

Giới thiệu Mặt Nạ Máu

Truyện Mặt nạ máu nói về một chiếc mặt nạ đầy ma lực đang cuốn hút cả mọi người vào vòng xoáy chết chóc. Câu chuyện kinh dị xảy ra tại mảnh đất Tương Tây hoang vu, hàng loạt những câu chuyện huyền bí, ma quái được chôn vùi hàng trăm năm dần hé lộ.

Như một con ác mộng, hàng loạt những vụ giết người mà nạn nhân bị moi tim diễn ra, một tổ chức thần bí có tên "Quái đàm hiệp hội" với những điều bí mật, hội trưởng tự sát, hội trưởng mới lên thay bị xuất hiện với một thứ nấm độc và những nghi lễ kì lạ, mọi thứ càng thêm rắc rối.

Mời các bạn cùng thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 1: Mở đầu

Vào những năm cuối thời Dân quốc, thị trấn Phở yên bình, không hề biết đến sự biến hóa khôn lường của thời cuộc, những thay đổi không ngừng của cục diện thế giới. Khi ấy, phía bắc Trung Quốc đã là một vùng phát triển, nhưng thị trấn nhỏ này vẫn bình lặng, bình lặng đến mức có thể nghe được âm thanh nảy mầm của cây lá, cuộc sống êm đềm vẫn diễn ra bình thường, lặng lẽ. Hôm nay là ngày mùng Sáu tháng Sáu, ngày cúng tế Đại Tiên của thị trấn. Tòa tháp cổ ở cửa thị trấn trước đó mấy ngày đã được chuẩn bị, trang hoàng rực rỡ thành một đàn tế, phục vụ cho buổi lễ. Nhờ thế tòa tháp cổ vốn cũ nát cũng trở nên mới mẻ hơn. Ánh nắng gay gắt đầu tháng Sáu ở Tương Tây khiến ai nấy đều đổ mồ hôi ròng ròng. Đường Sinh Bình ngẩn ngơ, muốn xem đồ cúng tế những người không tiếc tiền của mang đến đàn tế này là gì, rượu thịt ngon nhiều vô kể, vô duyên vô cớ bị lãng quên ở nơi khi họ còn gầy gầy. Thế là hắn tìm một chỗ trống, nấp ở phía sau cột tháp rồi lòi ra một chiếc đùi gà nướng, không thèm để ý đến bụi bặm bám trên mà cắn một miếng thật to. Nghe nói bảo bối mấy trăm năm của thị trấn Phở đang nằm trong tòa tháp cổ kia, dù giọng tố bão bùng cũng bắt di bắt dịch, nhưng rốt cuộc là thứ gì không ai hay biết cả. Bảo bối, nghe thấy vậy Đường Sinh Bình đảo mắt một vòng, chỉ bằng ở lại ăn trộm bảo bối. Càng về đêm, trời cao với vầng trăng sáng cùng ánh sao thưa thớt bên ngoài ngọn tháp càng trở nên thăm thẳm. Tiếng ồn ào ở bên ngoài dần lắng xuống, đầu đó vọng tới tiếng chó sủa ăng ăng. Đường Sinh Bình mở cánh cửa lên lầu của tòa tháp, cánh cửa gỗ mòn lâu năm phát ra tiếng kêu ken két, bụi bặm và mùi ẩm mốc xộc thẳng vào mũi. Hắn hít một hơi thật dài, nhưng không gian nhỏ hẹp khiến hắn có cảm giác hơi gò bó. Dưới ánh trăng mờ ảo, hắn lần tìm hương cầu thang dẫn lên trên đỉnh tháp, chầm chậm di chuyển từng bước một, bước lên từng bậc thang gỗ cũ nát mà tựa hồ có thể sụp xuống bất cứ lúc nào. Dù ánh trăng đêm nay âm u, lạnh lẽo, mờ nhạt hơn thường ngày nhưng cũng có thể nhìn rõ vật bày trên bàn giống như một cái khay. Nó chính là bảo bối mà người dân toàn thị trấn này cúng bái ư? Đường Sinh Bình mượn ánh nến, soi thật gần xem vật nhỏ như cái nôi này rốt cuộc là thứ gì. Hắn chỉ thấy bên trên một vật bằng đồng và có nhiều hoa văn kỳ quái, cũng có thể là một vật bằng đồng, nếu mang vào thành phố liệu đáng bao nhiêu tiền nhỉ? Đường Sinh Bình vừa nghĩ vừa vuốt xoa, vân vê vật đó, việc không nên chậm trễ, hắn nhanh nhẹn cởi chiếc áo đầm mồ hôi ra trải xuống đất, quay người bung vật đó bằng hai tay. Đúng lúc vật đó rời khỏi mặt bàn, Đường Sinh Bình nghe thấy một thứ âm thanh giống như tiếng thờ của người vừa tỉnh giấc, trong không gian tĩnh mịch này tiếng thờ đó giống như một gáo nước lạnh dội thẳng vào đầu vậy. Mồ hôi hắn chảy ròng từ chân tóc xuống, bàn tay cầm linh vật cứ như bị đóng đinh, cứng đờ trên không, không sao động đậy được. Xung quanh tường phát ra thứ âm thanh khô khốc như tiếng thờ của mèo hen. Đường Sinh Bình nhanh chóng đặt vật đó lên chiếc áo sơ mi, rồi vội vàng gói lại và vác lên vai, hốt hoảng hướng về lối cầu thang rút ra ngoài. Bước ra khỏi cái ngõ hẹp ngoằn ngoèo đó, rồi trở về nhà trên con đường lát đầy đá. Hắn có cảm giác dưới chân phát ra những tiếng rì rầm, giống như có hàng nghìn hàng vạn người đang đuổi theo mình vậy. Về đến nhà, toàn thân Đường Sinh Bình như tê dại đổ người xuống cạnh giường, hai tay lần tìm xuống dưới. Vừa sờ phải cái gói bí hiểm kia, hắn liền buông mạnh tay, tiếp đó hét lên thất thanh rồi lúi vào chân tường. Dưới gầm giường lúc này nhưng nhúc nhúc các loài bò sát, nào là thằn lằn, nào là thạch sùng, nhện nhện, nhiều như nước thủy triều dâng, vừa chạy tán loạn vừa phát ra những âm thanh thê lương, ào ào vô cùng, sau đó dần biến mất vào các khe tường lỗ chỗ của nhà Đường Sinh Bình. Những đám mây đen từ trên trời cao sà xuống bao trùm thị trấn Phở, ánh trăng sáng vàng vạc bỗng như bị con mực đen khổng lồ nuốt chửng mất. Thấy vậy lũ chó trong thị trấn đồng loạt sủa lên như có người đang trêu ngươi, tiếng chó sủa nghe thật thê lương, thảm thiết, từng tiếng, từng tiếng nối tiếp nhau thành một tràng dài mãi không dứt. Chạy trốn, trong đầu hắn lúc này bỗng nảy ra ý nghĩ đó, nếu ngày mai có người biết bảo bối trong tháp không còn nữa, hắn sẽ là người bị nghi ngờ đầu tiên. Đây là việc xúc phạm thần linh, nhất định sẽ bị đánh chết, nỗi sợ hãi bủa vây, khiến hắn nhắm mắt nhắm mũi dùng võ chần gói vật xúi quẩy dưới giường lại, tiếp đó nghiêng răng nghiêng lợi kẹp vào nách, vội vã tựa như một hòn than mà chạy lên núi phía sau thị trấn. Trong lúc hoang mang Đường Sinh Bình vội quên cả việc chọn đường, hắn chạy một mạch không ngừng nghỉ tới chân núi, rồi ngồi xuống cạnh bờ ruộng thờ dốc. Lối rẽ phải sau đó dựng rất nhiều tấm bia đá, lớn nhỏ đủ loại, hắn sợ hãi đưa mắt nhìn về phía ấy, từng tấm từng tấm bia đá đang rạn nứt, dần hiện ra những hình thù kỳ quái. Theo truyền thống của thị trấn Phở, những đứa trẻ sau khi sinh mà mắc nhiều bệnh, bố mẹ chúng phải lập một tấm bia đá nhỏ ở ngã ba trên núi, trên đó viết: Bia chặn tên, đi đâu bên trái, đi đâu bên phải, phạm là hung ác gây hại, giường cao cung tên, để cầu bình an. Lưng bia đá được đặt quay về phía thị trấn với tác dụng bảo vệ. Nhưng lúc này từng tấm bia đang nứt toác từ giữa ra, phải chăng không gì có thể ngăn cản được hung tinh này. Cùng lúc đó tiếng kèn Xô-na thê lương từ trong thị trấn vọng lại ngày càng lớn, báo tin nhà ai đó mới có người qua đời. Lúc này Đường Sinh Bình mới nhận ra tai họa mình vừa gây ra. Hắn run run gờ cái bọc đựng bảo bối ăn trộm kia lên cao rồi quay mặt về phía dòng sông đang chảy cuộn cuộn. Hắn muốn ném vật xúi quẩy này đi, nhưng có thể ném được nó đi không?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 2: Trở về nhà

Tại bến sông huyện Lô Khê thuyền bè qua lại tấp nập, nhưng chủ yếu là thuyền lớn chuyên chở hàng hóa, nối đuôi nhau thành hàng dài. Đám chủ thuyền mồm ngậm thuốc lá thơm mà vẫn rất đôn đả mời chào khách lên thuyền. Từ sáng đến giờ khách khứa vắng vẻ, chẳng mấy người qua sông vì thế việc bắt nờ có ba người khoác ba lô xuất hiện ở bến sông cũng đủ khiến chủ thuyền vui lên một chút, liền vồn vã mời ba người lên thuyền, cuối cùng cũng có người lên thuyền, cuối cùng cũng có thể kiếm được chút ít rồi. Thiệu Đông Từ nhảy lên thuyền. Hầu hết thuyền chở khách trên sông Nguyên đều là thuyền gỗ, dáng thon dài, trên thuyền có lắp thêm mái hiên bằng gỗ, ở giữa lại đóng vài thanh gỗ ngang cứng chắc làm chỗ ngồi, bên ngoài quét màu sơn truyền thống đã được quy định. Mỗi thuyền chỉ cần có một người phụ lái với ông chủ thuyền là có thể kinh doanh chở khách, nói chung mọi thứ rất sơ sài. Loại thuyền này chạy bằng dầu diesel, mỗi lần nổ máy cứ gọi là kêu xình xịch xình xịch, cuốn theo cả gió chạy thẳng một đường dài trên sông. Tạ Nam và Tô Khôn tìm một chỗ phía trước thuyền rồi lặng lẽ ngồi xuống còn Thiệu Đông Từ thì xông thẳng lên đầu thuyền, diễn vai trưởng đội quân xâm lược, giương tay chỉ tr3 các vách núi dựng đứng bên sông. Thực ra Tạ Nam đang là sinh viên đại học năm cuối, bỗng dưng một cái mẹ cậu ở quê gọi điện nói là có một người họ hàng xa, nhờ người tìm đến tận nhà, người đó báo ông ta bị bệnh rất nặng, không thể qua khỏi, nhưng vào phút lâm chung ông ta lại đòi gặp Tạ Nam bằng được. Toàn bộ sự việc nghe có vẻ hoang đường, bởi từ sau khi vào đại học, Tạ Nam rất hiếm khi về nhà, vậy mà bây giờ lại mọc ra một người họ hàng xa, còn chỉ đích danh tên cậu và yêu cầu về nhà một lần. Dù có bất cứ chuyện gì đi chăng nữa nhưng việc này cũng khiến Tạ Nam thấy bối rối vô cùng. Hay nói theo một cách khác: Phải chăng chúng ta rất thân quen nhau? Nhưng Tạ Nam lại không thể để tâm chuyện này. Thế mà khi cậu đem chuyện này nói với tên bảo thủ Thiệu Đông Từ, không ngờ cậu ta lại thấy hứng thú đến kỳ lạ. Cậu ta dùng cây dừa khua khoắng trong không trung, tạo ra âm thanh vù vù và hoàn toàn không để ý đến thái độ của mọi người xung quanh: “Đi chứ! Tôi gì mà không đi, không chừng còn kiếm được bảo bối ông ấy để lại cũng nên, đến lúc đó thì người anh em phát tài rồi!”. Tạ Nam ngẩng đầu nhìn Thiệu Đông Từ vẻ ngờ vực, cái thẳng này suốt ngày chỉ bận ăn chơi, ca hát, bia rượu, thế mà tự nhiên lại sốt sắng mồm mồm về nhà như vậy, chắc chắn chẳng có việc gì tốt đẹp đâu. “Cậu nên biết rằng, chỗ đó vào thời Chiến Quốc thuộc quận Kiềm Trung nước Sở, trung tâm chính trị của quận nằm tại trấn Thường Đức, Tần Chiêu Vương năm thứ ba mươi đã chiếm quận Kiềm Trung, Vu Trung và vùng Giang Nam ở bên ngoài quận Kiềm Trung nước Sở. Trung tâm chính trị của quận cách hai mươi dặm về phía Tây huyện Nguyên Lăng ngày nay. Vào năm thứ hai mươi sáu đời vua Tần Thủy Hoàng, ranh giới Tương Tây khi đó thuộc quận Kiềm Trung, trung tâm chính trị của quận đặt ở phía Tây huyện Nguyên Lăng ngày nay. Không chừng ông già đó lại để lại điều gì thú vị đấy?” Có vẻ Thiệu Đông Từ đã có sự chuẩn bị từ trước nên mới tuôn ra một tràng dài dằng dặc như thế. “Thật á?” “Người anh em, tôi nghĩ trước tiên cậu tìm thầy giáo rồi xin nghỉ đi, cứ nói ông ở quê bị bệnh nặng nên xin phép nghỉ học để về nhà.” “Có ông mày bệnh ấy”, Tạ Nam bắt nắn đáp lại. “Vậy cậu thử tìm bất kỳ người họ hàng nào gần gần một chút mà bị ốm nặng đi.” Lời của Thiệu Đông Từ cứ như là dính phải bả ấy, nghe thế nào cũng không lọt lỗ tai. Suy đi tính lại hồi lâu, cuối cùng Tạ Nam cũng quyết định xin nghỉ, nhưng đến tối đó ở quán cơm chay, Thiệu Đông Từ đã đem đến cho Tạ Nam một điều bất ngờ mà cũng vô cùng quan trọng đó là được dùng bữa cùng với tuyến thủ hạt giống số một và cũng được mệnh danh là hoa khôi của trường này. Vừa nhìn thấy người đẹp có khuôn mặt tươi cười rạng rỡ tựa hoa nở này, lại thêm thái độ chủ động đưa tay ra của cô nàng: “Chào anh, em là Tô Khôn. Lần này lại làm phiền anh rồi”. Tạ Nam liền quay đầu, chăm chú nhìn Thiệu Đông Từ hỏi khẽ: “Này, Đông Từ, lại trò gì thế?” “Đây là người đẹp cùng đồng hành với chúng ta trong chuyến du lịch Tương Tây lần này!” Tạ Nam tóm chặt lấy cậu ta, giận dữ nói: “Lần này không phải tớ đi du lịch đâu, có việc thật đấy!” “Hào phóng một chút đi mà, khó khăn lắm tớ mới tìm được cơ hội mời người đẹp ra đây, cậu phải tạo điều kiện cho tớ chứ, thêm một người cũng không vấn đề gì đâu”. Tạ Nam đưa mắt nhìn kỹ hoa khôi của trường, cô nàng không thuộc loại tuyệt thế giai nhân nhưng cũng được xếp vào hàng thanh tú thon thả, dáng người mảnh khảnh, giọng nói dịu dàng, thật khiến người khác không thể không đưa mắt ngắm nhìn, nói tóm lại là: quyến rũ. Lần này người bị mê hoặc lại là Tạ Nam, chẳng hiểu từ đâu mọc ra cái búa nện vào đầu khiến cậu gật đầu lia lịa. Thiệu Đông Từ đứng lên lớn tiếng tuyên bố lịch trình chuyến đi: đầu tiên về nhà Tạ Nam, sau đó sẽ đi thăm quan những điểm du lịch xung quanh! Tạ Nam miệng chữ O mắt chữ A nghe Thiệu Đông Từ tuyên bố, nhưng miệng có tròn nữa, mắt có trợn lên nữa cũng vô dụng thôi, bởi đoàn du lịch ba người coi như đã được ấn định. Bước xuống xe là đã về đến huyện nhà Tạ Nam, cậu dẫn hai người chạy vội về nhà. Vừa vào đến cửa, Tạ Nam vội vàng vàng hỏi thăm tình hình của người họ hàng kia: “Ông ấy nằm ở bệnh viện nào ạ? Để con đi thăm là được rồi”. Tạ Nam muốn giải quyết chuyện này càng nhanh càng tốt, thời gian còn lại để dành đi du lịch. “Ông ấy ở thị trấn Phổ, ngày mai con qua thăm. . .” “Thị trấn Phổ?” Không đợi mẹ nói xong, Tạ Nam vội vã lôi Tô Khôn đang được mẹ tiếp đón thân thiết ra ngoài cửa. Vì thế ngày hôm sau mới có ba người đeo ba lô đi trên chiếc thuyền này, chuẩn bị đến thị trấn Phổ. Ông chủ thuyền uể oải vứt đầu lọ thuốc đi rồi men theo mạn thuyền đèn khoanh lái thô sơ, khởi động mô tơ. Còn người phụ lái gắng hết sức nắm lấy cây sào dài, khua vào mặt nước phẳng lặng để con thuyền quay đầu lướt ra giữa sông. Ba người ngấm nhìn mặt nước bên mạn thuyền, thấy vách núi xung quanh cũng như đang chuyển động theo con thuyền tiến lên phía trước chẳng khác nào cánh quay trong các bộ phim điện ảnh, rồi lại đưa mắt lại nhìn hình ảnh bên sông đang xa dần. Bên sông đang dần lùi về phía sau, huyện Lô Khê cũng dần ẩn trong màn sương mù dày đặc, cảnh tượng này giống như đang trải qua không gian và thời gian bay trở về quá khứ, nó làm rung động kho hoài ức khổng lồ trong lòng Tạ Nam, nhưng cũng không khỏi gọi được ra bất cứ điều gì. Thuyền đi trên vùng thượng nguồn sông Nguyên sẽ phải qua rất nhiều dòng chảy nhỏ hẹp, mạch nước ngầm chảy xiết mà nước thì trong xanh nhìn thấy tận đáy. Men theo con sông, một bên là vách núi trùng điệp, cheo leo thẳng đứng, một bên là bãi sông bằng phẳng và thôn trang nằm khuất trong rừng trúc hoặc dưới những lùm cây. Dưới ánh nắng ban mai, tất cả đều được nhuộm một màu vàng tươi, những hòn đá xanh sẫm trong lòng nước đang lay động kia dường như cũng ngấm vô số ánh vàng của mặt trời, tỏa sáng lấp lánh rực rỡ. Sông Nguyên tuy không hùng vĩ bằng Trường Giang, nhưng cũng mang một vẻ đẹp tinh tế, đậm phong vị dân tộc. Bãi đá ở các thôn nhỏ ven hai bên bờ sông lúc nào cũng có người mang quần áo thông thả bước tới phía bờ sông, giống như một bức tranh từ cổ xưa vọng về. Tạ Nam ngấm nhìn dòng nước rồi nhẹ nhàng đưa tay, té nước sông bắn tung lên mang theo hơi nước mát lạnh, khiến con người như có cảm giác tươi mới và nỗi lòng của cậu cũng như được dòng sông vỗ về, an ủi. Ba người vô cùng ngạc nhiên và thực sự hứng thú khi được ngắm nhìn phong cách nơi đây, nhưng cảnh vật cứ như vèo qua trước mắt. Dưới ánh nắng chói chang của mặt trời, con thuyền nhanh chóng đi qua mấy đoạn rẽ thì đến một chỗ rẽ lớn để ra ngoài, từ xa xa đã nhìn thấy có một thị trấn ở bãi cát. Cuối cùng cũng tới nơi, bến sông của thị trấn Phổ vẫn mang dáng dấp của bến sông hàng trăm năm trước. Hai bên lối lên làm bằng đá đỏ đã bị người qua lại sờ vào nhẵn thín, lại có hai dãy hàng tạp hóa bán hoa quả bánh kẹo, chủ của những gian hàng này mới ừ ừ làm sao, lại còn đưa mắt liếc ngang ngó dọc nữa. Những mái nhà ngói đen sì chạy dài nối tiếp nhau, thỉnh thoảng lại xuất hiện một vài chỗ mái cong, trông cứ như được quay về thời kỳ phồn thịnh nào đó trước thế kỷ mười tám. Khác xa với kiểu nhà gạch men dập khuôn của những thị trấn nhỏ hiện đại với nền đen chủ đạo, nằm lặng lẽ bên sông. Thị trấn Phổ là một thị trấn nhỏ, nên muốn tìm người thì không quá khó, vì thế Tạ Nam cũng định khi mà việc xong xuôi sẽ dẫn đám bạn đi ngắm cảnh một vòng, còn bây giờ thì cậu muốn về thị trấn Phổ ngay. Thiệu Đông Từ chẳng thèm nói thêm lời nào mà lao thẳng đến tiệm mì vẫn thẫn, hét lớn phải chén cái gì đó đã rồi mới nghĩ được tiếp. Ba người tìm một chỗ gần sông rồi ngồi xuống, gọi món mì vẫn thẫn thơm ngon và chút đồ điểm tâm. Thời tiết gần tháng Bảy, hơi gió mang theo một mùi tanh đặc trưng của vùng sông nước nhưng vẫn rất mát mẻ, lại được uống bát trà lạnh thì đúng là biết cách thưởng thức hương vị của cuộc đời. Tô Khôn đưa mắt nhìn xa xa, ngấm mặt sông phẳng lặng như tờ, nhìn thấy giữa dòng sông có ba chiếc thuyền nhỏ đang xếp hàng nối nhau đi vào, phía đuôi thuyền tỏa ra một làn khói mỏng, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi Tạ Nam xem đó là cái gì. Tạ Nam nhìn kỹ, nhưng khổ nỗi bản thân cậu ta cũng chưa nhìn thấy bao giờ. Ba chiếc thuyền nhỏ giữa sông như đã bày xong thế trận, vạch ba đường sông nước cực đẹp phía sau thuyền giống như được phát ra từ mấy bát hương đang đốt thì phải, khói hương lượn lờ khắp hai bên mạn thuyền. Thiệu Đông Từ thấy hứng thú liền đứng dậy rồi đến sát bên cửa sổ đoán mò: “Đó là vạch đường đua, để mọi người đua thuyền rồng phải không

hi?” Tô Khôn nhâm tính, nói tét Đoan Ngọ đã qua mấy ngày rồi, hình như không phải đâu. Thấy ba người đang ló đầu ra ngoài cửa sổ nhìn rồi đoán già đoán non, ông chủ bưng vắn thần đến cùng góp chuyện, đó là mấy ông thầy đang xem phong thủy đây, nghe nói là muốn tìm mạch vàng gì đó. Mạch vàng? Ba người lại càng hiếu kỳ ngắm nhìn ba chiếc thuyền nhỏ. Có một người đang quỳ ở đầu thuyền, trên mặt nước đó hình như đeo vật gì, dưới ánh nắng nó ánh lên màu vàng trông như mặt nạ bằng gỗ vậy. Người đó lại còn đang múa may thì phải, nghiêng người xuống nước rồi lại đưa mắt nhìn xung quanh sau đó ném vật gì đó trên tay vào dòng nước. “Ui xời, đúng là mê tín mà!” Thiệu Đông Từ tụt hết cả hứng quay vào chén nột suất ăn còn dở của mình, hai người kia thì cứ căng mắt ra mà chăm chú quan sát. Mấy chiếc thuyền đó rồi cũng chuyển hướng quay đầu vào bờ và đậu ở cách bên chẳng xa lắm. Tô Khôn hét lên: “Họ lên bờ rồi kìa”. Thiệu Đông Từ lập tức ngừng đánh chén, đẩy Tạ Nam ra, đứng trên cửa sổ đưa tay chỉ về phía bên sông mà gào: “Nè, mấy anh, không có vấn hóa hại chết người đâu nhé!”. Chủ tiệm nghe thấy Thiệu Đông Từ đang ra sức gào thét lung tung, hoảng hốt lo sợ vội đến kéo Thiệu Đông Từ ra khỏi cửa sổ. “Không ai dám động tới họ đâu, cẩn thận không lại đụng chạm đến đám tà phái đó!” Thiệu Đông Từ thấy chủ tiệm lo lắng, sợ hãi như vậy nên cũng không gào thét nào loạn lung tung nữa mà tiếp tục ngồi xuống cầm bát vào bát mì vắn thần. Tạ Nam liền nhìn đám người đó, may quá có lẽ họ không nghe thấy, họ càng đi càng xa, thấy vậy mới thở phào một cái. Cái tên Thiệu Đông Từ này đúng là loại động vật nguy hiểm, không biết chừng hần vẫn sẽ còn gây chuyện nữa cho mà xem, “Cậu đừng gây họa nữa được không, đại ca! Dù gì cũng nên nhập gia tùy tục chứ!” Thiệu Đông Từ tròn tròn mắt, nhả ngay miếng vắn thần vẫn còn đang nóng hôi trong mồm ra gạt đầu lia lịa. Tô Khôn cũng ngồi xuống bắt đầu ăn, Thiệu Đông Từ thấy thế cũng vắn vắn, ăn cần: “Cái này ngon, ngon cực! Ăn nhiều vào.” một lúc sau, có một người đi vào tiệm, cứ như gió vậy lặng lẽ, không một tiếng động đến bên cạnh họ. Người vừa bước vào tiệm có khuôn mặt trắng bệch, hay nói đúng hơn là mặt bị thiếu máu trầm trọng, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lợi, sắc sảo, nói với Thiệu Đông Từ và Tô Khôn bằng tiếng phổ thông cực chuẩn: “Tôi thấy mấy vị đều là người nơi khác đến, nên muốn làm quen một chút”. Thiệu Đông Từ vội đơn đã chào mời anh ta ngồi, người kia cũng chẳng khách sáo liền ngồi xuống ngay rồi tự giới thiệu mình là Giang Tự Độ, là người của thị trấn Phổ nhưng làm ăn bên ngoài. Giang Tự Độ ăn nói ôn hòa, nhưng vẫn mang một chút khẩu khí giang hồ. Ánh mắt lướt qua cả ba người một lượt, nhưng cái nhìn đối với Tạ Nam lại lạnh lùng và đầy sát khí. Ánh mắt đó dõi đến đâu Tạ Nam sợ hãi run lên đến đây. Tạ Nam lấy cớ đã ăn no, muốn đi đến nhà người quen, Giang Tự Độ khẽ cười quay đầu lại ghé sát vào tai Tạ Nam nói nhỏ mấy câu. Tạ Nam bị mấy câu thổ ngữ làm cho bàng hoàng, giống như người vừa giật mình tỉnh dậy mở choàng đôi mắt vậy. Nói xong mấy câu, Giang Tự Độ cũng bỏ đi luôn, để lại ba người đang ngẩn ra ở đó. Việc Giang Tự Độ xuất hiện rồi nói nhỏ vào tai mấy câu khiến Tạ Nam cảm thấy vô cùng kỳ quái, nhưng lại chẳng hiểu gì cả. Thiệu Đông Từ liền tục hỏi: “Anh ta đã nói gì với cậu vậy! Người này sao thế, điên rồi à!” “Anh ta nói là: ‘Chớ có đến thị trấn Phổ, chỗ này không phải là chỗ mà cậu nên đến đâu!’”. Thiệu Đông Từ nghe xong nổi giận đùng đùng. Thấy thế Tô Khôn kéo Thiệu Đông Từ lại gần bảo cậu ta nói ít vài câu, và lại xong việc thì họ cũng đi luôn mà.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Mê trận

Con hẻm rất nhỏ và hẹp hai bên tường dựng đứng như tấm bình phong. Phía trước cổng những ngôi nhà ngói gạch xanh vẫn giữ được kiểu cột trụ từ thời cổ xưa, mặt đường lát những phiến đá xanh nhẵn thín tròn trịa, Tạ Nam men theo con đường đi xuống. Con hẻm dài hun hút, ánh nắng nhẹ nhàng chiếu xuống khiến cậu hơi chói mắt. Tạ Nam đưa mắt nhìn, cảnh vật trước mắt đang hiện lên ngày càng rõ hơn. Cứ như có người chỉ lối, bước chân của Tạ Nam ngày càng nhanh hơn, đi như bay tiến về phía trước bỏ mặc Thiệu Đông Từ và Tô Khôn. Ba người đang đứng trước một ngôi nhà, ngó ngó nghiêng nghiêng vào bên trong. Đó là một ngôi nhà dân rất bình thường, không có gì đặc biệt lắm. Cửa chính được mở ra, nhưng trong nhà hơi tối, cậu đưa mắt nhìn vào trong, ánh sáng bên trong lại càng âm ảm, bên cạnh chiếc bàn ở gian giữa nhà thấp thoáng có bóng người đang đứng, nhìn Tạ Nam không nói lời nào. Tạ Nam cũng chăm chăm nhìn lại ông ta, tuy không thấy rõ tướng mạo nhưng vì biết ông ta đang nhìn nên hai người cứ như thể đối mặt nhau và chờ đợi đối phương phá tan sự im lặng. Thiệu Đông Từ bồn chồn, khó chịu trước tình huống khổ xử này, cậu ta đang định tiến lên phía trước thì bóng người ấy đã ra phía ngoài cổng, đôi chân vừa qua cửa, ông ta liền ngồi xuống bậc thềm sau đó im lặng hồi lâu, chẳng nói gì. Rất lâu sau ông ta mới cất tiếng hỏi bằng một ngữ điệu khá bình thản: “Cháu chính là Tạ Nam phải không? Ông là Đường Sinh Bình, là ông gọi cháu đến đây”. Tạ Nam quan sát người tên Đường Sinh Bình đang ngồi ở trước mặt mình, ông ta tầm bảy tám mươi tuổi, mái tóc đã bạc trắng, gương mặt gầy gò phủ đầy những nếp nhăn của thời gian. Trang phục mà ông ta mặc cũng là kiểu trang phục điển hình của người Hán ở Tương Tây, mí mắt sụp xuống, trông thật phù hợp với cuộc sống cũng như quang cảnh ở thị trấn này, lặng lẽ, nặng nề nhưng cũng đầy bí hiểm. Thái độ ông ta thực không giống một người sắp chết chút nào, trông giống như một người chủ đang đợi họ đến thì đúng hơn. Tạ Nam cảm giác như mình vừa bị giáng cho một đòn chí mạng vào đầu, khiến trời đất quay cuồng. Lão già này chẳng phải bị ốm rất nặng, muốn gặp mình lần cuối sao, nhưng người đang đứng trước mặt cậu đây có lẽ sống đến một trăm hai mươi tuổi cũng không thành vấn đề. Tạ Nam tỏ thái độ không nề nang, đứng giữa cổng nói: “Chính là ông tìm tôi sao, vậy bây giờ tôi đến rồi, nhưng tôi không có thời gian ở lại lâu đâu, nếu có việc gì thì bây giờ chúng ta nói luôn đi”. Dĩ nhiên, bất cứ ai trong hoàn cảnh này đều sẽ cảm thấy như mình đang bị đem ra làm trò đùa, nên giọng cậu có phần bức tức. “Trước tiên cứ vào trong nhà ngồi đã, bên ngoài đang nóng thế này mà”. Đường Sinh Bình rheo mắt nhìn mặt trời, bộ dạng từ tốn, chậm rãi, lời nói vẫn điềm đạm đến mức khiến người khác không có cách nào nhận ra ông đang có tâm trạng gì. “Không cần thiết đâu, cứ nói trước có việc gì đã”. Tạ Nam vẫn lạnh lùng trả lời. Thiệu Đông Từ vốn không khách sáo, lại thêm bản tính tò mò hiếu kỳ về cánh cửa và cả người trước mặt này, liền lôi Tạ Nam và Tô Khôn vào trong, rồi còn chào hỏi ông lão với vẻ vô cùng phấn khởi, niềm nở: “Ông ơi, chúng cháu là bạn thân của Tạ Nam, chúng ta không nên khách khí như thế, vào trong nói đi”. Bước vào bên trong, mọi thứ được bài trí rất đơn giản, đơn giản như chính con người của Đường Sinh Bình vậy. Ở giữa có một bài vị lớn màu đỏ, trên đó viết: “Thiên địa quân thân sư”. Trên bàn bày một ít hoa quả trông khá bừa bộn, hai bên đặt những chiếc ghế bành cũ kỹ, nhìn khắp lượt thì thấy trong nhà ông ta chẳng có đồ gì tốt làm bằng gỗ cả. Trong nhà không thắp đèn, nhưng những ô cửa sổ nhỏ được trở xung quanh cũng khiến ngôi nhà có chút ánh sáng lờ mờ, phía góc nhà vẫn xếp một đồng pháo đang chờ làm, dường như mọi thứ đều bình thường, không có điểm gì đặc biệt cả. Đó là công việc mưu sinh của Đường Sinh Bình mấy chục năm nay. Đường Sinh Bình tìm một cái đệm cỏ rồi ngồi xuống đối diện với họ, đưa tay với một túi thuốc thơm, từ từ mở lời: “Biết là cháu nhất định sẽ đến, ông có một ít đồ muốn giao cho cháu”. Tạ Nam hỏi: “Chẳng phải ông bị bệnh nặng triền miên sao? Nhưng bây giờ trông ông rất khỏe khoắn mà!” “Chết, có nhiều người đã biết số mạng của mình mà”. Đường Sinh Bình hút một điếu thuốc, khói thuốc bay lên cao rồi lại bám quanh ông ta trông vô cùng kỳ lạ, khác thường, giọng nói của ông hòa lẫn trong làn khói thuốc mờ nhạt càng trở nên nhỏ nhẹ, rõ ràng. Hình như ông ta đang gắng khiến bản thân mình trở nên bí hiểm, có ý để ba người thanh niên đang đối diện với mình chẳng hiểu gì, “Có một vài việc, tự mình cũng có thể cảm nhận được, ví dụ như chuyện ông biết là cháu sẽ đến”. Suyt chút nữa thì Tạ Nam phì cười, một ông lão già thần giả thánh định chơi trò gì không biết. “Số phận đã định cháu phải đến nơi này và phải nhận vật này của

ông”. Trong khoảnh khắc, mắt Đường Sinh Bình phát ra một ánh nhìn sắc lạnh, đối về Tạ Nam đang đối diện trước mặt. Cái nhìn sắc lạnh của Đường Sinh Bình khiến cậu không còn sức phản kháng nữa. Cuộc sống không tập trung, phân tán ở trong trường đại học khiến cậu rất ít khi được đối mặt thực sự với người lạ, vì thế cùng với ánh mắt của đối phương nhọc nhằn đó cứ thế dần dần được bộc lộ, và dường như cậu trai trẻ này ngày càng trở nên nhỏ bé trong ánh mắt thâm trầm đã được tôi luyện qua năm tháng cuộc đời. Đường Sinh Bình lại tiếp tục bắt đầu công việc, nhồi thuốc vào trong đồng pháo đang chờ làm kia rồi gắn dây lên, thỉnh thoảng khẽ mỉm cười, nhưng ông vẫn không nói lời nào, ánh mắt luôn dán vào Tạ Nam. Tạ Nam bắt đầu thấy lo lắng, cảm giác sợ hãi dâng lên, cậu ghét thứ cảm giác này, từ nhỏ cậu luôn là một đứa trẻ ngoan ngoãn hiền lành nên khi đứng trước cặp mắt từng trải sự đời này thì bản thân cậu hoàn toàn bị động. Trong mơ ký ức mơ hồ, Tạ Nam không thể nào hiểu nổi tại sao và tại sao bản thân mình lại có cái thứ gọi là số phận đã định sẵn gì gì đó. Trong sâu thẳm tâm hồn, những hồi ức bị chôn vùi đang được lật tung ra để xem xét, mọi thứ đều trở nên quay cuồng, nhưng dù có bới tìm như thế nào cũng chẳng thể phát hiện ra được thứ gì quan trọng. Ánh mắt của Tạ Nam lúc này đang bị hút về một vật được bọc bằng vải màu vàng ủa, lặng lẽ nằm trên chiếc bàn bên cạnh Đường Sinh Bình. Trong giây lát, khoảng thời gian ngắn ngủi ấy đã khiến cậu trở nên hoảng hốt, mơ hồ giống như một người đang lạc vào giấc mộng. Thiệu Đông Tử bên cạnh có thét gào gọi thế nào cậu cũng không phản ứng gì. Nhìn thấy bộ dạng của Tạ Nam như vậy, Thiệu Đông Tử vô cùng sợ hãi, ngay tức khắc cậu lấy hết sức vỗ vào Tạ Nam, gọi Tô Khôn rồi vội vàng lao ra ngoài công. Thiệu Đông Tử vừa gắng hết sức kéo Tạ Nam bỏ chạy vừa nghĩ, thì ra ông lão này cũng chẳng phải là người tốt gì, không chừng vừa rồi lão ta đã lấy mất hồn vía của Tạ Nam rồi cũng nên. Đường Sinh Bình vẫn bình thản, không hề ngăn cản mà chỉ ngồi nhìn theo bóng ba người trẻ tuổi đang bỏ chạy, sau đó đưa mắt nhìn vật để trên bàn rồi cười cười. Thiệu Đông Tử dẫn hai người men theo bức tường dựng đứng như bình phong hai bên để thoát ra khỏi con hẻm hun hút sâu của thị trấn này. Đi được một lát đã thấy phía trước mặt rộng rãi và thoáng mát hơn, hóa ra ngoài kiến trúc cổ xưa họ vừa mới bắt gặp vẫn còn có một thị trấn mới, với con đường lớn rộng thênh thang, người qua lại cũng náo nhiệt nhộn nhịp, giống như hai thế giới vậy. Một là thế kỷ mười tám, còn một là thị trấn hiện đại, đường sá to rộng và cả con người náo nhiệt. Thiệu Đông Tử tìm đến một quán trà, ba người họ ngồi vào góc trong cùng. Đám khách uống trà xung quanh ai nấy đều hút thuốc tự cuốn, khói thuốc bay lên nồng nặc, ấy vậy mà Tạ Nam vẫn mơ mơ màng màng chưa tỉnh, Tô Khôn gọi Tạ Nam đến mặt đỏ đờ tía tai, vậy mà cậu ta vẫn chẳng có phản ứng gì cả. Thiệu Đông Tử đứng ở bên cạnh bồn chồn sốt ruột nhưng cũng chẳng có cách nào khác đành gọi một bình trà, đợi Tạ Nam tỉnh lại. Mấy ông già uống trà xung quanh trông thấy cảnh tượng đó đều lên quay lại nhìn. Một người trong số đó nhấp một ngụm trà, tiến về phía họ, nói: “Anh chàng này chắc do sợ quá nên hồn vía bay hết rồi”. Thiệu Đông Tử như gặp được cứu tinh, vội khấn cầu ông lão nghĩ cách để Tạ Nam bình thường trở lại. Ông già đó vẫn bình thản, quay trở lại bàn của mình rồi lại chậm chậm bung một tách trà lạnh tới, sau đó nhúng tay vào nước trà, vẩy lên trán Tạ Nam, tiếp đó là nhấp một ngụm trà, lẩm bẩm điều gì đó rồi phun mạnh vào mặt Tạ Nam. Ngụm trà lạnh này tác động lên Tạ Nam, khiến cậu như được ai đó lôi ra từ trong ảo cảnh, lại vỗ vào vai cậu ta một cái, hồn cũng quay trở lại. Nhìn thấy trước mắt toàn người lạ, giống như vừa tỉnh mộng, cậu gắng lấy hết sức lắc đầu thật mạnh. Phải thật lâu sau đó cậu mới nớ lại tất cả những gì vừa trải qua, lúc nghe những lời của Đường Sinh Bình khiến cậu hơi choáng váng, lại thêm việc nhìn thấy vật đó nên trong chốc lát cậu đột nhiên mất hết ý thức, chỉ còn thấy đôi mắt đang nhìn chăm chăm, cố gắng dò xét cậu. Nghĩ đến đây Tạ Nam thấy lạnh hết cả người, cảm giác đó là điểm chẳng lành chút nào. Dù sao vật đó cũng chưa vào tay mình và chắc chắn không thể nhận nó. Mọi thứ trong đầu Tạ Nam bây giờ cũng mơ hồ, khó hiểu khi nghĩ đến đồ vật đó một cảm giác ghê sợ bủa vây, vì thế tốt nhất là họ nhanh chóng rời khỏi thị trấn Phổ. Việc cần nhất lúc này là tìm một chỗ để nghỉ ngơi cho lại sức, còn lại tất cả đợi ngày mai rồi khỏi nơi này rồi tính tiếp. Tạ Nam tìm được một nhà trọ hai tầng, xây bằng gạch xanh và lợp ngói đen, trên tường mọc đầy rêu xanh, xem ra tuổi thọ của nó cũng khá lâu rồi. Cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, thôi thì đành phải vào vậy, họ đẩy nhẹ cánh cửa kính kiểu cũ nặng trĩu ra, trước mắt là quầy tiếp tân bằng gỗ cũ nát, bóng đèn trần rất mờ tối, âm u. Thiệu Đông Tử và Tạ Nam cùng nghỉ một phòng. Khi ấy khoảng hơn năm giờ chiều, Tạ Nam mệt rã rồi chân tay nên muốn chợp mắt một lát, Tô Khôn thấy vậy liền giờ tay tán thành, còn Thiệu Đông Tử thì nhếch mép nhìn căn phòng với vẻ không hài lòng cho lắm. “Khó khăn lắm mới gặp được lão già đó, vậy mà cậu lại sợ đến như thế, đúng là đồ vô dụng”. Tạ Nam thấy cậu bạn vẫn còn canh cánh trong lòng về vật đó thì tức tối nói: “Việc này quả thực vô cùng kỳ lạ, trong có giây lát mà mình như bị bắt mất hồn, trong đầu trống rỗng, bây giờ nghĩ lại thấy vật đó đúng là thứ chẳng hay ho chút nào”. Nói rồi, Tạ Nam kéo rèm cửa, nằm xuống giường và luôn miệng cầu xin Thiệu Đông Tử đừng nói nữa. Thiệu Đông Tử thấy cụt hứng ngả người nằm xuống bên cạnh, ai ngờ tên tiểu tử này lại ngủ nhanh như vậy, vừa đặt lưng xuống đã ngáy vang như sấm ròi. Thấy thế Tạ Nam nở nụ cười đau khổ, rồi cũng ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay, Tô Khôn ở phòng bên cạnh có lẽ cũng đã ngủ rồi. Thiệu Đông Tử đang ngon giấc, bỗng nhiên cảm thấy có một bàn tay lạnh như đá đang sờ lên mặt mình, sau đó bị tai mình lại. Khi ấy, trong tai đột ngột phát ra tiếng kêu vo ve, bàn tay đó lạnh giá không giống với bàn tay con người, khiến Thiệu Đông Tử hốt hoảng choàng mở mắt. Dù hai mắt đã mở trừng trừng nhưng cũng chỉ nhìn thấy một thế giới mờ ảo, lơ mơ thấy một bóng đen đang đứng ở cuối giường giương mắt nhìn mình, sau đó lặng lẽ bỏ đi rồi dần biến mất. Thiệu Đông Tử muốn hét lên thật lớn nhưng bất ngờ phát hiện cơ thể mình như bị vật gì đó quán chặt, không tài nào động đậy được, còn tiếng thét gào kia cũng như rơi vào cảm lạng. Bóng đen? Đầu óc Thiệu Đông Tử vô cùng bấn loạn, cậu lấy hết sức, cố gắng vùng vẫy nhưng dù cố thế nào đi chăng nữa mọi thứ vẫn chẳng có gì thay đổi, cậu vẫn nằm nguyên ở đó, không cựa quậy được. Bóng đen kia đã mở cửa đi mất, tất cả đều im lặng như tờ không một tiếng động, nhưng bàn tay lạnh như tảng đá kia tựa hồ vẫn đang sờ lên mặt. Lúc đó Thiệu Đông Tử đã hoàn toàn không hay biết gì nữa, cậu nhận thấy hơi thở của mình càng lúc càng trở nên khó nhọc, toàn thân lạnh buốt, như thể bàn tay kia đã biến thành vô số những bàn tay khác, sờ mó khắp người, khiến cậu cảm giác cơ thể mình như đang dần bị đông băng. Tạ Nam chưa ngủ say, nhưng lại hoàn toàn không hay biết gì về chuyện xảy ra với người bên cạnh, mọi thứ diễn ra vô cùng yên ắng và trầm lặng. Thiệu Đông Tử vẫn biết Tạ Nam đang nằm bên cạnh mình nhưng lại không sao nói được cho cậu ấy về tình cảnh khốn khổ của mình lúc đó, rồi dần dần Thiệu Đông Tử cũng hoàn toàn mất hết ý thức. Khi tiếng gọi từ ngoài cửa vọng vào Tạ Nam mới giật mình tỉnh giấc, vội vàng chạy ra mở cửa. Nhìn thấy nhân viên phục vụ đứng ở cửa, nói với giọng hơi bức tức: “Vừa rồi là các anh nói cần nước nóng phải không? Ở đây chẳng phải có bình nước rồi sao? Hổng rồi à?” nhân viên phục vụ nói liền thoáng không hề để ý đến vẻ ngỡ ngàng của Tạ Nam, liền bước vào phòng kiểm tra bình nước, lại tiện tay bật công tắc đèn. Đúng lúc đang định đi ra, thì thấy Thiệu Đông Tử đang sùi bọt mép, cô ta liền hét lên rồi sợ hãi chạy tới nấp sau lưng Tạ Nam. Nhìn thấy bộ dạng của Thiệu Đông Tử, Tạ Nam vội chạy đến lay mạnh, đánh thức cậu ta tỉnh lại, nhưng làm thế nào Thiệu Đông Tử vẫn như con lợn chết không hề động đậy. Người nhân viên phục vụ đó cũng lại gần để xem, còn với tay lấy cái kẹp tóc lên đầu đưa cho Tạ Nam, sau đó lại nấp ở đằng xa, Tạ Nam liền thử châm vào huyết nhân trung và gan bàn tay của Thiệu Đông Tử. Tạ Nam châm nhẹ một cái, thấy Thiệu Đông Tử hình như có phản ứng, vì thế xuống tay châm mạnh hơn. Thiệu Đông Tử thét lên một tiếng rồi bật dậy, va mạnh đầu vào đầu Tạ Nam, hai người cùng ôm đầu kêu lên. Thiệu Đông Tử vừa ôm đầu vừa hít lấy hít để chút không khí xung quanh cứ như người vừa bị ngạt thở vậy, hít dòn dập đến ho sặc sụa. Nhân viên phục vụ thấy mọi thứ có vẻ đã ổn, kẹp tóc cũng không kịp lấy lại liền chạy như bay ra ngoài. Cảnh tượng ồn ào, náo nhiệt này cũng kéo Tô Khôn ở phòng bên cạnh sang. Thiệu Đông Tử dần trở lại bình thường, liền đem sự việc vừa rồi kể lại. Tạ Nam còn không quên chế giễu, Thiệu Đông Tử bị như vừa rồi có lẽ là do lên cơn động kinh, trêu đến mức khiến Thiệu Đông Tử tức điên lên muốn đánh lại Tạ Nam cho một trận. Thấy hai người lại sắp làm loạn, Tô Khôn đề nghị hay là đi hỏi người phục vụ xem ai đã gọi có ấy đến giúp. Hai người vội vàng chạy đến quầy tiếp tân, hỏi nhân viên phục vụ là ai đã thông báo hết nước sôi mà cô biết. Người phục vụ trở mặt nhìn Thiệu Đông Tử – mới vừa rồi tưởng đã chết thế mà bây giờ lại nhanh nhẹn hoạt bát thế kia. “Anh không sao chứ? Vừa rồi có người gọi điện đến báo, tôi cũng không biết là ai đâu”. Nghe thấy vậy, Thiệu Đông Tử liền nghĩ ngay tới bóng đen kia, lẽ nào là người đó, nhưng tại sao anh ta lại vừa tốt vừa xấu thế nhỉ? Người phục vụ lại thì thầm thêm một câu: “Có lẽ các anh đã đắc tội với ai đó, không chừng người ta cho người đến trả thù anh”. Câu nói này khiến bọn Thiệu Đông Tử lơ mơ nhớ lại đám người mà họ đã nhìn thấy trên sông, phải chăng do lúc đó Thiệu Đông Tử ăn nói không lễ độ, nên họ đã dùng tà thuật này. Thiệu Đông Tử sau khi biết được thì vô cùng sợ hãi, vội vàng ủng hộ Tạ Nam ngày mai rời khỏi thị trấn Phổ thôi. Do vậy Tạ Nam cũng tuyệt nhiên không nhắc đến Đường Sinh Bình nữa mà đề nghị mọi

người cùng đi ăn tối đã. Vừa dứt lời, Thiệu Đông Tử biết đây chính là bữa tối già biệt thị trấn Phổ nên liền giục Tô Khôn nhanh đi thôi, ra khỏi nhà trọ rồi nói tiếp. Dưới ánh nắng còn sót lại của buổi chiều tà, thị trấn Phổ càng trở nên xanh thẫm, hun hút. Vòm trời cao lồng lộng trong không gian bao la, rộng lớn ấy, những nét cong uốn lượn của các ngôi nhà được hiện lên rõ ràng. Con đường đá càng trở nên bóng loáng giữa không gian mờ ảo như thế. Người dân sống trong các ngôi nhà cũ đã ít, vào thời điểm chạng vạng này lại càng thưa thớt hơn, nếu có thì cũng là đang ngồi trong căn phòng sâu tít lặng lẽ ngắm cảnh chiều tà. Cuộc sống yên bình, thậm chí có thể coi đó là một cuộc sống tao nhã, những người dân nơi đây lặng lẽ lớn lên, từ từ trưởng thành, chậm chậm sinh sôi rồi ung dung già đi. Nơi đây, thời gian như ngừng trôi, mọi thứ cơ hồ vẫn như vậy chẳng có chút thay đổi nào, có chăng chỉ là sự thay đổi của con người, có người già đi, có trẻ em cất tiếng khóc chào đời, có người cười, có người nói, có người cãi nhau, có người chửi bới, có người lang thang, có người buồn chuyện sau lưng người khác, có người đứng ở góc tường nói lảm nhảm với người bên cạnh: “Nó không phải là người đâu! Suốt ngày chỉ biết nhậu nhẹt chơi bời”. Một đám trẻ em túm năm tụm ba, trên lưng đeo cặp sách, không ngừng kêu gào cậu đuôi tớ đi chạy như bay từ trong ngõ nhỏ ra. Tại một tiệm ăn nhỏ, ông chủ đang miệt mài nấu món ăn, bà chủ nhiệt tình đứng chào mời khách, giới thiệu với hai người khách từ nơi khác đến loại rượu gạo nguyên chất, uống rất êm do nhà mình tự nấu. Đó chắc chắn là thứ Thiệu Đông Tử không thể bỏ qua, cậu lại gọi tiếp món cá sông Nguyên và mấy món nữa rồi bắt đầu bữa tối một cách ngon lành. Tô Khôn cũng đòi một chén, vừa mới uống một ngụm khuôn mặt thanh tú đã ửng hồng. Còn Thiệu Đông Tử cố gắng thể hiện trước mặt người đẹp, nhưng dường như Tô Khôn hoàn toàn không nhận thấy sự nhiệt tình của Thiệu Đông Tử, cứ điềm nhiên như không vậy. Thức ăn khá ngon, món cá rán lại càng tuyệt, vì thế cả ba người ăn uống no say, thỏa thích. Họ đâu biết loại rượu của quán này tuy không được tinh cất và lọc nhưng nồng độ còn lại rất cao, nên Thiệu Đông Tử và Tạ Nam cũng thấy ngà ngà cả rồi, hơi men đang ngùn ngụt bốc lên đầu, thanh toán xong, họ loạng choạng bước ra khỏi quán. Lại bước vào trong ngõ, Thiệu Đông Tử bắt đầu có những hành động của người quá chén, nói chuyện lú cá lù lồi, lại còn dùng hết sức vỗ vào vai Tạ Nam. Tạ Nam cũng trở nên phẩn chấn, còi giầy, đi chân trần trên đá, nói chuyện câu được câu chăng với Thiệu Đông Tử. Trời đã tối hẳn, ngõ cũng chìm trong màn đêm u tối, một vài ngôi sao thưa thớt đang điểm xuyết trên bầu trời, ánh đèn trong các ngôi nhà cũng đã được bật sáng giống như nham thạch đen kịt được khảm nạm các ô vuông màu vàng óng ánh. Tô Khôn vừa hát vừa nhảy chân sáo theo ánh đèn dưới các ô cửa nhỏ. Thị trấn này tĩnh mịch đến mức còn có thể nghe thấy tiếng bước chân thưa thớt của ba người. Bất chợt, một bóng người xuất hiện ở góc phố phía xa, mặc áo trắng, lập lờ, lúc ẩn lúc hiện dưới ánh đèn, Tô Khôn căng mắt ra, chăm chú nhìn về phía trước. Kỳ lạ thay bóng người đó hình như lướt đi rất nhanh, lại không phát ra tiếng động gì, cứ như đang lơ lửng trên không và luôn duy trì khoảng cách nhất định với ba người họ như thể là đang theo dõi vậy. Tô Khôn bắt đầu cảm thấy sợ hãi, gắng hết sức hít một hơi thật mạnh, vội nấp vào bên cạnh Tạ Nam, lấy tay kéo áo Tạ Nam khẽ nói: “tra, anh nhìn phía trước xem, có cái gì vậy?”. Tạ Nam nghe thấy giọng run rẩy của cô, cố gắng chớp mắt, nhìn về phía trước nhưng chẳng có thứ gì cả. “Không có mà? Em nhìn thấy gì sao?” Thiệu Đông Tử ngạc nhiên, ghé sát tai hỏi lại. “Hình như là, là bóng người mặc áo trắng.” Tô Khôn nấp sau lưng hai người, run rẩy nói: “Không có thật mà?” Tạ Nam và Thiệu Đông Tử đều chăm chú quan sát, chỉ thấy phía trước ngoài ánh đèn ảm đạm ra thì dường phố tối đen như mực, chẳng có vấn đề gì khác thường cả. Thiệu Đông Tử quay đầu lại định nói gì đó với Tô Khôn, nhưng miệng cứ há hốc chẳng nói nên lời, Tô Khôn thấy lạ cũng ngoái nhìn theo. Vừa quay đầu lại Tô Khôn đã hét toáng lên rồi nhảy sang một bên. Tạ Nam và Thiệu Đông Tử cũng sợ hãi hoảng loạn vô cùng, ba người đứng sát lại với nhau, hoang mang nhìn cái bóng trắng đột nhiên xuất hiện ở phía sau. Bóng người đó đứng cách họ không xa lắm lại vừa đứng chỗ để ánh đèn có thể chiếu lên mặt, suýt chút nữa thì Thiệu Đông Tử hét toáng lên sau khi nhìn rõ bóng người đó, là Giang Tự Độ. Trên mặt hấn xoa một lớp phấn trắng phau, lại còn dùng giọng điệu kỳ quái nói thêm một câu: “Là các cậu tự tìm tới phiền phức đấy nhé!” Mồm hấn ta cong lên gò bó, bước ra khỏi chỗ có ánh đèn rồi ném lại một câu: “Tốt nhất đừng nên quan tâm đến chuyện ở đây”. Thanh âm vẫn còn vang vọng nhưng người đã biến mất. Tô Khôn vẫn bám lấy tay Tạ Nam, cắn chặt môi, Tạ Nam cũng không nói lời nào, chỉ còn Thiệu Đông Tử có vẻ chưa tỉnh rượu nên vẫn nhảy chân sáo, lấn sò các phiến đá xung quanh loạng choạng theo hướng Giang Tự Độ bỏ đi, gào to: “Cái đồ giả thần giả thánh, tao đánh chết mày cái tên vô lại kia!” nhưng cũng chẳng ích gì vì kẻ điên Giang Tự Độ đã biến mất tăm rồi, Thiệu Đông Tử ném đá hòn đá trong tay đi rồi cúi người, ngồi lên phiến đá, miệng lầm bầm niệm kinh, Tạ Nam đã bình tĩnh trở lại, nói: “Vẽ đã rồi hãy nói”. Ba người túm tụm vào nhau, vừa đi về phía trước vừa bật bật lửa nhìn xung quanh. Đi cũng đã khá lâu, nhưng vẫn không tìm được cửa ngõ để ra khỏi con phố này. Bốn phía xung quanh, tường như kéo dài hun hút vô tận, những lỗ hổng trên tường đột nhiên phát ra ánh sáng, các lỗ hổng khác nhau, chẳng có manh mối nào cả. Mỗi đến khi mấy chiếc bậc lửa đều đã hết ga cả, chẳng còn cách nào khác họ đành mò mẫm theo ánh sáng lập lờ trong bóng tối mà tiến lên phía trước. Ma quỷ, ý nghĩ này cứ lờn vờn trong đầu khiến Tạ Nam sợ hãi run lên cầm cập. Nhưng rõ ràng là chúng ta đang ở thị trấn Phổ, tại sao lại có thể lạc trong một con phố không có quá nhiều ngõ nhỏ thế này? Tạ Nam khẽ nói với Thiệu Đông Tử ý kiến của mình, khiến cậu ấy hét lớn: “Sao, chuyện gì thế này! Hay là tên điên họ Giang kia đang giờ trò ma quỷ gì?”. Rồi đột nhiên nghe thấy tiếng chó khấp nơi đồng thời tru lên, giá như có thể tìm thấy Giang Tự Độ, thì cậu sẽ làm cho hấn bán thân bất toại. “Phải làm thế nào bây giờ?” Tô Khôn hết kiên nhẫn. Mới có hai ngày mà xuất hiện lần chuyện kỳ quái thế này, khiến Tô Khôn mệt mỏi, mất hết cả tinh thần. Tạ Nam sợ hãi, lo lắng, cố gắng hồi tưởng lại những câu chuyện cũ về vấn đề này mà khi còn nhỏ đã từng được nghe, nhưng mãi vẫn không nhớ ra được chút manh mối nào. Thiệu Đông Tử trầm ngâm một lát rồi nói: “Hay là chúng ta chạy ra nhé, chạy một mạch đến đầu, không chừng có thể thoát ra được!” Ba người cắn răng, lấy hết sức chạy nước rút về phía trước, chạy được một hồi, Thiệu Đông Tử bỗng dừng lại, bởi cậu ta nhìn thấy cái ngõ trước mặt vẫn còn xa tít. Điều đó đồng nghĩa với việc cho dù họ chạy như điên đi chẳng nữa cũng vô ích. Không nghĩ ra được cách nào khả dĩ nữa, cả bọn thở dốc rồi ngồi xuống nhìn quang cảnh đã quá quen thuộc xung quanh, còn có thể làm thế nào nữa đây? Thiệu Đông Tử đã mất hết sự phấn khích ban đầu, ngồi phịch xuống phiến đá, lấy tay tấm màn xuống đất: “Kệ nó thích làm thế nào thì làm! Không được thì hôm nay ông mày ở đây đợi trời sáng!”. Bấy giờ thì chẳng còn cách nào nữa rồi, Tạ Nam nhìn Tô Khôn đang run bần bật bên cạnh còn Thiệu Đông Tử đang nõi điên thì cười đau khổ, ba kẻ ngu ngốc đang bị lạc vào trong mê trận, ngoại trừ Giang Tự Độ là kẻ đã sắp đặt chuyện này ra thì không ai có thể biết chuyện gì đang xảy ra. Hai người họ còn ngu ngốc đi theo, lần này trở về chắc chắn sẽ đoạn tuyệt nơi này. Thiệu Đông Tử không cam tâm, bèn vớ một viên đá nhắm thẳng vào cửa sổ, khoảng lỗ trống trên tường mà ném nhưng chỉ nghe thấy tiếng đá bay vèo một cái rồi rơi xuống mà không hề có tiếng người, cứ như tất cả mọi người trong thị trấn này đều đã ngủ say, không ai để ý đến ba người đang lạc vào mê trận này. Giữa lúc ba người đang vô cùng lo lắng, hoang mang, thì ở giữa con hẻm tối đen như không có lối ra này xuất hiện một đường sáng rực rỡ, giống như một đường vạch chia bóng tối thành hai vậy, khiến đám người Tạ Nam như bắt được vàng, đây đúng là Bồ tát giáng trần chỉ đường dẫn lối cho họ đi ra mà! Tạ Nam vội gọi Thiệu Đông Tử lại, rồi kéo Tô Khôn chạy về phía phát ra ánh sáng. Vừa chạy được đến chỗ sáng, thì ánh sáng đó lại di chuyển đến một lối khác, ba người hoảng hốt cứ thế chạy ra theo lối có ánh sáng soi đó, chỉ sợ chậm lại sẽ không nhìn thấy ánh sáng nữa. Chạy qua hai chỗ rẽ là đến đầu một con phố, ánh đèn đường sáng trắng soi rọi. Thiệu Đông Tử đưa mắt nhìn chỗ không xa trước mặt chính là con phố cổ kim giao nhau phồn hoa kia, thì phấn khích đến mức thiếu chút nữa ôm chầm lấy cột đèn đường mà khóc, từ trước đến nay cậu chưa bao giờ cảm thấy thứ ánh sáng đó thân thiết đến thế này. Tạ Nam, Tô Khôn cũng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng lại nhìn thấy cách chỗ họ đứng không xa lắm, người dẫn đường vẫn còn đứng đó, đáng người này trông quen lắm. Tạ Nam vội bước lên phía trước định nói lời cảm ơn đã chỉ đường, thì người đó quay đầu lại. Một mái tóc bạc phơ và gương mặt quen thuộc, chính là Đường Sinh Bình! Ông già này cũng đã xuất hiện rồi! Trong đầu Tạ Nam bắt đầu xuất hiện ngay suy nghĩ mơ hồ về mối quan hệ giữa lão già này và Giang Tự Độ. Thiệu Đông Tử vẫn không nhận ra Đường Sinh Bình, cứ đứng từ xa nhìn kỹ xung quanh, sau đó nói lớn với Tạ Nam: “Không sao rồi, ông già đó vẫn còn cái bóng, không phải là ma đâu!” Bấy giờ đến lượt Đường Sinh Bình cười đau khổ: “Dường nhiên ông không phải là ma rồi, đến đón các cháu ra đây!” Tạ Nam, Tô Khôn đều sững sốt, “Đến đón chúng cháu?” “Đúng vậy, các cháu cứ đi lòng vòng qua lại trong cái ngõ nhỏ này, không đến đón các cháu thì ông đến đây làm gì?” Đường Sinh Bình thản nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra vậy. Tâm trạng Tô Khôn còn vô cùng bất an, cứ nắm chặt tay, nấp sau lưng Tạ Nam, mắt mở tròn xoe, đến mức khiến Tạ Nam thấy có chút xấu hổ. Nhìn cô gái xinh xắn này đang dần mất hết vẻ đẹp vốn có, tự nhiên

trong lòng cậu thấy thương cảm, đưa tay ra nhưng lại không biết nên đặt ở chỗ nào mới phải. “Đúng thật là, lúc này là lúc nào rồi còn nghiêng nghiêng ngã ngã gì nữa”. Thiệu Đông Từ quay đầu lại, nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của hai người liền trách móc: “May qua đây đi, ông già... à không, Đường sư phụ vẫn ở đây này”. Thiệu Đông Từ có ý lấy lòng Đường Sinh Bình. Thấy dáng vẻ nghiêng mình cúi đầu cảm ơn Đường Sinh Bình của Thiệu Đông Từ, Tạ Nam khâm phục anh bạn này sát đất: “Cảm ơn ông, có điều rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?” “Các cháu đang say xin, đầu óc choáng váng, đối thủ bày âm mưu, nhưng chỉ là muốn dọa các cháu thôi, chứ không có ý lấy mạng các cháu”. “Âm mưu? Nghĩa là gọi ma đến bày trận?” Thiệu Đông Từ hiểu kỳ, nói liền một lèo. “Chỉ là một cách gây mê hay còn gọi là thủ thuật che mắt người khác, nếu thấy hứng thú, ngày mai ông có thể dẫn các cháu đi xem trận đồ mà họ để lại”. Nói xong, Đường Sinh Bình quay người bỏ đi. Tạ Nam gọi với: “À! Là người này muốn dụ cháu đến hay là dụ mớ đồ mà ông muốn giao cho cháu? Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?” Đường Sinh Bình không quay đầu lại, mà chỉ ném một câu ngày mai nói nhé! Các cháu nghĩ đi đã. Rồi đi vào trong ngõ, thoắt cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mật Nạ Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Quà tặng

Cả đêm trằn trọc, cứ lần qua lần lại chẳng ngủ được, trời vẫn còn lơ mơ đã nghe thấy tiếng đập cửa thình thình, giọng Đường Sinh Bình cứ sang sang bên ngoài: “Nhanh, nhanh lên, muốn xem thế trận thì phải đi ngay lập tức, mặt trời lên cao sẽ mất hết”. Ai ngờ tên Thiệu Đông Từ lười nhác nhất lại là người lao đến đầu tiên, đứng là cậu ta bị tính hiếu kỳ làm cho không còn thấy gì nữa rồi. Vừa mở cửa ra, đã thấy Đường Sinh Bình mặc một chiếc áo choàng ngắn cao cổ, tay cầm quạt giấy, trông bộ dạng rất phần phật, ánh mắt tinh nhanh đang đứng chờ. Ông già dẫn đường còn ba người bước theo sau. Ban ngày thị trấn mất hẳn yên tĩnh đến ghê người của ban đêm, tiếng người bán rong lúc nào cũng vang vọng trên đường. Cửa hàng mì bên lề đường cũng đã mở cửa đón khách, dân cư bắt đầu một ngày an nhàn, thanh thoi. Nhưng đêm qua sao lại có cảm giác nơi này như một thị trấn chết? Tạ Nam nhìn khắp nơi nhưng không tài nào lý giải được điều này. Đi đến một ngõ nhỏ, Đường Sinh Bình dừng lại, chỉ tay về phía trước nói: “Đây chính là chỗ tối qua các cháu bị lạc đường”. Thiệu Đông Từ vội bước tới quan sát cẩn thận, sau đó lắc đầu nói không thể nào, tối qua rõ ràng là ở trong một cái ngõ rất sâu, mà rẽ trái rẽ phải đều không đi ra được. Còn chỗ này lại là một ngõ ngắn, hai bên tuy không có cửa nào nhưng dân cư xung quanh vẫn rất đông đúc, chẳng có lý do gì mà không nghe thấy tiếng ba người nhiều lần gọi to như thế. Đường Sinh Bình chưa vội trả lời những câu hỏi bắn ra liên tiếp như pháo liên thanh của Thiệu Đông Từ, chỉ lặng lẽ đi đến một góc của ngõ, rồi dùng quạt chỉ chỉ: “Nhìn thứ này đi, đây chính là cái hòm qua người đó dùng để lập thế trận dọa các cháu”. Ba người xúm vào nhìn một viên gạch xanh bị bật lên, làm cho đất cát lộ hết, trên đó còn bị đóng bốn cái cọc gỗ, trên mỗi chiếc cọc đều quấn vải đen, ở giữa rắc một ít tro màu trắng, giống như một kiểu nghi lễ gì đó. “Ngày trước cháu đã nhìn thấy những thứ này rồi!” Tạ Nam nhớ ra trước đây mình đã thấy thứ này ở góc đường, hình như cũng có nghe qua cái này được dùng để chữa trị cho những đứa trẻ hay khóc vào ban đêm. “Cái cháu nhìn thấy là cách gọi hồn. Nếu trẻ con nhà nào quấy khóc thì mọi người đều cho là một vía của đứa trẻ đó đã bị mất, nên cần phải đặt cái này ở góc đường, để chỉ dẫn linh hồn đó quay trở lại. Có điều cái đó dùng vải màu đỏ quấn và thứ rắc ở giữa cũng không phải là cái này, mà là đốt tờ giấy ghi ngày tháng năm sinh của đứa trẻ, sau đó vẩy rượu lên. Còn bọc bằng vải đen, tro cốt lên sẽ tạo ra sự tương phản và trở thành mê hồn trận, khiến người bị lạc vào trong nó sẽ bị mất phương hướng”. Đường Sinh Bình ngồi xuống, dùng quạt nhỏ cái cọc gỗ đó lên rồi tỉ mỉ quan sát. Thiệu Đông Từ nghe được những lời này, cho rằng Đường Sinh Bình là bậc cao nhân nên phần khích mà vội bảo Đường Sinh Bình nói tiếp. “Lại do đêm qua các cháu lại uống khá nhiều rượu, nên càng dễ bị trúng kế. Lúc ông tìm ra các cháu, trông thần sắc của các cháu vô cùng hốt hoảng, cứ như là gặp phải chuyện gì kinh hãi lắm vậy”. Xem ra Đường Sinh Bình không biết đến sự tồn tại của Giang Tự Độ. “Thực ra trước đó người dọa chúng cháu đã xuất hiện, mà còn xuất hiện một cách kỳ lạ nữa, chúng cháu bị hắn ta dọa cho một phen hú vía”. Tạ Nam đã phần nào hiểu vì sao Giang Tự Độ lại xuất hiện như vậy, có lẽ là muốn họ để đi vào cái bẫy của hắn ta. “Như thế trận pháp này có phải là mới hồn ma đến mê hoặc chúng cháu không?” “Chỉ là một đồ vật giống như ảo thuật thôi, ông chưa gặp loại ma này bao giờ”. Đường Sinh Bình chắc chắn, chỉ ít là trong cuộc đời ông ta, không có cái gì xuất hiện cụ thể cả. Lão đạo sĩ họ Đường này đột nhiên nói chưa gặp ma bao giờ, khiến Thiệu Đông Từ cảm thấy thất vọng vô cùng. Lẽ nào là họ chỉ trúng kế do tên phù thủy đó bày ra, điều này thật làm người ta nản lòng, dù không có lực lượng siêu nhiên thực sự tồn tại thì cũng khiến người ta sợ chạy mất dép rồi. Họ vừa đi vừa nhè nhè chẳng rõ đã đến nhà Đường Sinh Bình từ lúc nào. Khi ấy thái độ của Tạ Nam cũng tốt hơn nhiều, bất luận là do cảm kích hay hiếu kỳ, cậu thực sự chẳng còn cách nào thoái thác trước lời nhờ vả của ông già này. Đường Sinh Bình ngồi yên vị trên tràng kỷ, rồi lên giọng nói với Tạ Nam: “Bắt đầu từ bây giờ, ông có thể nói với cháu một vài chuyện rồi, còn cuối cùng cháu lựa chọn cái gì là do bản thân cháu tự quyết định, thanh niên mà, không thể chỉ nghe lời của ông già này”. Sau đó, ông bắt đầu kể lại câu chuyện của năm mươi năm trước, dù ông vẫn dùng giọng điệu bình tĩnh, chậm rãi nhưng nó cũng khiến Tạ Nam và Thiệu Đông Từ chăm chú lắng nghe, còn khuôn mặt Tô Khôn trắng bệch ra, kể đến đoạn ông đi đến bờ sông dốc và cao thì câu chuyện đột ngột dừng lại. “Còn cái gọi là di vật ông muốn để lại cho cháu, không phải là ông cho cháu, mà là thị trấn Phổ này cho cháu”. Đường Sinh Bình lấy một thứ được gói bằng vải gấm từ trong tủ ra, đặt lên bàn, trông vật đó tương đối nặng, nó rơi phịch xuống bàn, rồi lại như rơi vào lòng Tạ Nam, khiến mặt mày cậu mếu máo, nhăn nhó. “Cháu không biết cháu có thể nhận vật này hay không?” Tạ Nam ngờ ngác nói. Cậu biết nếu mình nhận vật này rất có khả năng âm khí sẽ lao đến bủa vây xung quanh, khiến cuộc sống của cậu sẽ chẳng được bình yên nữa. “Ông chỉ muốn đem vật này đi khỏi thị trấn Phổ, càng xa càng tốt mà không có ý gì khác. Khi cháu đến đây, ông cũng đã định trao lại cho cháu ngay lúc đó, bởi biểu hiện của cháu hôm qua khiến ông rất yên tâm”. Đường Sinh Bình nhìn Tạ Nam với ánh mắt kỳ quái. Thiệu Đông Từ thấy kỳ lạ, chẳng lẽ biểu hiện sợ chết kia của Tạ Nam hôm qua lại khiến người ta yên tâm đến thế? Đường Sinh Bình tiếp tục kể lại câu chuyện còn dang dở. Trên thực tế việc Tạ Nam có thể đến được đây còn bởi do cậu có cơ duyên. Hồi Tạ Nam ba tuổi, chẳng biết cậu bị bệnh gì mà cứ sốt triền miên, khiến bác sĩ trong bệnh viện cũng bó tay, vô phương cứu chữa, bố mẹ cậu chẳng rõ từ đâu mà biết được, bèn ôm Tạ Nam đến thị trấn Phổ, tìm Đường Sinh Bình. Sau khi trình bày lại mọi việc đã xảy ra, Đường Sinh Bình đồng ý chữa bệnh cho Tạ Nam. Nhưng điều kỳ lạ là Tạ Nam cứ cười với Đường Sinh Bình, cậu hoàn toàn không giống với những đứa trẻ mà Đường Sinh Bình từng gặp khi bị lực lượng hắc ám nào đó làm cho hồn bay phách lạc, bởi thường thì những đứa trẻ bị như thế, khi đến Tương Tây sẽ gào khóc không ngừng. Còn cậu khi ấy lại khác hẳn, cũng có thể là khi sinh ra cậu đã rất can đảm rồi, cũng có khi cậu là thiên tài bẩm sinh! Lúc đó Đường Sinh Bình, mới yêu cầu bố mẹ Tạ Nam cho cậu nhận mình làm sư phụ để dễ dàng bảo vệ đứa trẻ sinh vào giờ hung này trưởng thành thuận lợi. Bố mẹ Tạ Nam đương nhiên là đồng ý, sau đó trải qua một vài nghi lễ cúng bái đơn giản, Tạ Nam cũng nhanh chóng khỏe trở lại. Bố mẹ cậu vô cùng cảm tạ Đường Sinh Bình rồi đem con trở về, sau đó cứ vào các dịp lễ tết đều gửi chút tiền, quà cáp đến gọi là cảm tạ ơn đức của sư phụ. Cũng bắt đầu từ đó, Đường Sinh Bình đã xem Tạ Nam là người thừa kế di vật của mình, mà dù gì thì đồ vật này hình như cũng không có vấn đề gì lớn lao lắm. Tạ Nam nghe Đường Sinh Bình nói xong, đầu óc được mở mang không ít, nhưng cái gì mà sư phụ với đồ đệ, cái gì mà vừa cười đã định càn khôn, thật là hoang đường. Thực ra nhận

món đồ này cũng không có gì đáng lo lắng lắm, bởi có thể ném vào chỗ nào đó là được rồi, chỉ là bây giờ xuất hiện một Giang Tự Độ tuyên bố sẽ gây khó dễ cho họ, lại thêm một kẻ hiểu kỳ vô cùng là Thiệu Đông Tử. Nghĩ xong Tạ Nam đưa một tay ra, thành khẩn nói với Đường Sinh Bình: “Vật này vốn đã không có vấn đề gì, tại sao nhất định phải giao cho cháu, thực ra cháu cũng không có năng lực gì đặc biệt đâu!” Thiệu Đông Tử vội đỡ lời: “Không á!”. Rồi nhào đến vừa tay ôm Tạ Nam vừa nói với Đường Sinh Bình: “Không sao! Đường đạo gia, việc này cháu nghĩ cứ làm theo ý ông đi, Tạ Nam đừng sợ, có mình đây!” Tạ Nam như đồ sụp hoàn toàn, đây là kiểu bố mẹ, bạn bè, còn cả sư phụ gì không biết nữa, sao all như trò đùa thế này! Đợi cho sự ồn ào lắng xuống, Đường Sinh Bình ho một tiếng, mắt nhìn thẳng Tạ Nam, nghiêm túc nói: “Cháu không cần phải miễn cưỡng đâu, vì ông nghĩ cháu đang học đại học, sau đó đi đây đi đó trải nghiệm cuộc đời, khó mà có cơ hội quay trở lại đây. Do đó cũng chẳng cần thiết phải đem theo câu chuyện thần thánh này làm gì, mà thực sự là cũng không cần đem theo thứ này, chỉ là ông thấy tấm lòng của cháu tốt, nên mới yên tâm đem nó giao cho cháu”. Tạ Nam nghe xong những lời đó thì ngẩn người ra, Thiệu Đông Tử và Tô Khôn cũng không ngờ Đường Sinh Bình có thể thốt ra được những lời như vậy, bèn lập tức quay sang nhìn Tạ Nam, không biết cậu ta sẽ trả lời thế này đây. Chuyển đi này rồi cuộc có thu hoạch được gì hay không, all đều phụ thuộc vào câu nói sắp tới đây của Tạ Nam. Một thằng bạn nhiều chuyện, một mỹ nữ cộng thêm một lão già với ánh mắt đầy kỳ vọng, khiến đầu Tạ Nam lúc này như muốn nổ tung. Thôi thì mặc kệ may rủi thế nào đi chăng nữa, dù sao cũng trở về ngay lập tức, chẳng vương vấn cái vùng đất ma quỷ này làm gì cậu đành cắn răng nhắm mắt nói: “Thôi được, cháu sẽ nhận vật này”. Đường Sinh Bình khẽ cười, hai tay bê vật đã được gói cẩn thận trong tấm lụa màu vàng kia đưa cho Tạ Nam, cảnh tượng khi ấy giống như một nghi thức vô cùng quan trọng, khiến Thiệu Đông Tử và Tô Khôn như nín thở quan sát. Tạ Nam tiếp nhận đồ vật đó, rồi bất thành linh mở ba lô, cho món đồ vào trong. Hành động đó khiến tên hiểu kỳ Thiệu Đông Tử suýt nữa hét lên, đã nhận một món đồ như vậy mà không mở ra xem nó là cái gì, thật khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. Đường Sinh Bình cũng để ý, hỏi lại: “Không muốn mở ra xem nó là cái gì sao?” “Nếu thực sự là thị trấn Phở muốn giao cho cháu thì không mở ra là tốt nhất, cứ để yên như vậy là được rồi”. Ánh mắt Tạ Nam kiên định. Có những thứ cần phải thần nhiên mà nhận, dù đó có là sự báo đáp đối với Đường Sinh Bình đi chăng nữa, sau này dù thế nào thì chỉ cần để nó ở bên cạnh là được rồi. Nói xong, Tạ Nam liền đứng dậy, kéo Tô Khôn bỏ đi, Thiệu Đông Tử thấy Tạ Nam trước mặt cứ như một người xa lạ vậy, thực ra chẳng giống Tạ Nam thường ngày là gì nhưng cũng đành phải đi theo. Đường Sinh Bình tiễn họ ra đến cổng, rồi cả ba người đi một mạch ra ngoài ngõ, mãi đến chỗ ngõ tắt Tạ Nam mới quay đầu lại nhìn ông ta, Đường Sinh Bình vẫn đứng đó nhìn theo với ánh mắt u buồn, Tạ Nam cười cười rồi nhanh chóng cất bước. Cậu định bắt xe trở về thành phố, không lưu luyến nơi này nữa. Đường Sinh Bình khi ấy cũng nở một nụ cười nhìn họ đi xa, ông trở vào đứng trong sân một lúc, nhìn cây cổ thụ rồi nói một mình: “Cũng đến lúc rồi, phải lên đường thôi”. Chiều tối ngày hôm đó, có người nhìn thấy Đường Sinh Bình một mình bước đi trên bờ đê, chẳng quan tâm đề ý đến mọi người xung quanh như thế nào, rồi dần biến mất ở phía cuối thị trấn nhỏ... Tạ Nam về đến chỗ nhà trọ, nhanh chóng sắp xếp hành lý, đem vật kia để sâu dưới đáy ba lô. Nếu đồ vật này thực sự có năng lực gì đó, vậy thì tốt nhất là nên tránh xa ra, nếu có yêu ma quỷ quái gì thì cứ để chúng vĩnh viễn ngủ say. Tô Khôn và Thiệu Đông Tử cũng đắm chìm suy nghĩ, trong lòng họ đang tò mò phỏng đoán chẳng biết vật này liệu có thể tạo ra một tên quái nhân như Giang Tự Độ không. Họ đang tưởng tượng những chuyện kỳ quái sắp tới sẽ xảy ra lại là xảy ra ở trường đại học nữa chứ. Nghĩ đến đó tên Thiệu Đông Tử lại cười nham hiểm và tỏ ra vô cùng phấn chấn. Nhưng cậu vẫn thấy tiếc nuối hai việc, một là chưa xin Đường Sinh Bình chỉ bảo cho vài chiêu, hai là cái tên nhát gan Tạ Nam này chẳng mở gói đồ ra, xem món đồ một chút thì có sao đâu? Ngồi trên chuyến tàu khứ hồi, tâm trạng của Tạ Nam lúc này hết như khi đến. Tương lai có vui vẻ, hạnh phúc hay không thì vẫn chưa biết được, nhưng cậu cũng tự động viên mình, nghĩ nhiều chẳng để làm gì nên tạm thời cứ để mọi thứ như vậy đi. Tạ Nam đang suy nghĩ vơ vẩn thì bị ai đó vỗ nhẹ vào lưng làm cậu giật bắn cả người, vội đứng bật dậy, chẳng may va phải thanh ngang của giường ở tầng trên, đau điếng người. Tô Khôn thấy Tạ Nam bị đập đầu không nhẹ chút nào, nên vội xoa trán Tạ Nam hỏi có sao không, Thiệu Đông Tử nằm ở giường đối diện hỏi hốt nói: “Em thôi đi, không chừng Tạ Nam lại trở nên thông minh đấy!” Tô Khôn bèn cố gắng thôi thật mạnh khiến Tạ Nam đỏ hết cả mặt, vội vàng nói không sao, rồi bảo Tô Khôn ngồi xuống bên cạnh. Tàu bắt đầu chuyển bánh, Tạ Nam hít một hơi dài khoan khoái, dù sao con ác mộng này cũng nên kết thúc rồi. Ngày mai sẽ bắt đầu một cuộc sống bình lặng, không có những chuyện kỳ lạ xảy đến nữa. Tàu hỏa bắt đầu rời khỏi thị trấn Phở, đột nhiên có điện thoại của nhà gọi đến. Tạ Nam vội nghe máy, thấy giọng nói của mẹ có vẻ hoang mang, thông báo cho Tạ Nam biết tin Đường Sinh Bình đã chết, là chết đuối trên sông, hậu sự do hàng xóm lo liệu. Điều khiến Tạ Nam sợ nhất là câu thì thầm sau cùng của mẹ: “Nghe nói là ma quỷ trên sông lôi đi, trên chân vẫn còn để lại dấu vết đấy...!”, nói chưa hết câu thì Tạ Nam chỉ nghe thấy ở đầu bên kia tiếng bố cậu phàn nàn bảo đừng nói linh tinh, điện thoại bị cúp vội. Chết rồi, vậy là thứ này thực sự trở thành di vật rồi sao. Rõ ràng lúc đầu ông già đó cũng đã nói những lời kỳ lạ khó hiểu rồi, xem ra chắc chắn ông ta biết một số việc. Trời ơi, chẳng biết ông ta đang sắp đặt sinh mệnh của mình hay số phận của mình sắp sẵn cho ông ta đây mà lại chết lặng lẽ như vậy. Tạ Nam cố gắng bình tĩnh nói lại chuyện này với Tô Khôn và Thiệu Đông Tử. Thiệu Đông Tử há hốc mồm không biết nói gì, còn Tô Khôn lại khóc thút thít như trẻ con, khiến Tạ Nam thực sự cho rằng ông ta đã vĩnh viễn qua đời rồi. Bây giờ dù có trở lại con hẻm đó, cái cổng đó, cũng sẽ không còn một ông già đang ngồi ở ngưỡng cửa nữa. Tạ Nam chỉ nói Đường Sinh Bình bị chết đuối, mà không nói ra câu nói cuối cùng kia. Chuyến du lịch lần này bỗng chốc đã trở thành một cuộc phiêu lưu mạo hiểm chẳng biết sống chết ra sao, nhưng bây giờ câu chuyện cũng sắp kết thúc, không cần phải đảm đương nhiều trách nhiệm như thế. Dù sao cũng chỉ là một ông già mới gặp hai lần thôi mà, có điều chuyện này có uẩn khúc gì đó không, nhất thời cũng chẳng tài nào nghĩ ra được, nhưng rõ ràng hai mắt đó hóa cả rồi. Hóa ra ánh mắt khi ấy lại là ánh mắt vĩnh biệt, hãy yên nghỉ nhé, ông già! Trên đường trở về, Tạ Nam ngồi an ủi Tô Khôn, hai người nhìn nhau mắt đầm lệ, khiến Thiệu Đông Tử cũng thấy lòng mình xót xa. Thôi rồi, chuyến du lịch thú vị này sư phụ cũng ra đi mà bạn gái cũng sắp bị người ta giành mất rồi, thật là tiếc quá đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nhảy lầu

Sau khi trở về trường, ngủ một giấc thật dài hôm sau tỉnh lại, lúc ngồi dậy Tạ Nam có vẻ hốt hoảng, dường như mọi thứ đã trở lại bình thường rồi. “Dậy thôi, Đông Tử”. Thiệu Đông Tử ngủ ở giường tầng trên lơ mơ nói: “Đừng vội! Đừng vội, tớ vẫn chưa nghỉ hết phép mà, hôm nay tớ nghỉ tiếp”. Nói rồi lại vùi đầu ngủ tiếp. Sắp đến giờ học, thấy lũ bạn lười nhác từ khắp nơi với cặp mắt kèm nhèm chưa rửa sạch vội chạy đến lớp, lại thêm tiếng chuông vang lên cùng tiếng đài phát thanh từ đâu réo đến, hòa quyện vào nhau ồn ào vô cùng. Thật thoải mái biết bao, tâm trạng phấn khởi, Tạ Nam là người đầu tiên cảm nhận được buổi sáng tỉnh mơ đẹp như vậy. Cậu vươn vai, miệng nở nụ cười rạng rỡ chào ngày mới. Phòng học nằm ở tầng ba của tòa nhà cũ. Tòa nhà ba tầng đó có kiến trúc theo kiểu Tô Châu là trụ sở của khoa Khoa học Công trình Sinh vật Hóa chất Môi trường. Có quý mới biết ai đã đặt cái tên khoa dài dằng dặc như thế, còn mấy ông giáo sư giảng dạy vẫn lấy việc điểm danh sinh viên làm niềm vui, nơi đây quả đúng là địa ngục của đám sinh viên. Vừa mới bước chân vào khu nhà này, Tạ Nam cúi đầu đi thẳng lên lầu, chẳng hiểu sao hôm nay đường lên lầu yên tĩnh lạ thường, yên tĩnh đến mức

kỳ quái. Tạ Nam ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, đột nhiên chẳng thấy bóng một ai đi lại trên hành lang cả, cậu thầm nghĩ có chuyện chẳng lành, chắc hẳn là đã vào học rồi, bèn vội chạy như bay lên lầu. Một ý nghĩ kỳ quái vụt qua đầu Tạ Nam, đây là lầu mấy rồi nhỉ? Chỉ ít cũng phải lên đến lầu ba rồi chứ, nhưng sao bậc thang vẫn dài hun hút thế này, vẫn chưa lên đến lầu cuối cùng sao, không phải chứ? Cậu từ từ leo tiếp lên một lầu nữa, hai bên hành lang vẫn tĩnh lặng không một tiếng động, trên bức tường đang phản chiếu ánh trắng mờ của những chiếc bóng đèn trên trần, all các phòng học đều đóng chặt cửa, sự tĩnh lặng đến rợn người này có thể Tạ Nam nghe rõ tiếng con tim mình đang đập thình thịch sợ hãi. Tạ Nam rút chân lại, từng bước từng bước lùi xuống dưới, tim đập cuồng loạn như đã phát nổ từ lúc nào rồi, Tạ Nam hoảng hốt quay đầu bỏ chạy. Bước chân của cậu giẫm xuống bậc thang bình bịch bình bịch, tiếng động phát ra cực lớn, có cảm giác như cậu gần như bám vào tay vịn cầu thang mà nhảy xuống! Lầu ba, lầu hai, lầu một! Tạ Nam nghiêng răng ken két, nhắm đếm số lầu mình đã xuống. Cậu dừng lại ở chân cầu thang, thờ dốc, tiếp đó cậu lại chăm chú nhìn, rồi lại gắng hít một hơi thật mạnh. Tại sao lầu này vẫn trống không, không có một ai, không có cửa lớn, không có biển chỉ dẫn, chỉ có cầu thang lên xuống là vẫn ở nguyên đó và chẳng biết cuối cùng chiếc cầu thang đó dẫn đến đâu. Việc đã đến nước này đành phải kiên trì bước tiếp vào hành lang, xem xem rốt cuộc đây là tầng nào. Cái tên Giang Tự Độ đáng chết, lẽ nào hắn đã đi theo mình tới tận đây, lại còn bày mê hồn trận trong trường học này sao? Chậm chậm bước đi, men theo chân tường, Tạ Nam không dám mở cánh cửa phòng học, bởi cậu nghĩ có trời mới biết bên trong sẽ xuất hiện thứ gì. Hai đầu tòa nhà vẫn có cửa sổ, vậy thì chỉ bằng ta đi ra phía đó, ít ra cũng có thể biết được mình đang ở chỗ nào, mình đang ở lầu mấy. Bước đến cuối hành lang, ngược nhìn ra ngoài qua ô cửa kính, phía bên ngoài vẫn là quang cảnh thường ngày, chỉ có điều chẳng có bóng người nào ở đó cả. Phía dưới là một hàng cây nhỏ, từ trên cao nhìn xuống vẫn thấy mình đang đứng ở tầng ba, có ai giải thích xem tại sao cái cầu thang chết tiệt này không có lối lên mà cũng chẳng có lối xuống? Đường Sinh Bình đã qua đời, Thiệu Đông Từ thì đang ngủ, Tô Khôn, mà thôi tốt nhất Tô Khôn đừng có ở đây. Lúc này trong đầu Tạ Nam chẳng còn chút manh mối nào nữa, cậu định quay người bước về phía bên kia cầu thang thử xem có thể ra được không, thì bất chợt thoáng thoáng thấy một bóng đen, ngay sau đó là tiếng va đập rất mạnh từ dưới lầu vọng tới. Xảy ra chuyện rồi! Một tiếng nổ lớn phát ra từ cái đầu vồn vồn trông rỗng của Tạ Nam. Cậu vội lùi ra phía cửa sổ rồi trên lên bệ, cúi đầu nhìn xuống dưới. Trên nền bê tông ở dưới lầu có một người nằm đó, máu tươi đang từ từ trào ra, người nằm trong tư thế hình chữ đại, đây không thể là tư thế có thể được tạo ra từ độ cao ba tầng này. Nhảy lầu? Tạ Nam chăm chú nhìn lại bóng người ở phía dưới kia, đó chính là khuôn mặt của Thiệu Đông Từ, cặp mắt cậu ấy đang mở trừng trừng nhìn Tạ Nam. Thiệu Đông Từ nằm trên vũng máu ngày càng lan rộng như kêu gọi Tạ Nam nhảy xuống cùng nằm trên nền xi măng với mình vậy. Tạ Nam cắn mạnh vào tay một cái, đau đến mức toàn thân tê dại, ảo cảnh vẫn là ảo cảnh, all những việc này đều không phải là sự thật, Tạ Nam tự nhắc nhở mình như vậy, sau đó dồn hết sức chạy về phía cầu thang. Bất luận thế nào, nhất định phải thoát ra khỏi chỗ này trước. Vừa chạy như điên Tạ Nam vừa gào lên, tiếng gào rú này đột nhiên khiến đầu cậu bị đau một cách khó hiểu. Cứ như tỉnh giấc một lần nữa, Tạ Nam lại mờ to mắt, trước mắt lúc này lại là ô lớp học, còn thầy giáo thì giận dữ nổi hết cả gân xanh, bàn tay cuộn tròn tập giáo án, cánh mũi phập phồng tức tối nhìn cậu, giống như khủng long đang phun lửa vậy. Cảnh tượng này cộng thêm nỗi sợ hãi mà Tạ Nam gặp phải trước đó khiến cậu ngơ ngác nhìn vị thầy giáo khôi hài trước mặt, rồi bắt đầu cười hi hi, làm cả lớp cũng cười ô theo. Sắc mặt thầy giáo tím tái như gan lợn, hét lớn: “Cậu tên gì, thật chẳng ra làm sao, đã ngủ trên lớp lại còn nói mơ nữa, chắc chắn cậu sẽ không qua được môn này đâu!” Tạ Nam chỉ tay vào đầu, bao biện: “Thầy ơi, em bị sốt rồi, thật đấy thầy ạ, thầy xem em sốt đến mê man này”. Thầy giáo tức giận nghiêng răng ken két, nhưng cũng đành mím chặt môi, lắc đầu chịu thua. Tạ Nam tiếp tục giả vờ bị bệnh, tỏ vẻ khổ sở khó chịu để làm đắm bạn tin cậu bắt chập bệnh tật vẫn cố gắng đến lớp. Xem ra sống với Thiệu Đông Từ lâu, nên da mặt của Tạ Nam cũng dày lên trông thấy. Tiếng chuông hết giờ vừa vang lên, Tạ Nam không còn giả ốm nữa, vội đứng bật dậy, chạy về phòng kí túc xá, bỏ lại những ánh mắt đang tò mò dõi theo phía sau. Hóa ra chỉ là một giấc mơ, có điều cảm giác đó thật chẳng hay ho chút nào. Tạ Nam vừa đi về phòng ngủ vừa nghĩ về toàn bộ sự việc từ lúc cậu ngủ dậy vào buổi sáng để lên lớp đến trước khi tỉnh lại sau giấc mơ, nhưng có vất óc nghĩ như thế nào đi chăng nữa cậu cũng không thể nào nghĩ ra rốt cuộc mình đã vào lớp như thế nào. Thôi kệ nó đi, xem ra dậy sớm quá cũng không tốt, lại còn nằm mơ nữa chứ, có điều ánh mắt của Thiệu Đông Từ lúc nằm trên nền xi măng quả thực khó mà quên được. Nó chân thực tới mức bây giờ cậu vẫn còn cảm thấy trái tim đau nhói, tốt nhất đi xem cậu ấy thế nào, tiện thể kể lại chuyện này luôn. Về đến phòng thì phát hiện Thiệu Đông Từ không trên giường nữa, nhưng giày của cậu ấy vẫn còn, phải chăng đúng là cậu ấy chạy đi nhảy lầu rồi, nghĩ đến việc đó sống lưng Tạ Nam bỗng lạnh toát, vội vàng leo lên giường lật chăn tìm kiếm “Cậu làm gì vậy...” Một giọng nói kỳ lạ vang lên sau lưng, khiến Tạ Nam hoảng sợ suýt chút nữa ngã nhào từ trên giường xuống. Chỉ thấy Thiệu Đông Từ bỗng lồm cồm bò dậy từ giường tầng trên phía trước mặt, vẫn còn ngái ngủ, lim dim nhìn Tạ Nam đang treo mình trên thành giường như con khỉ. “Tớ không thấy cậu, nên cứ nghĩ là cậu đã xảy ra chuyện rồi! Tại sao cậu lại leo sang bên đó ngủ hả?” Tạ Nam hoảng loạn hỏi: “Chẳng qua là sợ có người đến kiểm tra phòng, ngủ ở giường người khác thì không bị ghi là trốn học chứ sao?” Thiệu Đông Từ quả xứng đáng là tên gian manh siêu đẳng của khoa Khoa học Công trình Sinh vật Hóa chất Môi trường (dưới đây gọi tắt là khoa Sinh Hóa). “Vội lại cậu vẫn chưa lật hết chăn nên chưa thấy mình đấy chứ mình cũng đâu phải là con đẻ”. “Không phải, sáng nay mình đã nhìn thấy cậu nhảy lầu!” Tạ Nam nhận ra tranh cãi chuyện này với cậu ta chỉ chứng minh chỉ số IQ của mình quá thấp. “Xin cậu đấy, chỉ có cậu mới nghĩ quần như thế thôi, mình vẫn nằm đây khỏe mạnh sao lại nhảy nhảy lầu chứ!” Thiệu Đông Từ cũng chuẩn bị chui ra khỏi giường, gào lên một tiếng kỳ quái, rồi bật người đứng thẳng trông cứ như xác chết vùng dậy vậy. Hình như Thiệu Đông Từ cũng chợt nghĩ đến việc gì đó, nên hỏi lại: “Mình nhảy từ đâu?” “Tòa nhà khoa Sinh Hóa!” “Ồ... chuyện này, cậu vẫn chưa ăn sáng hả?” Thiệu Đông Từ lắc lắc cái đầu vẫn còn đang mơ hồ, đúng là chuyện chủ đề chẳng ăn khớp gì cả. “Tốt rồi, cậu mời tớ”. Thiệu Đông Từ tự quyết định, rồi quay người tụt xuống giường tìm giày, mặc quần soóc, khoác vội chiếc áo phông bước ra ngoài. Đến quán ăn thì phía sau trường gọi hai bát mì nóng. Tạ Nam cúi đầu lặng lẽ ăn, giác mơ này làm cậu thực sự hết mọi giống như vừa phải chạy một vòng quanh trường vậy. Thiệu Đông Từ chọn chôn rơi nhất đôi đũa dùng một lần, định định tách ra, đột nhiên nghĩ ra điều gì, hỏi Tạ Nam: “Cậu thực sự nhìn thấy mình nhảy lầu à!” “Gặp ác mộng thôi! Lại còn trong giờ học nữa chứ, cậu chết không kịp ngáp!” Lại nói đến chủ đề này đúng lúc ăn cơm, không thể nào chịu nổi câu bạn thiếu năng này. Thiệu Đông Từ tách đôi đũa ra, nhìn chăm chăm Tạ Nam, khẽ nói: “Người anh em, sáng nay hình như mình cũng mơ thấy đang đứng trên nóc tòa nhà, có điều không biết là nóc tòa nhà nào, cậu vừa nói vậy, thì có vẻ đúng là trên lầu khoa Sinh Hóa. Chuyện này có vẻ kỳ lạ nhỉ!” Tạ Nam dùng đũa, miệng tròn xoe hình chữ O, sự việc thật quá trùng hợp, trùng hợp đến mức kỳ dị. Tại sao lại có thể đem cảnh quay này phân vai cho hai người trong mơ được chứ. Mình là nhân vật A, Thiệu Đông Từ là nhân vật B, sau đó mỗi người lại tự mơ giấc mơ của riêng mình. “Vậy là cậu đã nhảy lầu ư, còn mơ thấy gì khác không?” Tạ Nam liên tục truy hỏi. “À... quên rồi, lẽ nào đây là cái mà người ta vẫn gọi là thần giao cách cảm?” Trong nháy mắt Thiệu Đông Từ đã thay đổi thái độ, thần nhiên bụng bát lên ăn. Lại lần nữa Tạ Nam thêm kính phục anh chàng mặt dày như cái thớt này. “Tớ không thêm thần giao cách cảm với cậu đâu! Mới nghĩ thôi đã buồn nôn rồi!” Khả năng tự an ủi mình mà khiến người khác thất vọng của tên này quả là siêu phẩm. Có điều vẫn cứ phải hỏi: “Cậu nghĩ xem có thể nào là tên Giang Tự Độ bày trò không?”, Tạ Nam thận trọng hỏi. “Không thể nào, chẳng quản được trời được đất thì làm sao quản được chúng ta đi ngoài đánh rắm chứ, huống hồ đây là nằm mơ mà!” Thiệu Đông Từ vừa dứt lời, mọi ánh mắt xung quanh đều đổ dồn vào cậu ta, đã thế lại có không ít người buống bát xuống, trả tiền rồi bỏ đi. Tạ Nam thấy cậu ta lại bắt đầu nói vô tổ chức, vội dừng ngay câu chuyện đang kể, đợi ăn xong nói tiếp. Dùng xong bữa sáng, Thiệu Đông Từ và Tạ Nam tìm một cái ghế không có ai ngồi tiếp tục thảo luận về giấc mơ buổi sáng dưới các góc độ khác nhau. Cái tên Thiệu Đông Từ một mực cho rằng đó chỉ là giấc mơ, cho dù ở góc độ nào đi nữa cũng chẳng có gì kỳ quái cả. “Cậu quá nhạy cảm quá đấy, Tạ Nam à! Người ta nói ban ngày nghĩ gì thì đêm sẽ mơ cái đó mà”. Thiệu Đông Từ vừa chăm chú ngắm nhìn các cô gái đẹp đi lại trước mặt vừa cười khà khà. “Vấn đề là hôm qua mình đâu có nghĩ đến chuyện cậu chết đâu mà hôm nay vẫn mơ đấy thôi, người mơ nhiều nhất đáng ra là Tô Khôn mới đúng”. Nói xong Tạ Nam liền cảm thấy mình bị hớ, để cho Thiệu Đông Từ nắm được thóp. Thấy tình hình không ổn, Tạ Nam vội nghĩ cách nói cho qua chuyện nhưng lại cứng họng chẳng nói được gì. “Cậu lúc nào cũng tưởng bỏ thế sao, người ta là hoa khôi của trường, vừa mới mạo hiểm đi với chúng ta một chuyến đến nhà ma mà đã thích cậu được hả, tên

ngốc à!” Lời nói móc của Thiệu Đông Từ thật chua ngoa, “Thế này đi, lao vào lòng mà ôm ấp!” Nghĩ tới mấy cảnh nóng bỏng, cậu nhìn lên trời mà than thở. Về đến phòng, vắng tanh vắng ngắt chả có ai ở nhà, chỉ thấy duy nhất một lời nhắn trên tường. Cả đêm nay mình không về, có vấn đề gì thì gọi điện nhé. “Xem ra tối nay chỗ có hai đứa bọn mình rồi, hay là chúng mình cũng đi chơi tiếp đi?” “Không đi, ở nhà ngủ cho sướng!” Tạ Nam đồ vật lên giường, vùi đầu vào trong chăn nghĩ về Tô Khôn, bất giác cười hi hi. “Thôi xong, cậu chắc chắn đã trúng độc đào hoa rồi, xem ra cậu đang chuẩn bị phát điên lên đấy, có vẻ mình sẽ được ăn khao của cậu trong một thời gian ngắn nữa ấy nhỉ”. Thiệu Đông Từ tiện tay tắt đèn rồi lên giường ngủ mà chẳng thèm rửa chân rửa tay gì cả, miệng còn lẩm bẩm sung sướng bắt đầu lên kế hoạch để Tạ Nam tổ chức bữa tiệc vượt qua cú sốc lần hai. Một lúc sau, do tác dụng của rượu nên Tạ Nam đã ngủ mơ màng, lúc đó Thiệu Đông Từ mới chính thức đổ uesth xuống giường, thì lại nghe thấy những tiếng kèn kẹt, cứ như tiếng chuột mài răng, lẽ nào tên tiểu tử Tạ Nam đang gặm móng tay? Thiệu Đông Từ liền xoay người, lay lay giường một lát, âm thanh kia cũng dần dần biến mất, tới lúc đó Thiệu Đông Từ mới trịnh trọng nhắm mắt. Phòng ngủ lúc này yên tĩnh đến mức chỉ còn nghe thấy tiếng thở, vì thế âm thanh yếu ớt kia tưởng như đã biến mất nhưng khi nó quay trở lại thì nghe giống như tiếng con gái đang khóc thút thít, khiến người ta sợ hãi. Thiệu Đông Từ giật mình mở choàng mắt, chăm chú nghe xem âm thanh ghê rợn này được phát ra từ đâu. Âm thanh đó, lúc to lúc nhỏ giống như tiếng có người tự hỏi rồi tự trả lời, chắc chắn là nó được vọng lại từ giường dưới, phải chăng Tạ Nam đang trùm chăn khóc thắm. Thiệu Đông Từ bỗng tức điên lên, cái tiểu tử này hát chán lại cười, cười chán lại khóc, còn khóc mãi không thôi nữa chứ làm cậu giận quá mà hét lên: “Tạ Nam, ngủ chưa vậy?” Phía dưới không có tiếng trả lời, âm thanh đó đột nhiên biến mất, đúng là có tật giật mình. Thiệu Đông Từ thở phì phì trong bóng tối, vẫn chưa kịp nằm xuống giường thì âm thanh đó lại vọng đến, suýt chút nữa thì cậu đã cắn vào lưỡi mình. Âm thanh đó rõ ràng phát ra từ giường dưới, cậu cố gắng tập trung đánh bạo nghe thêm lần nữa, âm thanh yếu ớt đó chắc chắn là tiếng con gái rồi, mặt Thiệu Đông Từ cứ giật giật từng hồi. Một lần nữa cậu khẽ gọi: “Tạ Nam, Tạ Nam cậu không sao chứ?” Sau đó lấy hết sức lắc giường thật mạnh. Tiếng Tạ Nam uesth oải như vừa tỉnh ngủ vọng lại từ giường dưới: “Làm gì thế, vừa mới chợp mắt”. “Vừa rồi cậu khóc đấy à?” “Mình có điên đâu, khóc gì chứ?” “Vậy thì đừng nói nữa, chúng mình cùng nghỉ xem”. Hai người nín thở để nghe, nhưng âm thanh đó không thấy đâu nữa, Tạ Nam chăm chú lắng nghe mãi mà vẫn chẳng có động tĩnh gì, cậu đang định mở mồm chửi, thì bắt đầu nghe thấy âm thanh xui xẻo kia vọng ra từ giường mình. Điều quan trọng là âm thanh đó lại vừa khóc vừa chuyển động nữa chứ, cảm giác như có bàn chải sắt đang đi dọc trên sống lưng mình vậy. Tạ Nam lại ngẩng đầu lên nhìn, bất chợt bắt gặp một khuôn mặt đang lơ mơ trên bên cạnh giường phía trên của Thiệu Đông Từ, lúc này không sao kiểm chế được nỗi sợ hãi, Tạ Nam hét lên một tiếng, âm thanh nghe vang vọng, thê thảm vô cùng. Khuôn mặt đó cũng bất ngờ hét toáng lên, một bóng người rất lớn như đang lăn xuống phía dưới Tạ Nam. Thì ra là Thiệu Đông Từ đang lo đầu xuống quan sát xung quanh, cậu bị tiếng kêu ban nãy của Tạ Nam làm cho dây thần kinh đang căng ra bỗng đứt đột ngột, thế rồi cũng gào thét theo. Chẳng còn quan tâm đến chuyện toàn thân đang đau ê ẩm, Thiệu Đông Từ đứng phắt dậy, vội vã trèo lên giường Tạ Nam, rồi ôm chặt lấy cậu ta. Gào thét chán chê, Tạ Nam vội đẩy Thiệu Đông Từ đang ôm chặt mình ra: “Cậu đang làm trò gì thế này!” “Là cậu gào trước mà!” Thiệu Đông Từ nháy ra xa, nhìn nhìn cái giường rồi lại soi lên người Tạ Nam, lùi lại dò dẫm bật đèn. Tạ Nam cũng vội vàng bò dậy, cố tránh xa thứ âm thanh kỳ quái kia. Sau khi bật đèn, hai người chăm chú quan sát dưới gầm giường, nghiên cứu xem rốt cuộc bên dưới có thứ quái quỷ gì. Đột nhiên cánh cửa bị đẩy mạnh ra, người vừa đến đứng hiên ngang trước cửa la lớn: “Đã nhắc nhở rồi, đêm xuống thì đừng có hát hò âm ỉ, hiểu không hả!” Giọng nói này nghe quen quá, là cô quản lý ký túc xá mà mọi người thường gọi là bà chủ nhà! Dù đó là nhân vật mà ngày thường ai nấy đều cố gắng tránh mặt, thì lúc này Tạ Nam và Thiệu Đông Từ lại chỉ muốn lao ra ôm chầm lấy mẹ Lý đã ngoài bốn mươi tuổi này. “Chúng cháu không hát, là dưới giường có vật gì đó kêu đấy chứ ạ!” Tạ Nam âm uesth chỉ vào giường mình, Thiệu Đông Từ bên cạnh cũng vội làm chứng gật đầu lia lịa. “Có vật gì, ta sợ là đâu các cháu có gì đấy chứ?” Bà chủ nhà nhú mảy cùi đầu xuống nhìn. Vừa đưa mắt xuống giường để nhìn đã thấy bà chủ nhà ngừng lại nhai, rồi lại giật phắt người đứng thẳng dậy, tiếp đó lại quay đầu đối diện hai người, hai người hoảng hốt nhìn đôi mắt đã chẳng còn thấy đồng tử của bà chủ nhà đâu nữa. Chỉ thấy bà ta đảo đảo đôi mắt toàn lòng trắng của mình, sau đó vịn người một cách khác thường rồi ngồi phệt xuống nền nhà, run bần bật. “Á!” Lúc này cả Tạ Nam và Thiệu Đông Từ cùng đồng thanh hét lên một tiếng, chân tay mềm nhũn vừa lăn vừa bò ra phía hành lang. “Lần này xảy ra chuyện lớn, bà chủ nhà đã biến thành xác chết không hồn rồi”. Giọng Thiệu Đông Từ lạc đi. Tạ Nam thực sự không dám nghĩ xem vị đại tiên ký lạ này rốt cuộc là đang trêu đùa hay làm thật đấy nữa, hai người ngồi im lặng ở hành lang, thậm chí còn chẳng dám thở mạnh. Không ngờ chuyện này đã làm kinh động đến tất cả các phòng ở tầng này, tâm trạng ai nấy đều tỏ vẻ hoang mang, sợ hãi ba chân bốn cẳng chạy thẳng đến tập trung trước phòng Tạ Nam. Chưa đến hai phút sau, cả đám mây chục người đã vây kín cả phòng. Bà chủ nhà lúc này hai mắt đã nhắm tịt lại, miệng thì lẩm bẩm gì đó nghe lúc lên bổng lúc xuống trầm. Đám hiếu kỳ ở các phòng xung quanh uesth đến dần tiến lên phía trước dẫn đầu là cán bộ Hội sinh viên Tần Thụ, vì nghĩ rằng mình là lãnh đạo nên đương nhiên anh muốn tới để kết hợp can thiệp cùng quản lý ký túc xá. Hình như bà chủ nhà không còn nghe hiểu tiếng người nữa, cứ lằm bằm lằm bằm một mình âm thanh gì đó, khuôn mặt thì trắng bệch không còn giọt máu nào. “Bà chủ nhà bị ma nhập rồi!” Chẳng biết người nào trong đám đông kia thốt ra câu đó, cả đám vây quanh sợ hãi nhảy về phía sau mấy bước. “Đừng nói bậy, chắc là đang lên cơn động kinh thôi”. Tần Thụ trấn tĩnh mọi người với danh nghĩa là cán bộ sinh viên và y sĩ trạm xá của trường, nói rồi anh ta tiến lên phía trước bấm huyệt nhâm trung, tiến hành cấp cứu. Không ngờ vẫn còn chưa đến gần, bà chủ nhà đã mở choàng hai mắt, lại còn phát ra thứ âm thanh mà tất cả đám sinh viên nam trong ký túc xá cũng không thể tưởng tượng nổi: “Tướng công ơi, đám nô tỳ đâu rồi, các người nhìn gì?” Đúng giọng kinh kinh, nụng nụng, dịu dàng, nhưng dù có thế nào đi chăng nữa cũng không thể tưởng tượng nổi những lời nói đó lại được phát ra từ cái miệng thét ra lửa của bà chủ nhà nóng tính kia. Tần Thụ vừa định đưa tay ra thì vội thu về như bị điện giật, nói nhỏ với những người phía sau: “Mẹ nó chứ, bà này đúng là bị trúng ta rồi”. Rồi dẫn mọi người từ từ lùi về sau. Báo cảnh sát hay gọi xe cứu thương, mọi người bắt đầu bàn tán sôi nổi, chỉ có hai người Tạ Nam và Thiệu Đông Từ vẫn đứng ngẩn người ra ở sau cùng, đang thắm cảm on trời đất may mà không phải mình lo đầu nhìn xuống giường. Nhưng Nam thì cũng không ổn, bà quản lý ký túc xá đang ngồi đấy, lát nữa bảo vệ của trường đến thì biết giải thích như thế nào bây giờ, đến lúc đó cứ đổ thừa là Thiệu Đông Từ dọa, nếu không chắc chắn sẽ chẳng thể gánh nổi trách nhiệm này đâu. Bà chủ nhà vẫn ngồi ở đó nói lảm nhảm một mình, đám nam sinh viên lúc đầu thấy buồn cười sau đó lại thấy sợ, không biết nên làm thế nào. Lại có người lên tiếng: “Hình như là bị Tiên Hoàng nhập vào rồi, tớ cũng từng gặp trường hợp như thế này rồi!”. Nghe được câu này Thiệu Đông Từ như chết đuối vớ được cọc, vội hỏi: “Vậy rốt cuộc phải làm thế nào hả?” “Tìm một thầy cúng cao tay, là có thể chữa khỏi được!” “Ồ đây thì lấy đâu ra thầy cúng cao tay chứ”. Mọi người đều nhất trí bác bỏ phương pháp này. Tạ Nam chen vào giữa đám đông, cố gắng nghe xem rốt cuộc bà chủ nhà đang nói gì, nhưng ai ngờ cậu vừa bước lên, bà ta liền đổi sang vẻ hung ác, nhảy dựng lên, lao đến vồ lấy Tạ Nam. Thấy vậy Tạ Nam vội tránh sang một bên, rồi liền nghĩ ngay đến cái tủ quần áo cất vật bí ẩn kia, nhưng kỳ lạ thay bà không còn bỏ nhào về phía trước nữa, mà ngồi đó tĩnh lặng nhìn Tạ Nam với ánh mắt lo lắng, hoảng sợ, không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Chính là vật đó, trong đầu Tạ Nam thoáng xuất hiện ý nghĩ này. Nếu là bà ta sợ vật đó, thì càng không thể động vào, do đó Tạ Nam dựa sát vào tủ, cảnh giác nhìn bà ta. Lúc này bà ta cứ nhìn chăm chăm vào Tạ Nam, cứ như đang xuyên qua Tạ Nam để soi vào cái tủ phía sau, rồi lằm bằm nói gì đó trong miệng: “Không phải vật ở đây, thì đừng để ở đây!”. Giọng nói dữ tợn, cùng đôi mắt toàn lòng trắng đang đảo lia lịa. “Vật gì!” Tạ Nam giả ngây hỏi. Bà ta cười sằng sặc một cách quái dị, cứ như người đang khò khè thở không ra hơi vậy, ai nấy đều sợ hãi nói đa già. Tạ Nam, bà ta và cả những người đang vây quanh khi ấy bỗng nhiên cứ đồ dẩn ra một cách kỳ lạ như thế, bầu không khí trở nên đặc quánh. Tần Thụ đứng lách sau người khác hỏi dò: “Cùng nhau làm uesth lên, chưa biết chừng có thể dọa cho nó sợ bỏ đi đấy?”. Mấy người ở vòng ngoài rón rén chui ra rồi trở về phòng mình tìm các đồ vật như chậu rửa mặt, hộp com, ghi ta v.v... đem đến, rồi lại nhẹ nhàng vây quanh. Vừa thấy Tần Thụ vẫy tay ra hiệu, mọi người cùng nhau lấy hết sức gõ, vỗ, đập, đánh các loại đồ dùng cầm trong tay vừa đem đến hồi nãy, lại có người thì hò hét kinh thiên động địa. Khi đó bà ta giận dữ, cứ gặm gừ không ngừng, còn chưa hiểu tại sao xung quanh lại huyền ảo, đông đúc như thế. Bà ta liền quay đầu lắc mạnh một cái, đôi mắt đột nhiên khép lại, sau đó mất hết sức lực, người nhũn ra rồi ngã phịch xuống đất, không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa. Xem ra biện pháp quê mùa này cũng khoa học đấy chứ, Tần Thụ lấy lại vẻ tự tin, oai hùng bước đến uesth

mạnh vào huyết nhân trung của bà chủ nhà. Tạ Nam đưa mắt nhìn bà ta đang nằm sõng soài trên sàn nhà, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, dựa lưng vào tủ rồi ngồi bệt xuống, nhìn lại đôi mắt của bà ta đã nhắm tịt rồi thở hắt một hơi dài. Ngay sau đó, bà ta lại mở trừng trừng hai mắt, bộ dạng hần học, chớp chớp mắt, khoe miệng lộ ra nụ cười gian xảo. Tất cả những thứ đó đều vụt qua nhanh chóng, nhưng trong lúc sợ hãi khiến tác dụng điều tiết của tuyến thượng thận làm mọi thứ trở nên uể oải và chân thực đến lạ thường. Tạ Nam đập đập chân đứng dậy, rồi nhìn bà chủ nhà đang nằm bất động trên nền nhà, hình như những thứ vừa rồi chỉ là ảo giác, bà ta đang sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự. Tranh thủ thời cơ, Thiệu Đông Từ bắt đầu xúi bẩy gây chuyện: “Các anh em, chúng ta thống nhất cách giải quyết nhé, hoặc là báo với trường là bà chủ nhà bị ngất xỉu do giảm đường huyết hoặc cao huyết áp, còn nếu nói bị ma quỷ gì đó nhập vào, chắc chắn sẽ bị thầy hương dẫn cho là chúng ta đang bày trò quái ác, đến lúc đó khó mà thoát thân được!” Có người tiếp lời: “Đúng đấy, đúng đấy, không chừng bà ta thực sự mắc chứng động kinh gì đó cũng nên!”, Tần Thụ vừa nghe liền gật đầu, mọi người xung quanh nhìn thái độ của lãnh đạo, sôi nổi bày tỏ đồng tình. Sau con dầy vò, cuối cùng bà chủ nhà cũng đã tỉnh lại, đôi mắt dần trở lại bình thường: “Bà chủ nhà... à không cô Lý, cô không sao chứ”. Tần Thụ quay người, gọi hai người cùng đỡ bà chủ nhà ngồi dậy: “Tại sao tôi lại ngất xỉu thế này, hồi nãy vừa mới cúi đầu xuống thì mắt mũi đã tối sầm lại, xem ra tôi lại lên cơn cao huyết áp rồi”. Bà chủ nhà dần nhớ lại những thứ mà có thể nhớ được. Mọi người cười ngượng ngùng, may mà không có ai mở mồm nói tất cả chuyện xảy ra trước đó. Bà chủ nhà phủi quần áo rồi đứng dậy, hồi phục thần sắc, tức tối đưa mắt nhìn Tạ Nam và Thiệu Đông Từ, nhưng lại không thốt được lên lời, gồng gượng mãi mới nói được một câu: “Phòng các cậu phải chú ý dọn vệ sinh chứ, dưới giường cậu này nhiều tất rách quá! Còn nữa, nửa đêm đừng có hát hò ồn ào đấy!” Tạ Nam và Thiệu Đông Từ nghe được những lời này giống như tên tử tù được đặc xá khai ân vậy, cúi rạp người xuống, gật đầu lia lịa rồi vội nói nhất định sẽ dọn dẹp, sau đó dìu bà chủ nhà xuống lầu giống như đỡ thái hậu thời xưa khi xuất cung. Quay đầu lại nhìn, thấy mọi người vẫn chưa giải tán, Thiệu Đông Từ nói: “Vừa rồi, bà... à cô nói rồi, cô ấy bị cao huyết áp, cho nên ngất xỉu, sau đó chứng động kinh cũng tái phát theo, không sao rồi, không sao rồi, mọi người về phòng ngủ đi!” Nói rồi cậu lại vội kéo tay Tần Thụ, nói với giọng nịnh bợ: “Anh nói đi, chủ tịch Tần”. Tần Thụ tự nhiên đắc ý, vội hưởng ứng: “Đúng rồi, đúng rồi, chỉ là chuyện nhỏ ngoài ý muốn thôi mà, các bạn, chỉ là chuyện nhỏ ngoài ý muốn, các bạn về phòng nghỉ đi!” Đám đông thấy kịch đề xem đã hết liền nhón nháo giải tán. Chỉ còn lại Tạ Nam và Thiệu Đông Từ đơn độc trong phòng, ngồi trên giường dựa lưng vào nhau, chỉ có họ mới biết chuyện kỳ quái vừa rồi là như thế nào. Hai người dờ dẩn nhìn lên trần nhà, Thiệu Đông Từ không giấu nổi vẻ sợ hãi nói: “Chúng ta cũng đi ra ngoài qua đêm đi”. “Đồng ý!” Tạ Nam mặc quần dài vào rồi lao ra khỏi phòng, Thiệu Đông Từ cũng vội vàng chạy theo. Đèn cũng không dám tắt, đóng cửa lại rồi chạy thực mạng. Ánh sáng vàng dưới lầu vẫn lúc ẩn lúc hiện, con mèo vàng kia bỗng nhảy vọt vào trong bóng đêm...

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Sương mù

Ngày hôm sau, hai người vội về mặt đau khổ ngồi dờ dẩn trên ghế đá trong vườn trường. Đêm qua, khi ra khỏi phòng hai người đã chạy tới quán internet, tìm vị trí ồn ào nhất, rồi co ro trên sofa miễn cưỡng qua đêm tại đó. “Không thể như thế được!” tdo ngồi xồm trên ghế, giận soi người. “Mình làm sao biết mọi việc sẽ trở nên như thế này, lẽ nào là tên tiểu tử Giang Tự Độ kia lại đang lên giờ trò quỷ quái gì?” Thiệu Đông Từ cúi đầu chẳng biết nói gì nữa. “Đừng nhắc tới tên Giang Tự Độ đó nữa, cậu có nghĩ chính là do vật kia không?” “Vật kia? Ý cậu là nó đã gây ra những chuyện này?” “Cậu không thấy sao? Hôm qua lúc bà chủ nhà trúng tà, có nói với mình là vật đó không thuộc về nơi này”. Tạ Nam ngẩng đầu nhìn trời: “Ông Đường từng nói vật đó không phải là vật bình thường, có thể còn rất tà đạo nữa kia”. Tạ Nam thờ dãi, nhớ lại lúc nhận vật đó đúng là không nghĩ tới khả năng sẽ xảy ra chuyện, nhưng thực ra những chuyện xảy ra vừa rồi cậu cũng chẳng thể tưởng tượng ra được, cũng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà mình tùy tiện cầm lấy vật đó. Đường Sinh Bình đã chết rồi, cũng chẳng biết chuyện gì đang xảy ra ở cái ngôi trường này nữa, đáng ra lúc đó mình nên hỏi ông ấy xem vật này phải xử lý thế nào, hoặc là mang thẳng đến tiếp tục chôn vùi nó xuống dưới tòa tháp cổ, có lẽ như thế cũng không đến nỗi mù mờ, mơ hồ như lúc này. “Về phòng đi.” Tạ Nam đứng dậy. “Cậu về trước đi, mình thực chẳng muốn dây vào ông Tiên Hoàng gì gì đó nữa đâu, không biết chừng chính là vật đó gây ra trò này cũng nên”. “Mình đi lấy vật đó ra, rồi tìm chỗ ném nó đi là được chứ gì”. Tạ Nam không quay đầu lại mà đi thẳng về phòng. Hôm nay cũng chỉ có thể nghĩ được như thế thôi. Thiệu Đông Từ vẫn không hưởng ứng, cứ tiếp tục ngồi chồm hổm trên ghế, dờ dẩn nhìn cái bóng của Tạ Nam đang khuất dần rồi kêu lên: “Mình ở đây đợi cậu!” Tạ Nam đi lên phòng, lấy vật đó từ trong tủ ra, lại tìm thêm mấy tờ báo gói kín lại rồi cho vào ba lô. Cậu lên la lên lút cút như là kẻ trốn tội vội chạy đến chỗ Thiệu Đông Từ, Tô Khôn cũng đã đợi ở đó, nhất định tên Thiệu Đông Từ nhiều chuyện gọi cô ấy ra đây mà. “Ném chỗ nào bây giờ?” Tạ Nam thờ dốc, rồi đặt cái ba lô xuống ghế, dù sao trong ngày hôm nay cũng phải giải quyết cho xong vụ này, một chết cũng đáng. Thiệu Đông Từ cầm lấy ba lô, kéo khóa, định mở ra xem vật đó là vật gì, Tạ Nam vừa nhìn thấy vội giật ba lô lại. Cậu ta kinh ngạc nhìn Thiệu Đông Từ: “Cậu mở ra làm gì?” “Kể từ khi cầm nó về đến nay vẫn chưa nhìn thấy lần nào vậy mà đã định ném đi rồi, cho anh em mở mang tầm mắt chút đi!” Thiệu Đông Từ vô cùng bất mãn về việc Tạ Nam một mực không mở lớp vải bọc ra xem rốt cục mình đang cầm vật gì, Thiệu Đông Từ thầm nghĩ, dù sao thứ này cũng là do họ cùng mang về mà. “Xem thì cũng không phải là xem ở đây! Nhiều người quá!” Tô Khôn hiểu ý Tạ Nam. “Không xem ở đây, lẽ nào hai người định tìm một xô xĩnh nào đó rồi mở ra à, cứ thảnh thơi chẳng nói chẳng rằng như mấy người buôn đồ cổ ấy sao, thế chẳng may xuất hiện ma quỷ, như thế chúng ta đâu tránh khỏi bị liên lụy chứ!” Thiệu Đông Từ nhìn thế mà cũng thông minh ra phết, lại còn biết cả chuyện nên xem món đồ ở chỗ nhiều người sẽ tốt hơn. Tạ Nam giao ba lô cho Thiệu Đông Từ, cậu ta bèn nhận lấy, xé mấy lớp báo ra. Bên trong là lớp vải lụa màu vàng như lá cây hạnh, sờ sờ nắn nắn vật cảm giác vật đó giống như cái bát to, nhưng khi định mở ra thì trong lòng lại hoang mang, chẳng có chút manh mối gì cả, không rõ rốt cuộc nó là vật gì, và sau khi mở ra, sẽ xuất hiện cái gì nữa, đúng là chẳng biết đường nào mà lần nữa. Thôi kệ vậy, Thiệu Đông Từ nghiêng răng nghiêng lợi mở lớp vải cuối cùng, trước mắt ba người lúc này là một vật bằng đồng, chính xác hơn là một chiếc mặt nạ bằng đồng. Mặt nạ đó màu xanh sẫm, đặt dưới ánh nắng mặt trời cũng chẳng phát ra vàng hào quang nào cả, thực chẳng có gì đặc biệt. Nhưng hai con mắt của chiếc mặt nạ đó lõm vào sâu hoắm ra, trên gò má có chạm khắc những hoa văn trang trí kỳ dị, Thiệu Đông Từ lục lọi hết đồng kiến thức lịch sử trong đầu cũng không sao đoán được món đồ này rốt cuộc có nguồn gốc từ đâu. Tạ Nam thực sự không còn muốn dính dáng gì đến vật này nữa, đúng lúc cậu cầm ba lô định nhét nó vào trong thì đột nhiên có một ông lão tiến lại gần. Bộ dạng vô cùng kinh ngạc nói với ba người: “Mấy cô cậu sinh viên à, tôi có thể xem vật này một chút được không?” Đột nhiên giọng nói đó vang lên khiến ba người giật hết cả mình, vội nhét vật đó vào trong ba lô giấu sau lưng. Chẳng biết ông già này xuất hiện từ đâu nữa? Trông dáng vẻ đi đứng rồi cách thức ăn mặc rất bình thường, có thể nói là hơi lỗi thời một tí, trang phục mà ông ta mặc trên người là trang phục thời nhà Đường màu xanh. Đã mặc trang phục kiểu Trung Quốc, vậy mà mái tóc hoa râm lại rồi bù nờ to như bị điện giật vậy, trông ông ta chả khác gì như Einstein nhưng chỉ có điều mặc trang phục thời Đường mà thôi. Tô Khôn thấp giọng nhắc Tạ Nam và Thiệu Đông Từ: “Đây là Giáo sư Khương của khoa Lịch sử đấy!” “Giáo sư Giang à? Khốn kiếp, rất có thể là ông của Giang Tự Độ cũng nên!” Thiệu Đông Từ lo lắng, vội đưa

mất ám thị cho Tạ Nam chuẩn bị rút lui bất cứ lúc nào. Nghe những lời phỏng đoán này của Thiệu Đông Tử, Tạ Nam cũng cảm thấy sợ hãi. Thực lòng mà nói, không chừng hai người bọn họ cũng có quan hệ gì đó, một thì trông như xác ướp, một thì là nhà khoa học điên. Cậu vội lùi lại về sau hai bước, khách khí đáp lời: “Thưa thầy, đây là tác phẩm nghệ thuật của chúng em, dù sao cũng sắp đến lễ Vu Lan giữa tháng Bảy rồi, mà trường mình có tổ chức Ngay2 hội hóa trang đeo mặt nạ ạ”. Tô Khôn bị hai người làm cho khóc dở mếu dở, lí do lí trấu gì mà bắn đại bác mãi vẫn không tới được, chẳng hiểu sao mình lại bị hai tên quỷ này kéo đi cùng. Lại còn ngày hội mặt nạ vào lễ Vu Lan nữa chứ... Giáo sư Khương vẫn cười vui vẻ, nhún vai nói: “Lễ Vu Lan đeo cái này, các cô cậu không sợ chuốc họa vào người sao?” Ông già này đúng là cùng một giuộc với Giang Tự Độ, cũng quý quý thần thần như nhau, không để ý nữa, phải nghĩ cách rút thôi. Thiệu Đông Tử liếc mắt, hai người kia ngẫm hiểu, đồng thanh nói: “Tạm biệt thầy!”, sau đó quay người, chạy nhanh như chớp. Giáo sư Khương nhìn theo bóng ba người đang bỏ chạy, cười khà khà, không vương vấn gì nữa liền quay đầu bỏ đi. Còn ba người thì cứ cầm đầu cầm cổ bỏ chạy như gặp phải ma vậy. Thiệu Đông Tử quay người xác nhận, Giáo sư Khương chân tay già yếu không thể đuổi kịp được, mới kêu to: “Dừng lại, đợi mình thở cái đã”. “Không đuổi theo à?”, Tạ Nam ngồi xồm xuống đất, cảnh giác nhìn về phía sau. “Ông của Giang Tự Độ giỏi thật, mới ngủ mê đã đến ngay được rồi, may mà bọn mình chạy nhanh”. Thiệu Đông Tử tức giận nói: “Ông ấy họ Khương, chứ Khương trong Khương Tử Nha(1), là nhân vật thuộc hàng cây đa cây đề trong trường, chẳng có quan hệ gì với Giang Tự Độ kia cả”. Tô Khôn không được chứng kiến sự việc xảy ra với bà chủ nhà nên không thấy căng thẳng như hai người họ, vì thế ít nhiều cũng bình tĩnh hơn. “Mặc kệ ông ta là gì(2) hay là hãnh, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện vẫn hơn, bây giờ phải nghĩ cách thế nào để vứt bỏ món đồ này đã”. Tạ Nam chỉ cảm thấy vật này cứ như là cục nam châm vậy, không chỉ gây ra những chuyện quái đản mà còn hút cả những nhân vật kỳ lạ nữa chứ, đúng là đáng sợ mà. “Ném nó đi thật à? Thế phải ăn nói sao với ông Đường Sinh Bình đây?” Tô Khôn đột nhiên nghĩ đến ông già đó. Nói đến chuyện này, đúng là có phần gì đó không phải cho lắm, ông ấy đem vật mình đã trông coi hơi nửa đời người giao cho Tạ Nam, bây giờ lại tùy tiện vứt bỏ, về tình về lý đều khó ăn nói. Cậu nói đó đột nhiên khiến hai tên tiểu tử đang phấn chấn lên kế hoạch tìm chỗ vứt bỏ vật kia trong chốc lát lại trở nên trầm lặng lẽ thừng. Tuy nhiên, lúc đó họ cũng chẳng có hứa hẹn gì cả, chỉ là nếu vứt đi như thế, đương nhiên có lỗi với sự tận tâm trông coi hơn năm mươi năm trời của ông ấy. Giọng của Thiệu Đông Tử dịu hẳn xuống: “Hay là giữ nó lại có được không?” “Nhưng ông lão cũng đã chết rồi! Chúng ta làm gì, ông ấy quản sao nổi, cũng không quản được đâu!” Tạ Nam nói mấy lời nhảm tâm đó xong, liền cảm ba lô, nhanh chóng đi về phía trước mặt. Bất luận thế nào, trách nhiệm này mình cũng không thể gánh vác được nữa, có quá nhiều thứ mà cậu chưa biết lại thêm cả nỗi sợ hãi lúc nào cũng bủa vây xung quanh, giống như con hẻm ở thị trấn Phố đêm đó, tối tăm, phức tạp, nguy hiểm, không có điểm đầu và điểm cuối. Hơn nữa Đường Sinh Bình đã chết, ông cũng không thể lại cầm đèn đứng ở phía trước mà dẫn chúng ta ra khỏi cái mê trận đom đeng đó. Tạ Nam đi thẳng đến một nơi gần trường, ở đó có cái hồ nhỏ, ít người qua lại, cậu nghĩ tốt nhất là nên vứt ở đó. Thiệu Đông Tử và Tô Khôn cũng vội vã bước theo sau. Ba người đến bên bờ hồ nhỏ đó, nước hồ tĩnh lặng như đồng cũng dưới ánh nắng chói chang của buổi trưa. Tạ Nam yên lặng không nói gì mà lấy hương ra, châm ba nén, rồi cắm lên lan can, coi như báo với Đường Sinh Bình: Hôm nay, món đồ gây phiền phức này sẽ mãi mãi nằm lại, tĩnh lặng và trầm mình nơi đây. Sau đó cậu lấy chiếc mặt nạ kia ra giơ lên trước mặt rồi nhím mắt nhìn vào hai hốc mắt sâu đen ngòm kia, sau đó dùng vải gói trở lại, vung tay ném, một tiếng tòm vang lên. Chiếc mặt nạ đã chìm xuống dòng nước, trong nháy mắt không còn thấy tung tích gì nữa, chỉ còn lại một chút gợn sóng lăn tăn. Âm thanh khi này thực sự khiến Tạ Nam như trút được gánh nặng, cậu dựa vào lan can hít một hơi dài, Thiệu Đông Tử vội bước đến vỗ vỗ vai cậu, coi như một lời an ủi. Họ cũng chẳng biết làm như vậy thì cuộc sống của họ có được bình yên nữa hay không, chỉ là lúc này tạm thời không còn gánh nặng nữa. Trở về, ba người lặng lẽ ngồi ăn cơm trong quán cơm theo phong cách Hồi giáo kia. Thiệu Đông Tử mặt mày hớn hớn bắt đầu kể lại câu chuyện bà chủ nhà bị trúng tà đêm qua, và cũng không quên chế nhạo biểu hiện nhếch nhác lúc đó của Tạ Nam, ra vẻ bản thân cậu ta thì vô cùng bình tĩnh như Stallone(3) vậy. Nhưng Tạ Nam từ đầu đến cuối lại tỏ vẻ khá thờ ơ, chẳng thêm quan tâm đến ý đến mấy chuyện đó, thấy vậy Thiệu Đông Tử cụt hết cả hứng, đành lặng lẽ ăn cơm. Tô Khôn biết chuyện này cũng không đến mức phải quá sợ hãi như thế, có lẽ là do cô hiểu Tạ Nam. Tiếp đó cô khẽ nắm tay Tạ Nam, nhìn cậu ta bằng ánh mắt khích lệ, bởi có nói nhiều cũng vô ích, đành phải thể hiện bằng hành động như thế này thôi. Nhưng Tạ Nam lại vợ lấy chén rượu rồi cảm lên, “Cạn ly, cảm ơn các bạn!”. Uống hết rượu trong chén, sau đó cậu lại ra sức trêu Thiệu Đông Tử. Đêm đó và cả hai ngày tiếp theo mọi thứ có vẻ yên bình. Ngoài việc Tạ Nam đột nhiên gạt phắt Thiệu Đông Tử sang một bên, một mình mời Tô Khôn cùng đi ăn cơm thì cũng chẳng có chuyện gì đặc biệt xảy ra. Việc đó cũng khiến dư luận có chút xôn xao, rất nhiều tình địch đường như cảm thấy mình bị mắc lừa, nên bắt đầu nỏ nức tổ chức những chuyện du lịch đồng quê mấy ngày. Những mong được như tên trướng thối Tạ Nam, đột nhiên lại có thể thành đôi với người đẹp Tô Khôn – hoa khôi của trường, đúng là thói đời thật bất công! Thiệu Đông Tử lại bắt đầu cuộc sống dằn vặt như xưa, tiếp tục trốn môn bắt buộc cũng như môn tự chọn. Thực ra Tạ Nam và Tô Khôn ở bên nhau cũng chỉ với tư cách bạn bè mà thôi. Những chỗ quen thuộc mà đám sinh viên đại học khi mới bắt đầu yêu thương lui tới như thư viện, nhà ăn thì họ cũng đều đã đi qua, nhưng cái vỏ đó cũng chỉ giống như cánh cửa bằng giấy mà mãi không có cách nào làm thủng nó được. Nếu nói theo cao kiến của tên tiểu quỷ Thiệu Đông Tử, thì nó như lớp giấy dùng để bảo quản thực phẩm, cũng khó bảo nói là thủy tinh, càng khó mà bảo là trên bề mặt nó dẫn điện được! Nói toạc ra thì cũng chẳng có gì đặc biệt, thứ còn rơi rớt lại chính là nỗi đau, khiêm khuyết. “Nỗi đau gì?”, Tạ Nam nghiêm túc thỉnh giáo. “Bại nào...” Nói xong Thiệu Đông Tử lại cúi đầu vào màn hình máy tính mà chơi điện tử, còn Tạ Nam thì như nổi khùng, lăm lăm bấm bàn. Người đẹp thì luôn phải đeo đuôi, đạo lý này đương nhiên ai cũng biết, hoặc là cần tìm cơ hội để thổ lộ tình cảm của mình, vậy cho nên việc đầu tiên thông thường là gửi tin nhắn hẹn hò, đã xong, nếu bước một đã thành công tiếp theo là bước hai, gặp mặt. Đúng lúc đến đường sắp được bật sáng thì Tô Khôn xuất hiện, Tạ Nam vội chạy tới đón, sau rồi hai người tìm đến một quán ăn gần đó. Ăn xong bữa tối, hai người cùng nhau đi dạo ở sân vận động, cách này cũng có thể coi là một cơ hội tốt, nếu ai đó bảo việc đó cũng giống như cánh cửa giấy dẫn điện, vậy thì cũng cứ nên thử cho đến tận cùng xem thế nào. Cũng ba, tờ tình. Dù đây là một quá trình cần mưa dầm thấm lâu, phải thấm thấu từ từ, có điều Tạ Nam vẫn hy vọng có thể chính thức nói ra một vài lời từ tận đáy lòng mình, và dù mọi chuyện có như thế nào, mặc cho Tô Khôn đẹp đến mức nào khiến người ta không có lý do gì để chùn bước đi chẳng nữa thì ta vẫn cần chuẩn bị sẵn một kết quả được xem như chắc chắn đã được định trước. Bóng tối bao trùm làm sân tập càng trở nên tĩnh lặng, đúng là một địa điểm tốt để tỏ tình, Tạ Nam hồi hộp đến mức lòng bàn tay cũng toát cả mồ hôi. Tô tình là việc mà Tạ Nam vô cùng hậu đậu. Đang hồi gay cấn thì việc khiến người ta cảm thấy bất an lại xảy đến, bỗng cậu nhìn thấy ở đằng xa kia có một đám sương trắng đang lơ lửng bay lên từ bờ hồ cứ lập là lập lờ như một bức tường, càng ngày càng ùn lên cao. Có vẻ cảnh tượng này cũng không làm cho lần tỏ tình này thêm phần lãng mạn đâu. Nhưng quái lạ, mới có chín giờ tối mà đã có sương trắng bủa vây bao trùm là sao? Cách chỗ họ đứng không xa dường như cũng có mấy bóng trắng lúc ẩn lúc hiện, lại còn đang áp sát về phía mình nữa chứ, thấy vậy Tạ Nam vội kéo Tô Khôn, định chạy ra khỏi sân vận động. Nhưng đám sương trắng đã nhanh chóng ập tới, nuốt chửng những lùm cây, các tòa nhà, rồi đến sân vận động, giống như mưa bão đang ào ào kéo đến không ngừng. Lúc này ánh sáng đèn đường chỉ còn là từng vệt sáng lác lõng trong thế giới màu trắng này, nó mờ ảo đến mức tựa như mỗi người đều đeo một cặp kính râm trên mặt vật, mấy bóng trắng hồi nãy cũng dần biến mất, hòa vào trong đám sương mù không có ranh giới, mông lung vô định đó. Tạ Nam chạy về mép sân vận động, mọi thứ đều bị vùi sâu trong đám sương mù dày đặc chẳng biết từ đâu kéo đến này. Tất cả những biến chỉ dẫn cũng đang dần biến mất, thậm chí hướng mà Tạ Nam và Tô Khôn chạy cũng không có cách nào biết liệu đó có phải là phương hướng chính xác hay không? Đột nhiên, bên cạnh có bóng trắng vụt qua, Tạ Nam định mở miệng gọi lớn, nhưng trong giây phút đó cậu phát hiện, có rất nhiều bóng trắng xuất hiện, họ lơ lửng tựa như những ngọn gió, như không nhìn thấy sự tồn tại của hai người, mà ngang nhiên bay vèo qua họ, bay qua nhẹ nhàng mà thần tốc. Tất cả đều đã chìm trong sương trắng, ánh đèn đường giờ này cũng không còn tác dụng nữa. Mọi thứ đều tan biến trong sự hỗn loạn, bất chợt có một bóng người lướt mạnh qua, xông thẳng vào Tạ Nam. Trong làn sương mù mịt, Tạ Nam không thể nhìn rõ mặt mũi người vừa lao đến như thế nào, liền vội giữ chặt Tô Khôn, nghiêng người tránh sự tấn công của bóng người đó. Ai ngờ đó thực sự là một cái bóng, cứ thế xuyên thẳng qua vai Tạ Nam thật nhẹ nhàng và nhanh chóng bay đi, chẳng để lại bất kỳ vết tích nào, tất cả giống như một đám hơi sương màu

trắng.Tô Khôn hoảng sợ, nắm chặt tay Tạ Nam. Cô sợ rằng nếu rời tay ra, mình có thể bị sa vào làn sương mù mông lung, vô định này mà chẳng có cách nào thoát ra ngoài được.Lần quay người vừa rồi đã khiến hai người hoàn toàn mất phương hướng. Hiện tại bốn phía đều trắng xóa, phía xa xa có ánh đèn lập lờ nhưng không sao đoán được nơi đó rốt cuộc là chỗ nào. Đám sương mù dày đặc vẫn đang bao trùm, hai người thực sự đã mất phương hướng trong một cái sân vận động không lớn. Nếu cứ xông thẳng đến bất kỳ một hướng nào đó, có thể cũng tìm được lối ra, nhưng hiện thực lại không hề đơn giản như vậy.Những bóng trắng vẫn di chuyển như cũ, biến hóa khôn lường thành từng bóng đen lúc ẩn lúc hiện trong sương mù. Họ xuất hiện lúc trời lúc sục trong bầu không khí đặc quánh, giống như một đàn cá mập đang bơi lội vòng quanh, bủa vây hai người hoảng hốt lo sợ ở giữa. Nếu muốn thoát ra từ bất kỳ hướng nào, chỉ cần những chiếc bóng đó làm xáo trộn một cái thì phương hướng cũng sẽ trở nên mờ mờ ảo ảo chẳng biết đường nào mà lần.Tạ Nam không có cách nào nhìn ra những bóng tuần tra kia rốt cuộc là đang chơi trò gì nữa, có điều đám sương mù đến từ mặt hồ – nơi cậu đã vứt bỏ chiếc mặt nạ kia thì rất chân thực không còn gì nghi ngờ gì nữa. Nếu đây chỉ là mê trận thông thường trong ngõ tối như ở thị trấn Phố thì hà cớ gì phải dàn trận lớn như vậy?Thứ Tạ Nam có thể nhìn được xa nhất lúc này chính là khuôn mặt của Tô Khôn. Thường ngày khuôn mặt đó thanh tú bao nhiêu thì hiện giờ nó lại trắng bệch bấy nhiêu, mí mắt chớp chớp trong làn sương mù dày đặc, đông từ mở to. Cô đưa mắt thất thần nhìn quang cảnh mờ hồ này, sương trắng đang lặng lẽ chuyển động, cuốn theo cả những cái bóng kia vào bên trong.Tạ Nam nắm chặt tay Tô Khôn, những muốn nói vài lời an ủi, nhưng vào thời khắc này dù cố gắng thế nào cũng chẳng thốt nên lời. Việc quan trọng lúc này là phải nhanh chóng rời khỏi đây, tốt nhất là hãy ra khỏi đám sương mù này trước, rồi cậu vừa dò dẫm đi về phía trước vừa cảnh giác nhìn những bóng trắng kia đang lay động xung quanh.Dù cố gắng thế nào cậu cũng chỉ có thể nhìn được khoảng cách xa nhất là một hai mét mà thôi. Hai người lúc này tựa như hai người mù liên tục va vào bờ tường, ấy vậy mà trong giây lát lại thấy phần chân đến kỳ lạ, rồi cứ thế tiếp tục đi về phía trước, biết đâu cũng có thể đi ra được đường lớn. Tạ Nam đưa tay lên xoa mặt, nhưng kỳ lạ là không thấy có hơi ấm, loại sương này thật quái dị, rồi trong mơ hồ cậu cũng phỏng đoán phương hướng, quay lưng về Tô Khôn rồi nói: “Sân vận động này có thiết kế hình tròn, nếu may mắn, chúng ta chỉ còn không quá xa ba trăm mét nữa là có thể tìm được lối ra rồi, đến lúc đó chắc mọi thứ sẽ tốt hơn”. Vừa nói ra những suy nghĩ của mình xong, cậu liền kéo tay Tô Khôn, nhưng chợt thấy lạnh cả người, ngoảnh lại nhìn thì hóa ra cậu chưa hề nắm được bất cứ thứ gì, nếu Tô Khôn bị lạc mất thì biết làm thế nào bây giờ. Cậu vội quay đầu tìm kiếm, may mà Tô Khôn vẫn ở bên cạnh, có điều ánh mắt của cô ấy dường như không dõi theo lên người Tạ Nam, mà hướng về phía sau cậu.Tô Khôn hoảng loạn ra hiệu cho Tô Khôn nhìn về phía sau mình, một cái bóng trắng đang bay lượn trên đầu Tạ Nam, nói chính xác hơn là một chiếc áo trắng tựa như chiếc áo giò, trống rỗng, vô hồn nhưng lại như có sự điều khiển, lượn lờ bay giữa không trung. Ấn phía sau chiếc mũ trùm đầu trên chiếc áo trắng kia lại chẳng có thứ gì cả, nhưng cứ chăm chăm nhìn Tạ Nam như thể nó có mặt vậy.Tạ Nam gắng nắm thật chặt tay Tô Khôn một lần nữa, định vùng chạy xuyên qua chiếc áo trắng kỳ quái này, thì bất đầu thấy những cái bóng ở bốn phía xung quanh dường như cũng đang áp sát lại, vây chặt hai người ở giữa, cứ thăm lặng siết chặt vòng vây. Thấy tình hình nguy cấp không thể chần chừ được nữa, Tạ Nam húc đầu xông thẳng ra.Chẳng thể ngờ rằng bóng trắng đó đột nhiên lại như chiếc áo đang phoi, dễ dàng để hai người xuyên qua đến vậy. Tạ Nam không còn tâm trí nào để ý đến bước chân đang chạy như bay của mình nữa mà đưa mắt nhìn vòng vây bóng trắng kia có vẻ đã cách xa được chút ít, bước chạy vì thế cũng dần chậm lại. Cậu bèn đưa tay thăm dò bốn phía, ai ngờ bức tường vốn chắc chắn ở đó lại không thấy đâu nữa, hình như lúc xông qua vòng vây họ lại chọn nhầm hướng rồi.Nếu đúng như thế, lúc này biết đi theo hướng nào đây, Tạ Nam có vẻ hơi nản, bèn tạm dừng bước rồi nói với Tô Khôn: “Dừng lại, dừng lại, dừng đi lung tung nữa, em có thấy đám sương mù này rất giống mê trận trong ngõ nhỏ đêm đó không?”“Đúng vậy, nhưng đây là sân vận động mà, với lại hồi nãy chúng ta mới đến ở đây vẫn có người đang túm năm tụm ba cơ mà”.Có lẽ nào ngoài chỗ này ra, tất cả mọi người vẫn đang hoạt động bình thường, chỉ có hai người Tạ Nam bị vây hãm trong mê trận nho nhỏ này, không được giải thoát hay sao? Hai ngày trước, lúc ném chiếc mặt nạ kia còn nói nếu có chuyện gì xảy ra thì Đường Sinh Bình cũng không thể xuất hiện đến cứu giúp nữa, hôm nay thì linh nghiệm rồi.Còn những chiếc áo trắng ở cách đó không xa, dường như lại bắt đầu lục tục tản ra xung quanh cảm giác như chúng đang ẩn nấp trong đám sương mù dày đặc để sẵn mọi vậy.Biết làm sao bây giờ, tuy có thể nói những thứ này thực ra cũng không hại gì đến hai người, nhưng nếu cứ tiếp tục bị vây hãm lâu như vậy thì chẳng ai biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì nữa.“Tạ Nam, có phải cậu không?” Trong khối sương mù không lồ, bỗng nhiên có tiếng nói vô cùng chân thực vọng đến. Thế nhưng trong cái ranh giới giữa bốn bề là bóng ma đang nhảy múa và tình lặng đến rợn người này, âm thanh đó lại vui mừng pha chút kinh ngạc lạ thường. Tạ Nam vội đáp: “Đúng vậy, đúng là mình!”Nói xong bốn bề lại trở về trạng thái tĩnh lặng vốn có, Tạ Nam bắt đầu thấy hối hận về câu trả lời vừa rồi, đó không phải là muốn lấy hồn của mình đây chứ? Bất luận dù nó là cái gì trong sử sách văn vật đi chăng nữa, nhưng gọi tên mình vào đúng cái lúc chết tiệt này, chẳng phải là gọi hồn vía của mình thì còn có thể là cái gì đây?Đột nhiên có một bóng đen xuất hiện giữa vùng trắng xóa kia, bóng đen đó không bay lơ lửng như những chiếc áo trắng mà giống hai người đang chân nam đá chân chiêu tiến đến.Tạ Nam chưa kịp kêu trời thì cái vật màu đen kia đã lấn tới. Vẫn còn cách mấy bước nữa, nhưng cũng có thể lơ mơ nhìn thấy đó là một người, chi là đang nằm bò trên đất, có cảm giác như chẳng phải hình dạng người.Tạ Nam và Tô Khôn cảnh giác nhấc chân lên, nếu thẳng cha như thẳng gù quái nhân này áp sát lại gần, thì chi có thể dùng sức mạnh của đôi chân để chiến đấu, giẫm chết nó!“Tạ Nam là cậu phải không?” Người vừa lăn đến lồm bồm. Giọng này mang máng giống giọng của tên dân dõn Thiệu Đông Tử, đang lúc hoảng hồn thì bóng người lăn đến đó ngẩng đầu lên nhìn, khiến hai người giật bắn cả mình, hóa ra đúng là tên tiêu quỷ Thiệu Đông Tử. Có điều, nhìn cu cậu như là đã lao đao chạy suốt một quãng đường dài, lại thêm chịu không ít cực khổ, ngay cả quần áo cũng bị xé rách te tua. Vừa thấy Tạ Nam, Thiệu Đông Tử liền nhào đến, ôm chặt lấy cậu ta, bộ dạng vô cùng kích động vô mạnh vô sau lưng. Tạ Nam vội gỡ khỏi thịt nặng nề đang áp chặt vào người mình ra, rồi hỏi sao cậu ta lại đến chỗ này.“Đừng nói nữa, vì hai người đã đi ăn cơm cùng nhau, nên tôi cũng đành tìm đại một quán ăn nào đó. Khi ấy trời cũng tối rồi, nhưng đột nhiên lại xuất hiện đám sương mù lớn, lù lù mù hết cả chả nhìn thấy cái gì hết , sua đó thì tôi tớ mơ màng màng chả hiểu sao lại lẫn đến đây”. Thiệu Đông Tử nói hết ám ức trong lòng. Trên đường đến đâu chắc hẳn cậu bước cao bước thấp và phải không ít bức tường, lại còn bị những cái bóng quái đản kia bủa vây xung quanh, thỉnh thoảng lại xông lên, dày vò tinh thần hồi lâu như thế nên nhìn cậu lúc này chắc sắp bị thần kinh đến nơi rồi.Điều quan trọng trước mắt lúc này là làm thế nào để ra khỏi chỗ quái quỷ này, ba người xúm lại nhanh chóng bàn bạc, rồi lại cố gắng tìm lối ra ở bốn phía xung quanh.Tạ Nam đi đầu tiên, tiếp theo đến Tô Khôn, còn Thiệu Đông Tử đi cuối cùng. Đột nhiên những chiếc áo trắng đang bay lơ lửng hồi nãy biến mất dần vào trong màn sương mù dày đặc, không gian vẫn tĩnh lặng lạ thường.“Không biết những thứ đang diễn ra là cái quái gì nữa”. Tạ Nam khẽ nói, chỉ sợ lại gây chú ý kéo những thứ kia đến. Hơi sương hình như cũng bắt đầu loãng dần, khói trắng như tấm thảm dưới chân cũng đang dần tan ra, cò dưới chân cũng dần lộ rõ.Có vẻ như họ đã thực sự thoát ra ngoài rồi, ba người không hẹn mà cùng thở phào, sải chân bước nhanh.Thiệu Đông Tử đưa mắt nhìn xung quanh bốn phía, còn hai người Tạ Nam và Tô Khôn đang tay trong tay bước đi thẳng trước. Do đi sau cùng nên cậu ta còn phải để ý cả phía sau lưng mình nữa, nhưng ai biết nếu nhìn về trước thì sau lưng sẽ xuất hiện thứ gì chứ. Cứ bị những ý nghĩ đó bủa vây như thế khiến Thiệu Đông Tử lo lắng đến mức tim gan ti vị như xoắn vào nhau.Tạ Nam đi trước cũng luôn miệng nhắc nhở Thiệu Đông Tử phải chú ý sau lưng. Miễn cưỡng quay đầu lại nhìn, quả nhiên cậu phát hiện xa xa phía sau có một bóng người đang đi theo họ, lúc ẩn lúc hiện.Thiệu Đông Tử vội quay đầu lại, vờ như không nhìn thấy. Thế nhưng vừa quay đầu lại thì đã thấy cái bóng áo trắng kia đang treo lơ lửng ngay trước mặt. Do không kịp né tránh, nên cậu bị va mạnh vào cái bóng áo trắng đó, vốn nghĩ rằng có thể nhẹ nhàng xuyên qua, nhưng cái bóng áo lẩn này lại giống như dây leo cứ quấn chặt vào Thiệu Đông Tử.Chiếc áo vừa quay một cái đã được khoác ngay lên người Thiệu Đông Tử. Cậu muốn gào thét thật lớn, nhưng cái bóng áo lẩn này lại cứng như sợi dây thép, quấn chặt cổ Thiệu Đông Tử tới mức gần như nghẹt thở, các gân xanh trên cổ nổi phồng lên, nhãn cầu mắt như muốn nổ tung, chỉ có thể trừng mắt nhìn cái áo đang khổng chế cậu, gần như đã hòa tan vào cơ thể nhìn cái áo đang khổng chế cậu, gần như đã hòa tan vào cơ thể cậu. Lúc này cậu chẳng còn biết làm gì ngoài việc đưa mắt nhìn hai người bạn đang dần đi xa.Cuối cùng chiếc áo đó cũng đã được khoác ngay ngắn lên người Thiệu Đông Tử, nhìn cậu ta lúc này chẳng khác gì một con nhộng, ngã vật xuống đất.Bỗng nhìn thấy Thiệu Đông Tử mặc áo trắng, chầm chậm từ từ đi như bay về phía trước hai người, đến lúc đó Tạ Nam mới

phát hiện Thiệu Đông Tử đi sau cùng đã mất tích. Nhìn Thiệu Đông Tử lúc này như người mất hồn, cánh tay và đầu rũ xuống, lặng lẽ tiến đến áp sát hai người. Tạ Nam và Tô Khôn sợ hãi, nhận ra có điều gì đó bất ổn, đành lùi bước về sau hai bước. Bỗng nhiên Thiệu Đông Tử cười the thé một cách the lương, xông thẳng đến trước mặt Tạ Nam, rồi phát ngẩng đầu như cái máy. Đôi mắt nhắm nghiền của cậu ta, có cảm giác như đang bị chiếc áo đó điều khiển, nhưng miệng vẫn thét ra tiếng ngắn gọn mà hung tợn: “Chết đi!” Nói rồi cậu ta liền đưa tay vung ra một quả đấm, trúng thẳng vào hốc mắt và sống mũi Tạ Nam, không chút nương tay, khiến mặt mũi cậu tối sầm, lại cảm giác như đôi mắt mình tóe sao. Tạ Nam lùi hai bước rồi ngồi thụp xuống đất, máu từ trong mũi cứ thế chảy ra ròng ròng, đau đớn tột cùng. Đôi mắt đang nhắm nghiền vẫn không ngăn Thiệu Đông Tử tiếp tục lao tới, bóp chặt cổ Tạ Nam. Dường như cậu ta cũng bị người nào đó đang thít chặt cổ, mặt mày tái nhợt, miệng sùi bọt mép, luôn miệng nói: “Chết đi!” 1. Khương Tử Nha, tên thật là Khương Thượng, tự là Tử Nha nên thường được gọi là Khương Tử Nha, là vị khai quốc công thần nhà Chu thế kỷ II trước Công nguyên và là vua khai lập nước Tề tồn tại từ thời Tây Chu đến thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Hoa. 2. Chữ Khương trong họ Khương (姜) có nghĩa là củ gừng. 3. Stallone tên thật là Sylvester Gardenzio Stallone, sinh ngày 6 tháng 7 năm 1946 tại New York. Ông vừa là diễn viên, người viết kịch bản, đạo diễn, nhà sản xuất phim. Từng đoạt và được đề cử hai mươi tư giải thưởng, hai mươi tư đề cử trong đó có hai giải Oscar.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thạch xuất

Tô Khôn tròn tròn mắt, há hốc mồm nhìn hai người họ đang bóp cổ nhau, chắc chắn nếu Tạ Nam chết thì Thiệu Đông Tử cũng chẳng thể sống sót. Chỉ còn nghe thấy tiếng kêu ặc ặc mà Tạ Nam phát ra nơi cổ họng, chưa đến hai phút mặt cậu đã đỏ như gà cắt tiết. Tô Khôn vội lao đến, gắng sức kéo Thiệu Đông Tử ra, nhưng người cậu ta lúc này cứng như một khúc gỗ vậy. Cậu ta vẫn bóp cổ Tạ Nam, như muốn lấy đi tính mạng của cậu ấy, và chính chiếc áo trắng đó cũng như đang muốn nhanh chóng cướp đi sinh mạng của Thiệu Đông Tử. Tô Khôn bỗng nhiên dờ dẩn chẳng nghĩ ra được cách nào, đúng lúc ấy những chiếc áo trắng khi trước biến mất đã lại xuất hiện, còn đang điên cuồng xoay quanh ba người. Máu từ mũi Tạ Nam vẫn chảy ra ròng ròng nhuộm đỏ cả mặt, một bên mắt đã bị sưng tới mức không còn nhìn thấy gì nữa rồi, nỗi đau dồn dập nỗi đau, lại thêm Thiệu Đông Tử đang ra sức bóp cổ, nên dù có kháng cự thế nào cũng sắp không thể chống đỡ nổi được nữa. Thôi xong đời, xem ra hôm nay ta phải bỏ mạng lại nơi này rồi. Tạ Nam liền đưa một tay ra vẫy vẫy, ra hiệu bảo Tô Khôn mau chạy đi, Tô Khôn nước mắt đầm đìa cứ đứng đơ ra ở đó. Chợt vang lên một âm thanh rất lớn nghe như tiếng súng nổ, sương mù theo đó cũng mau chóng tan ra như nước triều rút xuống, những chiếc áo trắng đang nhảy múa lung tung kia đột nhiên mềm nhũn, rơi xuống đất. Đôi tay dũng mãnh của Thiệu Đông Tử đột nhiên buông ra, sắc mặt như được trở lại bình thường, không còn tím tái như trước nữa. Thiệu Đông Tử dờ dẩn đồ phịch người xuống một bên, Tạ Nam ngồi dậy, thở mạnh, dùng tay áo lau sạch máu mũi. Vậy là lần này họ lại được cứu rồi, nhưng là ai đã cứu họ? Hơi sương tan hết, ba người phát hiện mình vẫn đang ngồi ở giữa sân vận động, cách chỗ họ không xa có một đôi bạn đang chạy tới. Thiệu Đông Tử vẫn hôn mê nằm một bên, bộ dạng Tạ Nam thì nhếch nhác ngồi trên đất, cố gắng lau sạch vết máu. Người đang chạy đến hình như là đội bảo vệ tình nguyện của trường – một vài sinh viên đi tuần đêm, đi đầu là một người khá lực lưỡng. Người đó bước đến bên cạnh, nhìn thấy Tạ Nam bị thương liền hỏi xem có vấn đề gì không. Tạ Nam bèn xua xua tay ý bảo mình không sao. Lúc này Thiệu Đông Tử cũng lồm cồm bò dậy, giống như người say vừa tỉnh rượu, vội đưa tay xoa đầu, đưa mắt nhìn xung quanh và chắc hẳn tên tiểu quỷ này chẳng nhớ chuyện gì xảy ra trước đó đâu. Hình như Tô Khôn quen với người đó nên cũng bước lên phía trước, vội chào hỏi nhiệt tình. “Anh Mạc Bắc!” “A, Tô Khôn, sao em lại ở đây?”, người kia niềm nở đáp lời. Lúc đó đầu óc Tạ Nam như bị xoắn lại, tên Mạc Bắc này được Tô Khôn gọi thân thiết như vậy, chẳng biết mọc từ chỗ nào ra nữa? Lẽ nào chính hắn ta đã cứu họ? Không thể như vậy được? Tô Khôn nhiệt tình kéo tay Mạc Bắc, giới thiệu Tạ Nam với anh ta, sau đó ơ lược về tiểu sử của Mạc Bắc. Họ là bạn học từ thời trung học, sau đó cùng thi đỗ vào một trường, anh ta là sinh viên khoa Thể dục Thể thao. Vừa rồi khi đang dẫn đội tình nguyện đi tuần tra trị an thì nghe thấy có tiếng ồn ào ở đây nên chạy đến. Thiệu Đông Tử loạng quạng bò đến bên cạnh Tạ Nam, ngo ngắc nhìn đám người trước mắt. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, cậu ta liền ôm lấy Tạ Nam, nghẹn ngào nói: “Người anh em, bọn mình không sao rồi”. Nước mắt nước mũi giàn giụa, rồi đưa mắt nhìn ánh mắt di nghị của mọi người xung quanh. Mạc Bắc giơ hai ngón tay cái hỏi Tô Khôn: “Hai người họ...?” Tô Khôn dờ khóc dờ cười, vốn định nói rõ sự việc khiến hai người họ có thái độ như thế, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào? Và nếu có giải thích thì chắc chắn đám sinh viên kia cũng chẳng bao giờ tin chuyện vừa rồi có một chiếc áo điều khiển Thiệu Đông Tử giết người đâu? Tô Khôn đành cố tìm lí do: “Tình bạn thân thiết giữa hai anh ấy có sứt mẻ gì đó, nên vừa đánh nhau vài chưởng sau đó lại gào thét rồi lao vào ôm lấy nhau như vừa rời khỏi người thầy dạy ạ”. Thật may, đám người đó tin ngay liền ba chân bốn cẳng đưa thẳng người vào bệnh viện trường. Tạ Nam nghiêng rằng nghiêng lợi chịu đựng kỳ thuật trị thương giống như chữa bệnh cho thú y của các bác sĩ trong trường, còn Tô Khôn thì tròn tròn mắt, cả người toát lạnh khi thấy cú đấm đó suýt chút nữa thì làm rách cả hốc mắt. Thiệu Đông Tử ngồi xồm ở một bên, lúc đó cậu ta mới biết là do mình gây ra nên ít nhiều cũng cảm thấy áy náy đành giữ im lặng. Bác sĩ làm khá mạnh tay khiến Tạ Nam gào lên. “Thầy ơi, thầy nhẹ tay một chút đi ạ!” Thiệu Đông Tử nhìn thấy một bên mắt Tạ Nam giống như mắt gấu trúc thì cũng chẳng biết cái sự buồn đó là buồn cười hay buồn tủi nữa. Cậu ta lại bắt đầu múa mép khua môi, chuẩn bị sẵn sàng ở thể tấn công. Nhưng bác sĩ không thèm nghe, họ trừng mắt nhìn khiến Thiệu Đông Tử không dám lại nhai nữa. Đội băng bó xong, ba người liếc ngang ngó dọc lùi thui trở về. Nhìn Tạ Nam bị băng bó thành độc nhãn long, khiến Thiệu Đông Tử cuối cùng cũng không nhịn mà ôm bụng cười nắc n cười nẻ. Hành động này của cậu ta khiến Tạ Nam bực mình, chỉ muốn tặng cho Thiệu Đông Tử một quả đấm thâm đen sì ở phía đối xứng. Tô Khôn thấy thế vội ngăn hai người lại, sau đó có nghiêm túc hỏi hai người họ: Rốt cuộc chuyện xảy ra hôm nay là thế nào? “Cậu thấy liệu có liên quan gì đến chiếc mặt nạ đồng kia không?” Tạ Nam trở thành độc nhãn long nên cố gắng học cách nhìn thế giới bằng một mắt. Thiệu Đông Tử cũng không cười nữa, trở nên nghiêm túc hơn: “Chẳng phải là đã ném đi rồi sao, lẽ nào tìm tới báo thù?” “Nhưng dù sao nó vẫn còn ở chỗ đó mà, lại còn kéo ma dụ quỷ đến nữa kia!” Tạ Nam kêu lên. Nếu mỗi ngày nó đến một lần thế này thì thả nhảy xuống hồ cùng chiếc mặt nạ kia cho xong. “Vậy tóm lại là nên làm thế nào bây giờ?” Tô Khôn tâm trạng rối bời hỏi, còn hai người cũng chỉ biết im lặng, chẳng biết nên trả lời thế nào. Thôi đành đến đâu hay đến đó vậy, Tạ Nam phờ phạc như thế. Tiễn Tô Khôn về xong, Thiệu Đông Tử khẽ hỏi: “Bước ba thế nào?” Tạ Nam rướn cổ, ghé sát mặt nói: “Ừm, bước ba?” “Bước ba máu me đầy mặt?” “Thôi đi, chẳng phải được cậu tặng đó sao!” Tạ Nam đá vào mông Thiệu Đông Tử, nhưng cậu không né tránh lại còn nghiêm túc nói: “Phải báo thù!” “Tìm ai báo thù?” “Ờ cũng không biết”. Toàn thân Thiệu Đông Tử từ đầu đến cuối cũng bị trầy xước, nên giờ phút này cũng chỉ muốn trèo lên giường ngủ một giấc thật ngon. “Ờ thấy quan hệ của tên Mạc Bắc và Tô Khôn cũng không phải là bình thường đâu!” Thiệu Đông Tử nghe thấy cách Tô Khôn gọi “anh Mạc Bắc” liền cảm thấy có vấn đề rồi... Xem ra con cóc ghê Tạ Nam không ăn nổi thịt thiên nga được rồi. “Chả liên quan gì đến tớ cả, bây giờ tớ thấy đầu cứ ong ong thế nào ấy”. Thiệu Đông Tử như không hề để ý đến lời của Tạ Nam, vẫn tiếp tục lải Mạc Bắc ra châm chọc: “Sự xuất hiện của tình địch nặng ký này xem ra phiền phức lắm rồi đây, tên tiểu tử như cậu sao có thể đánh bại được anh ta chứ, bước ba á, thôi, tốt nhất đừng có mơ tưởng gì nữa!” “Khôn kiếp, cậu đừng nói

nữ!” Tạ Nam mắng, “Tình địch đây! Chú cứ nghe anh một lần đi, có lúc mất hết ý chí chẳng thể tránh khỏi sợ hãi, có khi tinh thần sa sút ấy chứ, cho nên cần phải liều mới hi vọng thắng!” Chất giọng của tên tiểu quỷ Thiệu Đông Từ đối với bài hát cổ đó thật là chẳng phù hợp tẹo nào. Thiệu Đông Từ đưa ánh mắt đang hấp háy sáng nhìn tên tiểu tử đáng thương mang đầy vết thương băng bó trên người trước mặt, còn tinh thần thì lại như đang rơi xuống vực sâu khi tự mình đá đều mình thế này. Tạ Nam đành cười đau khổ, im lặng lúc này là cách tốt nhất, nếu không cậu sẽ phải nghe tràng dài những lời chẳng hay ho chút nào từ cái miệng xui xẻo Thiệu Đông Từ đáng ghét kia. Tô Khôn đang định bước lên phòng ngủ, thì bỗng phát hiện hai cô gái đang thì thầm nói chuyện ở góc tường. Hai người đó mặc váy dài màu trắng, cứ rầm rầm rì rì, chốc chốc lại quay đầu nhìn Tô Khôn, đây về bí hiểm. Họ và Tô Khôn tuy không thân quen nhưng cũng đã từng gặp nhau ở đâu đó rồi, nên cô đành miễn cưỡng nở nụ cười coi như lời chào, nhưng hai cô gái đó lại phản ứng vô cùng khác thường. Hai người đứng bật dậy, một người trước một người sau vây lấy Tô Khôn, rồi nói bằng giọng điệu rất hưng phấn và khoái trá, nhưng vẫn pha chút run rẩy và sợ hãi: “Tô Khôn! Tô Khôn! Cậu đi cùng chúng mình được không?” Tô Khôn không hiểu nên hỏi lại: “Đi đâu cơ?” “Cùng đi được không? Là một nơi rất thú vị, là nơi có bảo bối!” Hai người vừa nói vừa nhìn chăm chăm, còn chẳng khách khí khoác tay Tô Khôn. Tô Khôn nhú mày, khách sáo nói một câu: “Xin lỗi, mình thực sự đang có việc, tạm biệt nhé!”. Nói xong cô vội quay người bỏ chạy lên lầu, cả buổi tối đã gặp xui xẻo thế rồi, bây giờ họ còn muốn đưa mình đến nơi ma quỷ nào nữa không biết? Tô Khôn lo lắng nhìn quanh, dường như tìm cô vẫn chưa thể trở lại trạng thái bình thường được, xem ra tối nay phải uống thuốc mới có thể ngủ yên đây. Hai người kia nhìn Tô Khôn đi mất, lắc đầu về thất vọng, sau đó lại tiếp tục đứng ở góc tường thì thầm bàn bạc gì đó, mãi đến khi họ nở nụ cười kỳ quái mới coi như kết thúc. Uống xong thuốc ngủ, cũng chẳng biết có phải do quá mệt hay không mà tất cả nỗi sợ hãi bất an hồi nãy cô hoàn toàn không nghĩ gì đến nữa nên ngủ rất say. Càng về khuya càng trở nên tĩnh lặng, cả trường như đã chìm sâu vào giấc ngủ. Bất chợt hai cái bóng mặc hai chiếc áo màu trắng giống nhau, nhẹ nhàng bay đến trước giường Tô Khôn, họ lặng lẽ nhìn cô đang say sưa ngon giấc, rồi nhếch miệng khẽ mời gọi: “Tô Khôn ơi, chúng ta cùng đi nhé!” Trong mơ Tô Khôn thấy mình như đang bay, cô liền mở to mắt thì phát hiện trần nhà trên đầu đột nhiên di chuyển. Nhưng do tác dụng cực mạnh của thuốc ngủ, khiến mí mắt Tô Khôn lại được khép xuống cứ như là cánh cửa tự động vậy, nhưng chắc chắn và rõ ràng là cơ thể cô đang di chuyển. Đầu choáng váng như người vừa bị điện giật, Tô Khôn ý thức được có người đang đỡ mình bước ra ngoài, nhưng cô chỉ nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng của người đó còn lại không có bất kỳ âm thanh nào khác. Tô Khôn muốn mở mắt, nhưng không hiểu vì sao toàn thân như tê dại, chẳng còn chút sức lực nào nữa. Cô chỉ còn biết dựa vào người đang đỡ mình và lờ mờ phán đoán vị trí mình đang di chuyển thông qua phương hướng. Có lẽ sẽ là bước ra hành lang, xuống cầu thang, lại đi về phía cổng rồi ra ngoài. Lúc này thực sự không thể tưởng tượng nổi rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì. Cố gắng hết sức mở mắt, nhưng dù cố thế nào cũng chỉ có thể mở hé hé. Và nó cũng đủ để khiến cô nhận ra là hai cô gái mặc váy trắng người trước kẻ sau đỡ cô đi về phía trước, nhẹ nhàng và bình thản đến rợn người. Nếu không có người xuất hiện, chắc chắn Tô Khôn sẽ bị đưa đi. Mà cũng chẳng hiểu tại sao, bà gác cổng hôm đó lại không có ở vị trí chứ. Đúng lúc đi đến chỗ ngoặt, tóc của Tô Khôn bị quấn vào tay vịn cầu thang, nhưng hai người kia không hề hay biết vẫn tiếp tục bước xuống. Cảm giác đau đớn do bị giật mạnh khiến đầu Tô Khôn buốt như bị búa bổ, làm cho cổ họng vốn đã tê dại của cô đột nhiên há ra, hét toáng lên một tiếng. Tiếng hét này khiến hai người kia đột nhiên tỉnh lại, cánh tay cũng mất hết sức lực mà đột ngột buông Tô Khôn ra. Tô Khôn bị rơi bịch xuống nền nhà, trong chớp mắt cảm giác tê dại cũng được giảm đi rất nhiều. Dưới ánh sáng của chiếc đèn nơi hành lang, hai cô gái mặc váy trắng kia đang đứng ngay trước mặt cô. Họ tròn tròn hai mắt, nhưng chẳng rõ con ngươi đã chạy mất ở chốn nào, chỉ còn lại đôi mắt trắng dã đang nhìn chăm chăm Tô Khôn. Tô Khôn chậm chậm bò lùi về phía sau, còn hai người kia như đã hồi phục sức lực, cũng từ từ áp sát. Họ nhe răng cười, rồi vẫn tiếp tục nói nhỏ câu nói đó: “Tô Khôn ơi, chúng ta cùng đi nhé!”. Hàm răng trắng hếu, lợi đỏ thẫm tím, cặp mắt trắng dã, đang hiện hiện dưới ánh đèn vàng trông như một bức tranh chân dung rùng rợn rồi đang dần mục rữa trong bóng tối âm u. Tô Khôn đập đập hai chân về phía trước, dù sao cô cũng chẳng còn đường có thể lùi nữa rồi. May mà tiếng hét hồi nãy đã khiến một số phòng bật đèn, trong chớp mắt mọi người bắt đầu ồn ào. Hai cô gái kia ngăn người ra, đột nhiên trong nháy mắt cả hai lộ vẻ bi thương đến rợn người, họ lại nói với giọng khàn khàn: “Cô thực sự không đi cùng chúng tôi sao? Cô thực sự không đi cùng chúng tôi sao? Tô Khôn!” Nói rồi liền quay người bỏ chạy ra ngoài cổng lớn, và biến mất sau màn đêm đen lạnh lẽo ngoài kia. Mấy cô gái đang tò mò ngó nghiêng xem rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì thì nhìn thấy Tô Khôn ngồi ở đó, sợ hãi nhảy dựng cả lên, mặt cắt không còn hột máu. Mấy người gan dạ hơn thì bước lại gần xem xét, phát hiện là Tô Khôn rồi vội diu cô dậy. Tô Khôn ngăn người ra, toàn thân cô mềm như bún ngậy ngó nhìn về phía hai cô gái hồi nãy đã bỏ đi, mãi đến khi hai khuôn mặt đó đã biến mất cô mới thở phào một cái. Ngay trong đêm đó, đội bảo vệ của trường cũng đến làm một cuộc điều tra, hai cô gái kia thực sự không có ở phòng, theo người cùng phòng nói lại thì sáng nay họ đã xin nghỉ về quê rồi nên không thể có mặt ở trường học. Đội trưởng đội bảo vệ nhìn bộ dạng thất thần của Tô Khôn, cũng không nhẫn tâm nói ra phán đoán của mình: Tô Khôn bị mộng du. Nói rồi cả đội trở về, cả tòa nhà yên ắng trở lại. Phòng của Tô Khôn không tắt đèn, cánh cửa khóa chặt. Ngoài Tô Khôn ra thì những người khác cũng bị cô làm cho một phen hú hồn, cứ mơ mơ hồ hồ tưởng tượng đến việc xuất hiện ở tầng một, có trời mới biết đó là chuyện gì. Tô Khôn quán chặt chần, cố gắng chống lại sự thâm thấu từ từ và tấn công dồn dập của viên thuốc ngủ vô cùng công hiệu kia. Cuối cùng mãi đến hơn bốn giờ sáng, do mệt quá nên cô lại ngủ thiếp đi, thì bất chợt hai cô gái mặt trắng dã kia lại xuất hiện lần nữa. Toàn thân họ sũng ướt. Tô Khôn nhắm chặt hai mắt nhưng dường như cô vẫn có thể cảm nhận được những thứ mà hai người họ đang làm với mình. Họ đưa bàn tay ẩm ướt, lạnh toát nhẹ nhàng lay cô, nhưng cô vẫn im lặng, không động đậy, cảm giác giống như đang chờ đợi cái chết ủa tới. Nhưng càng ngày họ càng lay mạnh, khiến Tô Khôn không thể chịu đựng được nữa mà gào lên hoảng hốt. Cùng với tiếng thét như xé trời đột nhiên đôi mắt cũng mở to, cô thấy trước mặt mình sáng lóa, trắng toát, còn hai con quỷ trước mặt lại biến thành hai cô bạn cùng phòng. Chính họ đã lay cô dậy. Thật may, đây chỉ là một cơn ác mộng. Bạn cùng phòng suýt rụng tim trước tiếng hét chói tai của Tô Khôn, họ thậm chí còn quên hết những thứ đã chuẩn bị từ trước đó. Tô Khôn đứng thẳng dậy, thả lỏng cơ thể, có vẻ tác dụng của thuốc ngủ đã hết, nghĩ thế cô tiện tay ném lọ thuốc an thần vào thùng rác. Nhìn bộ dạng Tô Khôn như không có vấn đề gì nghiêm trọng nữa, cô bạn cùng phòng bỗng thấy ghen ngạo đưa mắt nhìn Tô Khôn. Giống như sét đánh ngang tai, những cảnh tượng đêm qua lại một lần nữa hiện về trong đầu Tô Khôn. Cảm giác như bị rút hết tất cả xương cốt cứ búa vây, cô ngồi trên giường, thần thờ hồi lâu không thốt nên lời. Điện thoại di động bỗng vang lên, là Tạ Nam gọi đến, Tô Khôn vội tay nghe điện nhưng không nói gì. Đầu dây bên kia, Tạ Nam vẫn đang lo lắng hỏi Tô Khôn có sao không, có lẽ câu chuyện tối qua đã được đồn thổi khắp trường rồi. Tạ Nam cứ bô bô nói trong điện thoại nhưng dường như chỉ có một câu còn đọng lại trong đầu cô lúc này: Hồ nơi hai bạn nữ sinh nhảy xuống chính là cái hồ đã vút chiếc mặt nạ! Tô Khôn đỡ đầu cúp điện thoại, tiếp tục thu mình vào góc giường, trùm chăn kín đầu giống như người mất hồn. Tạ Nam nhìn điện thoại trong tay, rồi lại quay đầu nhìn Thiệu Đông Từ: “Nguy rồi, sự việc lần này trở nên tồi tệ hơn rồi”. Gọi điện thêm một lần nữa, tắt máy, Tạ Nam đành phải gọi vào máy của bạn cùng phòng Tô Khôn, họ nói sẽ chăm sóc cô, khi ấy Tạ Nam và Thiệu Đông Từ mới thở phào rồi chuẩn bị đến hồ xem xét tình hình. Bên hồ, đội cảnh sát đã chăng dây không cho phép tới gần, có vẻ các chú cảnh sát đã bắt đầu làm việc tận tâm rồi. Đám bảo vệ của trường từng tốp từng tốp đứng vào vị trí tuần tra, hai người Tạ Nam và Thiệu Đông Từ vội tìm một chỗ trống ven hồ trong rừng trúc rồi nấp vào chăm chú quan sát như lũ mèo. Nước hồ bị hút cạn. Đó vốn là một cái hồ không lớn, nhưng các tầng lớp bên dưới lại vô cùng phong phú, nào là bùn lầy lội, là sỏi đá có hình thù kỳ quái, còn cả lũ cá chết nữa. Mấy người vẫn đang mò tìm cái gì đó bên dưới lòng hồ, trong khi thi thể của hai cô gái đã được trùm vải trắng, nằm bên hồ, còn mấy người cảnh sát vừa hút thuốc vừa thảo luận gì đó. Nước hồ đã cạn, vậy chắc chắn vật được bọc vải vàng kia sẽ hiện ra trước mắt, nhưng khi đưa mắt kiểm tìm thì chẳng thấy vật đó ở đâu cả. Đang lúc bồn chồn lo lắng thì bất chợt Thiệu Đông Từ đứng bên cạnh bên kêu lên một tiếng nghe rất hãi hùng. Tạ Nam vội hỏi sao thế, Thiệu Đông Từ đưa tay chỉ chỉ nói: “Nhìn dưới hồ xem, người kia chẳng phải là giáo sư Khương gì gì đó hôm nọ sao?” Nhìn theo hướng tay Thiệu Đông Từ chỉ, thì thấy ông già đó đúng là đang đứng bên cạnh cảnh sát, còn chỉ huy nhân viên phía dưới dọn dẹp thứ gì đó. Hình như trong lúc nói chuyện, ông ta còn đưa mắt đảo qua rừng trúc, thấy vậy Tạ Nam và Thiệu Đông Từ liền nằm rạp xuống dưới đất, chỗ này

không thích hợp ở lại lâu! Hai người vội đứng dậy bỏ chạy, làm cho rừng trúc kêu lên xáo xạc, còn vị giáo sư Khương kia hình như cũng không phát hiện ra họ. Chạy cũng đã được một đoạn khá xa thì đèn đuôi thay họ lại bị đám bảo vệ chặn lại, đã thế còn bị mắng một thôi một hồi mới được thả ra. Để đảm bảo an toàn, hai người còn lượn lờ một vòng quanh trường. Về đến phòng thì thấy cửa phòng đã mở, Tạ Nam trừng mắt nhìn Thiệu Đông Từ, cậu lại quên khóa cửa rồi. Nói rồi hai người lăm lăm bước vào trong, nhưng chân trước chưa kịp bước qua ngưỡng cửa, thì cậu vội nhảy vọt ra bên ngoài, Thiệu Đông Từ một tay chặn lại vội hỏi sao thế. “Có một người nằm ở bên trong!” Tạ Nam buồn bực nói. Mấy hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá, khiến hai người cũng bắt đầu thấy mệt mỏi rồi. Thiệu Đông Từ nghe thấy vậy chẳng biết do hưng phấn hay sợ hãi mà vội khua chân múa tay định bỏ chạy! Tạ Nam đứng thẳng người, hít một hơi dài, đưa tay nắm lấy cổ áo Thiệu Đông Từ nói: “Đừng sợ, bình tĩnh! Hình như còn có cả tiếng ngáy!” Thiệu Đông Từ lắng tai nghe thật kỹ, đúng là có người đang ngáy, trong giây lát như lấy lại được tinh thần, bèn hét lớn: “Tên trộm nào to gan, dám đến đây trộm đồ của ông Thiệu mày hả!” Vừa nói vừa nhanh chóng bước vào phòng, bỗng thấy một thằng cha đang nằm trên nền nhà, mặt úp xuống đất, còn phát ra tiếng ngáy như sấm nửa chữ. Hai người đang định bước lên phía trước, thì người kia trở mình nhanh như một con khỉ leo cây, sau đó bật người ngồi dậy. Giáo sư Khương! Hai người đồng thanh cất tiếng chào. Lão già này rõ ràng vừa rồi vẫn còn ở bên hồ thế mà bây giờ đã lại đến đây rồi thế là thế nào. Giáo sư Khương chẳng khách sáo, vừa đứng dậy ngồi lên giường Tạ Nam vừa thản nhiên lôi ra một bình nhỏ bằng kim loại, vặn mở nắp rồi nhấp một ngụm “Xem ra các cậu đều biết tôi rồi hả! Rất tốt”. Giáo sư Khương đập đập xuống giường, ý bảo hai người chú ý. Việc liên quan đến mạng người: Một vật được gói bằng vải màu vàng đột nhiên xuất hiện đặt bên cạnh lão già này, khiến Thiệu Đông Từ há hốc mồm không nói lên lời, đành phải đưa mắt ra hiệu cho Tạ Nam. Hai người tự biết nếu nhiều lời sẽ rất dễ mắc sai lầm, tốt nhất là nên cung kính vâng vâng dạ dạ giống như lúc đi vào văn phòng giáo viên vậy. Họ lộ vẻ căng thẳng đứng sang một bên, cố gắng kiên cường như các liệt sĩ cách mạng, trong lòng đã toan tính sẵn: Dù lão già này có hỏi gì, chúng ta có chết cũng không thừa nhận. Giáo sư Khương đưa mắt nhìn hai người, sau đó lại quay đầu xăm soi khắp căn phòng, hình như đang cảm thấy vô cùng hứng thú với căn phòng điển hình cho sự lười thôi bừa bãi này. Ông già đó chỉ mới đưa mắt nhìn thế thôi nhưng cũng đã khiến Thiệu Đông Từ sợ nổi da gà lên rồi, cu cậu liên nhào tới ôm hết đồng đĩa CD, tạp chí, quần áo vứt bừa bãi trên bàn của mình vội giấu đi. Tạ Nam lại chẳng biết có nên cũng lao vào mà thu dọn đồ của mình hay không, nhưng lúc này thực sự cậu không nhìn ra ông già mặt tươi rói này rốt cuộc muốn làm gì nữa. Giáo sư Khương chỉ vào họ, sau đó đưa tay ấn lên vật đã được bọc kín kia: “Tôi đến để tặng các cậu chiếc mặt nạ cho lễ Vu Lan sắp tới”. Hai người kinh ngạc nhìn ông già quái dị này. Tặng? Đây là ý gì vậy? Còn giáo sư Khương thì từ từ mở lớp vải bọc ra, cẩn thận vuốt nhẹ chiếc mặt nạ kim loại kia tỏ vẻ đáng tiếc. Những hoa văn trên đó, còn cả hốc mắt trông hoác sâu hoãm hoãm nữa, đang được ông ta ve vuốt cẩn thận tỉ mỉ, giống như là một nhà nghệ thuật nào đó đang ngắm nhìn tác phẩm của mình. “Vật tốt như thế mà lại đem vứt bỏ thật đáng tiếc”. Giáo sư Khương chậm rãi gói chiếc mặt nạ đó lại rồi dùng hai tay đưa lại cho Tạ Nam. Tạ Nam nhận lấy chiếc mặt nạ, cắn chặt môi, liếc mắt nhìn ông già đang đứng trước mặt này. Đường như ông ta cũng biết rõ bí mật đằng sau chiếc mặt nạ này, dù sao sự việc cũng đã đến nước này thì thôi đành tin nhiệm ông ta một lần vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Cảnh khốn cùng

“Giáo sư Khương, vật này rốt cuộc là cái gì, thầy có biết không ạ?” Tạ Nam hỏi thành khẩn.

“Vậy đi, các cậu theo tôi, mang cả vật kia nữa”. Giáo sư Khương đứng dậy đi ra cửa. Tạ Nam cũng vội vội vàng vàng cho chiếc mặt nạ vào ba lô, rồi cùng Thiệu Đông Từ rời khỏi ký túc xá.

“Các cậu tên gì?” Giáo sư Khương không quay đầu lại mà hỏi hai người.

Tạ Nam và Thiệu Đông Từ vội tự giới thiệu về mình.

Thiệu Đông Từ nhíu mày, ánh mắt sáng lên, có vẻ như cậu ta lại nhìn thấy tia hy vọng gì đó đang le lói xuất hiện rồi thì phải. Hóa ra trong trường mình cũng có thân nhân đại tiên như thế này, vậy là ta có thể học một được chút gì rồi, đúng là việc tốt đến gõ cửa đây mà.

“Thưa giáo sư, em là Thiệu Đông Từ”. Cái dáng vẻ cười nịnh bợ kia khiến Tạ Nam bên cạnh ngao ngán thở dài.

“Giáo sư Khương, em là Tạ Nam”.

Ông già đó chỉ mỉm cười vẫn chẳng nói chẳng rằng, cứ bước đi thoăn thoắt. Thoáng chốc đã đến trước một tòa nhà rất cao, nhưng tòa nhà này có vẻ cũ hơn tòa nhà của khoa Sinh Hóa.

Giáo sư Khương dẫn hai người lên lầu. Cầu thang bên trong tòa nhà bằng gỗ nhỏ hẹp kêu ken két ken két, ánh đèn mờ mờ ảo ảo lúc sáng lúc tối, lạnh lẽo vắng ngắt không một bóng người. Tiếng bước chân của ba người cùng lúc bước lên cầu thang khiến nó đột nhiên bị chấn động mạnh, không khí vì thế càng trở nên nặng nề.

“Giáo sư, đây là tòa nhà gì vậy, sao bình thường không thấy mở cửa bao giờ ạ?” Thiệu Đông Từ bức bối, không chịu được sự tĩnh lặng ghê người này bèn tìm cách bắt chuyện với sư phụ.

“Các cậu chưa đến đây bao giờ sao? Đây là viện bảo tàng của trường, bên trong có lưu trữ một số đồ cổ đã thu thập được. Viện bảo tàng này một năm mở cửa nhiều nhất là bốn lần, vì thế các cậu nếu có thời gian thì nên tận dụng cơ hội mà vào tham quan nhé”.

Cánh cửa cũ nát trên tầng thượng được mở ra, các ô kính trên cánh cửa đều đã bị vỡ hết cả, xem ra xó xỉnh này bị sự ồn ào nhốn nháo của trường lãng quên rất lâu rồi. Giáo sư Khương lấy chìa khóa, vừa mở cửa vừa hỏi:

“Các cậu có biết vật đó là cái gì không?”

Tạ Nam gật đầu, rồi lại lắc đầu, thực sự là cậu cũng vô cùng mơ hồ về vật mà mình đang đeo trên người này.

Phía sau cánh cửa cũ nát là phòng làm việc trông khá đơn giản nhưng sạch sẽ. Trên ghế sofa bằng vải màu xanh đen được phủ một tấm khăn vuông trắng, còn có mấy chiếc ghế gỗ cũ kỹ đơn sơ, chẳng có hoa văn chạm trổ gì, bước vào phòng có cảm giác như đang quay trở về thời điểm nào đó của thập niên tám mươi vậy. Có lẽ cũng chỉ có mấy chữ được ghi trên tấm bảng nhỏ “Văn phòng bảo tàng trường” đặt trên bàn kia làm dấu hiệu báo cho mọi người biết họ đang ở đâu.

Trên mấy giá gỗ có rất nhiều sách, hầu như có tất cả các loại sách kể cả sách được viết trên thẻ tre thời cổ xưa đến những cuốn Bách khoa toàn thư in bằng kỹ thuật hiện đại đều được lưu giữ ở đây, trông giống như một viện bảo tàng về các hình thức đóng sách thì đúng hơn.

Giáo sư Khương ra hiệu đưa chiếc mặt nạ cho mình, Tạ Nam hiểu ý vội đem đến. Cầm chiếc mặt nạ trên tay, Giáo sư Khương như bắt đầu lên lớp giảng bài:

“Cái này chính là mặt nạ phù thủy. Hầu hết các mặt nạ phù thủy được làm bằng gỗ hoặc da thuộc, những hình tượng quỷ thần bên trên phần lớn đều có nét đặc biệt riêng, chức năng riêng. Chiến tranh, bệnh dịch, sinh lão bệnh tử, nó giống như các vai trong vở kịch xuất hiện qua các nghi thức như cúng tế, cầu phúc hay đuổi tà, làm chủ một phương”. Giáo sư Khương ngồi thoải mái trên chiếc ghế cũ quen thuộc của mình, chậm rãi nói về lịch sử của trò phù thủy.

“Vậy chiếc mặt nạ phù thủy này có nguồn gốc từ đâu?” Tạ Nam tò mò muốn biết rốt cuộc Đường Sinh Bình đưa cho mình vật gì.

“Cái này cũng chẳng chi thần linh cụ thể nào cả, nhưng phương thức chế tạo bằng đồng đen này thì không hề giống phương thức của thời Chu, Thương và Hán. Nói chung về cơ bản, cách thức chế tạo này có nguồn gốc dân tộc thiểu số vùng Tây Nam chế tạo từ thời kỳ đầu”.

Vừa nói ông già đó vừa mở quyển sách trước mặt, rồi lại mở mấy bức tranh về đồ đồng đen tại di chỉ Tam Tinh Đôi tỉnh Tứ Xuyên cho hai người xem.

Giáo sư Khương nói mập mờ như vậy, đột nhiên khiến hai người lo lắng, liền vội hỏi: “Thầy có cảm thấy chuyện hai nữ sinh nhảy hồ tự sát và vật này có quan hệ gì với nhau không?”

Giáo sư Khương trầm ngâm, ngả người ra sau ghế, thờ dãi.

Tiếng thờ dãi đó khiến thần kinh của hai người căng lên như dây đàn, phải chăng đó là tiếng thờ dãi của sự bất lực và buông xuôi. Tốt nhất là đem vật này gói lại ngay rồi đưa cho Tạ Nam đem đi ném xuống biển Bắc, cầu khẩn nó đừng tiếp tục gây trò ma quỷ nữa.

“Thật ra thì cũng có liên quan, nhưng có lẽ vấn đề không phải là do chiếc mặt nạ phù thủy này chăng? Nhưng điểm mấu chốt nằm ở đâu thì tôi cũng chưa nghĩ thông suốt được”. Giáo sư Khương nhìn chiếc mặt nạ mà tự vấn.

Hai người nghe vậy càng cảm thấy kì lạ, nếu không phải do chiếc mặt nạ kia thì có lẽ nào chỉ đơn giản là một vụ tự sát?

Thấy hai người như bị hút mất hồn, Giáo sư Khương tiếp tục giảng: “Nói thế này nhé, chiếc mặt nạ trên tay cậu không phải được làm bằng đồng đen, cái này có thể cậu cũng biết, nhưng cụ thể nó được làm ra như thế nào, có lẽ không ai biết, nhưng bên trong nó nhất định có chứa một sức mạnh siêu nhiên thần bí”.

“Sức mạnh, có phải là sức mạnh gọi quỷ kêu thần?” Tạ Nam bỗng nhiên phản chấn hẳn lên như đã tìm ra được lối ra của mê cung vậy.

“Là một loại lực hấp dẫn như lực hút của nam châm, nếu bảo thực sự có sức mạnh siêu nhiên thì tôi vẫn không phát hiện ra bởi kim loại được dùng để chế tạo ra chiếc mặt nạ phù thủy này đặc biệt. Do vậy lúc này tôi cũng thực sự không biết nó được chế tạo ra như thế nào. Các thầy phù thủy chính là người sử dụng chúng, có khả năng giao tiếp với ma quỷ. Loại khả năng này theo tôi hiểu thì đó là một sự thấu hiểu sâu sắc đối với tự nhiên. Ngay chính bản thân họ cũng không nói ra được tại sao mình lại có thể dự đoán tương lai, chữa khỏi bệnh tật, thậm chí điều khiển con người như thế. Nói tóm lại là họ nắm được một số nguyên lý đặc biệt, nhưng tự mình lại không có cách nào lý giải được”. Giáo sư Khương cũng không thống nhất được quan điểm của mình, có vẻ như ngay bản thân ông cũng giống như mấy thầy phù thủy cùng thế thời cổ kia, không tìm ra được đáp án cuối cùng cho các hiện tượng thần bí đó.

“Vậy ý thầy là đang có người thao túng sao?” Kể từ khi gặp Giang Tự Độ ở thị trấn Phổ thì mọi chuyện sau đó đều xảy ra một cách kỳ bí, nhưng lại không hề có bất cứ người nào xuất hiện, mà nếu có người xuất hiện thì cũng đều là người chết rồi.

“Cậu thấy thế nào, gần đây gặp phải những chuyện kỳ quái gì sao?” Giọng điệu giảng bài đều đều, du dương của Giáo sư Khương thực sự đã khiến Thiệu Đông Tử trần đây nhiệt huyết này có thể đứng ngủ ngay tại chỗ được. Cứ sa sa sa sa nửa ngày trời mà vẫn không thấy vị cao nhân này nói xem làm thế nào để hóa giải vận xui xẻo trên người Tạ Nam và mình, dù sao đó cũng chỉ là một mớ lý thuyết suông.

Tạ Nam kể lại những chuyện trong phòng ngủ, ở sân vận động và cả chuyện xảy ra tối qua với Tô Khôn. Nghe xong, Giáo sư Khương trầm ngâm đến nửa ngày, rồi lại cầm lấy chiếc mặt nạ, rồi trịnh trọng nói với hai người: “Bây giờ tôi muốn đeo cái này lên, nếu có chuyện gì, tốt nhất các cậu đừng làm liều, tôi không đảm bảo điều gì đâu”.

Hai người đứng ngây ra một lúc, liệu đeo cái này vào sẽ xảy ra chuyện gì đây, đôi mắt đằng sau lớp kính của Tạ Nam bắt đầu thấy nhưng nhức.

Giáo sư Khương đeo mặt nạ vào, mái tóc bạc rồi bù lù ra phía trên đầu chiếc mặt nạ phù thủy, trông thật buồn cười. Hai người tìm đến chiếc ghế sofa rồi lặng lẽ ngồi xuống, xem rốt cuộc ông già này muốn làm gì.

Bỗng một giọng nói nghe rất nặng nề và quái dị được phát ra phía sau chiếc mặt nạ đó vang lên: “Các cậu ngồi yên nào, đừng động đây lung tung!”. Nói xong, cơ thể ông ta bắt đầu giật giật, hơi thở cũng trở nên khô khè gấp gáp. Hình ảnh người trên chiếc mặt nạ phù thủy đột nhiên phát ra thứ ánh sáng màu đỏ. Cánh tay của giáo sư vốn đang giữ chiếc mặt nạ dần dần rời xa, nhưng chiếc mặt nạ thần kỳ đó lại không bị rơi xuống, mà có vẻ đã dính chặt trên mặt giáo sư.

Hai người thấy cảnh đó thì hồn bay phách tán. Tên tiểu quỷ Thiệu Đông Từ đang định đứng dậy gỡ chiếc mặt nạ đó ra, Tạ Nam vội lấy tay kéo cậu ta ngồi xuống, ý bảo chờ làm liều.

“Tình hình ông già có vẻ không ổn”. Thiệu Đông Từ nói nhỏ. Tạ Nam thì ngược lại có vẻ như mong đã dính chặt trên ghế sofa, không nói lời nào, chỉ ngồi nhìn Giáo sư Khương như đang bị chiếc mặt nạ đó khống chế.

Nhìn bộ dạng Giáo sư Khương đang trần trọc đầu khỗ, lẩn lộn trên mặt đất, khiến cả hai người đều nghĩ chắc chắn chiếc mặt nạ đó do người nào đó điều khiển. Từ lúc giáo sư đeo chiếc mặt nạ đó thì con người phát ra thứ ánh sáng đỏ kia cứ hướng về phía hai người, tựa như đang soi thấu ruột gan tìm phổi của Tạ Nam, khiến cậu được một phen hú vía.

Nếu cứ tiếp tục như thế, rất có khả năng ông già sẽ xảy ra chuyện. Chần chừ hồi lâu cuối cùng hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi xông tới muốn lấy chiếc mặt nạ từ trên mặt Giáo sư Khương ra.

Ai ngờ vẫn còn chưa lao đến nơi, Giáo sư Khương đã đột ngột bật người đứng dậy, lấy hết sức tháo chiếc mặt nạ ra, thờ dốc rồi ngồi xuống.

“Gan các cậu to thật đấy?” Giáo sư Khương vừa nói vừa cười phá lên, dù luồng ánh sáng đỏ trên chiếc mặt nạ kia hình như đã chạy xa hàng trăm mét rồi vậy mà ông ta vẫn nói với giọng điệu giễu cợt.

Hai người bỗng cảm thấy ông già này hình như đang trêu đùa mình. Đang định nổi cáu thì điện thoại của Giáo sư Khương vang lên, ông đưa mắt nhìn hai người đang thờ hồn hà hồn hên mà tươi cười nghe điện thoại.

“Ừ, ừ, ừ, cậu xem rồi giải quyết nhé!” Nói chuyện điện thoại xong, Giáo sư Khương thông báo với Tạ Nam và Thiệu Đông Từ một tin động trời đó là kết quả khám nghiệm tử thi của hai nữ sinh kia đã hoàn tất, phổi của hai người đều không có nước, nhưng chắc chắn là do ngạt thở mà chết, còn nguyên nhân vì sao thì cảnh sát chưa điều tra ra. Riêng về phía trường cũng không định điều tra đến cùng.

Hai người ở đó ngồi thu lu trên chiếc ghế sofa, Tạ Nam nói: “Nếu nói trong phổi hai bạn đó không có nước, như thế có khả năng có người giết họ rồi ném xác xuống hồ, vậy thì đây là một vụ giết người dã man rồi!”

“Nhưng vấn đề là ở chỗ có một cuốn băng ghi âm nói rõ họ không phải bị giết mà đích thực là nhảy xuống hồ tự sát”. Giáo sư Khương lại cầm lấy bình rượu nhỏ bằng kim loại kia, rồi uống một ngụm.

“Tức là họ tự làm cho mình ngừng thở”. Tạ Nam không thể nào tưởng tượng được việc tự ép mình chết khó khăn như thế nào.

Hai người vẫn muốn hỏi thêm gì đó, nhưng Giáo sư Khương đã gói xong chiếc mặt nạ, sau đó trịnh trọng đặt vào tay Tạ Nam.

“Tôi vẫn không tài nào hiểu hết được chuyện này, nhưng cậu hãy cứ cầm lấy vật này đã, bởi nếu mọi thứ đều do chiếc mặt nạ này gây ra thì dù để ở đâu cũng thế thôi”.

Tạ Nam và Thiệu Đông Từ nuốt nửa thì cắn vào lưỡi mà tự vẫn. Nói đến nửa ngày trời mà ông già này hầu như cũng chẳng giúp được gì, vẫn đem thứ chết tiệt này ném trở lại vào tay Tạ Nam.

“Vậy nếu chúng em lại gặp những chuyện này thì làm thế nào?” Hai người không cam tâm.

“Nếu hai cậu nhất định muốn tôi nói ra thì tôi chỉ có thể nói, cái gì gọi là sợ hãi đều từ trong lòng mình ra cả, có rất nhiều sai lầm đều bắt nguồn từ dục vọng và nỗi hoang mang đấy”. Giáo sư Khương nói rõ từng từ từng chữ một, sau đó bước thẳng ra cửa, đồng thời làm một động tác đưa tay tiễn khách.

Tạ Nam và Thiệu Đông Từ vô cùng thất vọng, đành chịu nhìn lặng lẽ đóng gói kỹ cái mặt nạ phù thủy vào. Bộ dạng lầm lũi cúi đầu đi ra ngoài cửa, lại thêm bước chân cứ chầm chậm chầm chậm bước xuống từng bậc cầu thang đúng là chẳng khác nào một buổi biểu diễn âm nhạc, mỗi bước chân trên bậc thang gỗ như đều phát ra từng tiết tấu trầm bổng.

Cánh cửa sau lưng khép lại, còn chiếc ba lô trên vai Tạ Nam đang ngày càng nặng trĩu, đầu cũng như càng cúi thấp. Dù sao chuyện cũng đã đến nước này thôi thì đành chấp nhận vậy, cũng chẳng ai biết được điều quái quỷ gì sẽ thay đổi cuộc sống vốn nên bình yên này nữa.

Ra khỏi tòa nhà viện bảo tàng cũ kỹ, Thiệu Đông Từ đau khổ ôm một gốc cây nói: “Trên thế giới sao không có phép thuật nào có thể biến ra bạn gái và nhân dân tệ? Yêu cầu của mình không cao mà?”

Từ chỗ đang thất vọng tràn trề, chẳng hiểu vì sao Thiệu Đông Từ lại thay đổi tâm trạng vèo vèo, hỏi dồn Tạ Nam: “Bây giờ thì đi đâu? Hay là ra ngoài trường ăn cơm đi”.

“Ngoài cơm ra trong đầu cậu thực sự không nghĩ thêm được thứ gì nữa hả, chúng ta đi thăm Tô Khôn”. Tạ Nam tay nắm chặt ba lô, cắn răng nói. Giờ

chỉ có thể tiếp tục mò mẫm tiến về phía trước thôi, nhiệm vụ cấp thiết lúc này là tìm Tô Khôn rồi tính tiếp.

Gọi điện thoại xong, hai người đứng xiêu xiêu vẹo vẹo trước cửa khu ký túc nữ đợi Tô Khôn xuống. Vừa nhìn thấy cô, hai người liền dọa cho một trận nhưng chỉ thấy người đẹp hình như đã biến thành người khác. Sắc mặt trắng bệch, đôi mắt thâm quầng, con ngươi đỏ lờm, nhìn đáng sợ của cô lúc này chắc chắn là bị dày vò ghê lắm.

Gặp hai người, Tô Khôn cũng chẳng nói câu gì mà cứ thế ôm chầm lấy Tạ Nam. Trông bộ dạng tui thân của cô thật đáng thương, Tạ Nam chẳng biết làm thế nào cứ đỡ người ra, nhưng thực ra trong lòng cậu đang thâm sung sướng.

“Cậu không sao chứ?” Thiệu Đông Từ nhìn tình hình, tránh sang một bên rồi cô ý hỏi lớn.

Tô Khôn quệt nước mắt nói không sao, Thiệu Đông Từ nháy nháy mắt nói: “Không phải nói em, nói Tạ Nam cơ”.

Tạ Nam trừng mắt nhìn Thiệu Đông Từ. Sau đó bắt đầu nói vào chủ đề chính, cậu kể lại toàn bộ câu chuyện từ lúc gặp Giáo sư Khương cho đến lúc cầm lại chiếc mặt nạ. Tô Khôn để nghĩ, nếu đã biết đây là mặt nạ phù thủy, thì thử lên mạng tìm thông tin xem sao.

“Được! Có điều trước hết hãy đi ăn cho hết sợ đã”.

Tạ Nam và Tô Khôn lên mạng, tìm kiếm những tài liệu có liên quan đến mặt nạ phù thủy, còn Thiệu Đông Từ thì uể oải ngồi dựa sau lưng Tạ Nam. Nhưng có vẻ mọi thứ liên quan tìm thấy trên mạng đều không thể đưa ra giải thích về những việc kỳ quái vừa mới xảy ra.

Một bên mắt của Tạ Nam vẫn chưa nhìn được, mà mũi cũng bị thương nặng, giọng nói lại khô khà khô khè như người bị cúm, vì thế cậu hạn chế không nói, mắt cứ nhìn chăm chú vào trang web trên máy tính, còn tay di chuột, nhưng đầu thì trống rỗng chẳng có gì.

Đột nhiên cậu mở một trang web, bên trên có một bức ảnh gần giống chiếc mặt nạ phù thủy trong ba lô cùng một MSN(4) để liên hệ. Tạ Nam vội vàng add địa chỉ đó vào nhưng người ấy lại không có trên mạng, xem ra lần này mất công toi rồi.

Chỉ còn cách đi tìm những thứ khác có liên quan vậy, thế là ba người hẹn mai gặp nhau ở thư viện.

Trước khi thư viện mở cửa ba người đã chờ sẵn ở đó. Thiệu Đông Từ vốn rất hiếm khi dậy sớm như vậy, vì thế cậu ta đang mơ mơ màng màng dựa cột ngủ gật. Một tên độc nhãn long với cặp kính dày cộm, một tên lười biếng ngủ gà ngủ gật chẳng giống như là đi thư viện gì cả, cộng với một thiếu nữ đẹp như hoa, nhóm ba người này quả thật vô cùng kỳ lạ.

Đợi mãi cuối cùng thư viện cũng mở cửa, ba người vội vàng đi vào, phi thẳng đến phòng sách văn hóa dân tộc ở tầng thượng. Tạ Nam và Tô Khôn lòi thế mượn sách ra nên đi vào rất dễ dàng, còn Thiệu Đông Từ cứ ngơ ngác ngắc ngứ đứng ngăn ra ở cửa.

“Đi vào thư viện còn cần thứ này sao?” Thiệu Đông Từ từ khi vào đại học đến giờ rất hiếm khi hoặc cũng có thể nói là chưa bao giờ đến thư viện, nên cậu ta không biết còn có cái thứ thần kỳ như thế – Thẻ mượn sách.

Hai người chẳng biết làm thế nào đành để Thiệu Đông Từ đợi ở đại sảnh. Thiệu Đông Từ nhún nhún vai, uể oải bước ra tìm một chỗ ngồi xuống.

Thư viện này thật tĩnh lặng, người đến cũng vắng vẻ, nhân viên quản lý ử rữ lật giờ mấy quyển sách vừa được sinh viên trả lại. Một cái hội trường lớn như vậy, mà cũng chỉ có Tạ Nam và Tô Khôn ở trong đó.

Giữa các tủ sách cao to là bạt ngàn các loại sách khiến hai người như lạc vào mê cung hoa hết cả mắt, mà chẳng có chút manh mối nào. Giống như gấu chó ôm chặt cây gậy, tìm được một quyển lại vứt đi một quyển, qua nửa ngày trời nhìn đồng sách trên tay mà cũng chẳng có quyển nào phù hợp.

Đúng là dùng một mắt thật không dễ dàng, Tạ Nam đành tìm một góc ngồi xuống, lật giờ lung tung quyển sách trong tay.

Tất cả những thanh âm ở thư viện buổi sáng thật nhỏ bé mà tĩnh tế, lặng lẽ mà thâm trầm. Tại nơi dành cho mọi người đọc sách, âm thanh đó nghe lâu thì giống như tiếng kêu của con dế ngoài đồng, thật khó khiến con người ta ngủ được.

Mà quan trọng là trong khoảnh khắc thềm ngủ đó, một âm thanh rất nhỏ rít lên từng hồi kéo Tạ Nam trở về với thực tại, khả năng khuếch động của âm thanh này cực mạnh nhưng hình như cũng rất quen. Là tiếng cười, tiếng cười sắc lạnh nhưng không hề nghe ra được bất cứ ý nghĩa gì.

Tạ Nam ngay lập tức quét mắt nhìn hai bên tủ sách, tứ chi run lên như bị điện giật rồi vùng đứng dậy.

Còn Thiệu Đông Từ đang ngồi trên ghế dài, điều chỉnh tư thế định tiếp tục ngủ bù. Đúng lúc cậu đưa mắt liếc nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đột nhiên thấy cô gái đang nhìn mình, có gì đáng nhìn đâu, chưa nhìn thấy có người ngủ ở thư viện bao giờ sao?

Nhắm mắt lại, Thiệu Đông Từ bỗng chợt nghĩ, rõ ràng đây là nơi cao nhất của nhà bảy tầng, mà lại có người đứng bên ngoài cửa sổ, vậy là bay trong không trung sao. Nghĩ đến đây, Thiệu Đông Từ vội mở choàng mắt, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, rèm vẫn đóng nhưng cô gái kia không còn ở đó nữa, mà là toàn cảnh vườn hoa của trường.

Thiệu Đông Từ liền đứng dậy, đi đến bên cạnh cửa sổ để ngắm nhìn phong cảnh của trường từ trên cao. Ánh mắt chăm chú, bước chân chậm chậm, bất chợt một búi tóc từ trên rủ xuống ở bên ngoài cùng một khuôn mặt đang áp sát khung cửa sổ, là cô gái treo lơ lửng đang từ từ bỏ xuống.

Cô gái thấy Thiệu Đông Từ, thì bộ dạng lạnh lùng chẳng biết đang cười hay đang khóc nữa, sau đó tiếp tục bỏ xuống dưới.

Thiệu Đông Tử sợ quá lùi lại sau mấy bước, miệng lảm bảm, “Ban ngày ban mặt mà tự nhiên lại xuất hiện thêm ma là thế quái nào! Phải đi tìm tên tiểu tử Tạ Nam ngay mới được”.

Vừa nhấc chân lên, Thiệu Đông Tử liền ngã sòng soài trên sàn. Cảm giác như bị thứ gì đó ngáng chân, cậu vội quay đầu lại nhìn thì thấy chân mình đang bị một túm tóc đen bóng quấn lấy, liền đưa mắt nhìn theo túm tóc đó, bỗng thấy cánh cửa sổ kia, chẳng biết đã bị mở từ khi nào.

Khuôn mặt trắng bệch giống như hình nộm kia cứ lập là lập lờ ên ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng còn nở một nụ cười ghê rợn, sau đó biến mất trong nháy mắt.

Túm tóc đó đột nhiên căng ra, rồi một đầu như đang rơi xuống kéo theo Thiệu Đông Tử về phía cửa sổ. Cậu còn chưa kịp hét lên, thì đã bị kéo lê trên nền gạch trơn sáng bóng, va mạnh vào chân tường.

Thoáng chốc túm tóc đó bỗng trở nên ướt nhèm, giống như một con rắn nước, bơi trơn cả mặt sàn khiến Thiệu Đông Tử bị kéo đi thật nhẹ nhàng.

Cú va chạm vừa rồi khiến Thiệu Đông Tử suýt chút nữa thì tắt thở, còn mái tóc vẫn tiếp tục kéo cậu ta ra ngoài cửa sổ với một sức mạnh khủng khiếp trong chốc lát cậu bị treo ngược lên. Thiệu Đông Tử đưa tay khua khoắng xung quanh hy vọng có thể bám vào được vật gì đó, nhưng ngoài gạch nền trơn bóng và bức tường trống chảnh gì có thể làm chiếc phao cứu sinh cho cậu lúc này. Chỉ còn nghe thấy tiếng trái tim đang đập thình thịch, cơ thể cũng không ngừng trượt ra ngoài cửa sổ, và chỉ lát nữa thôi sẽ xảy ra một vụ án ngã lầu tự tử.

Cũng chỉ vì không muốn có người làm phiền lúc ngủ nên Thiệu Đông Tử mới tìm một góc khuất ít người qua lại đó để ngủ, để đến nỗi bây giờ muốn kêu to một tiếng cũng chẳng tài nào mở được miệng, cứ như túm tóc đó đã chui hẳn vào cổ chẹn họng, chỉ có thể phát ra được những âm thanh ứ ứ mà không thoát ra được khỏi miệng.

Lần này thì đời mình coi như xong rồi, bây giờ Thiệu Đông Tử mới thấy hối hận vì mình đã không mang thẻ mượn sách.

Còn Tạ Nam cũng đang loanh quanh kiếm tìm xem tiếng cười kia phát ra từ đâu, nhưng chẳng có ai, không có đầu mối nào, lẽ nào thần kinh mình quá nhạy cảm sao? Tạ Nam đưa tay sờ lên trán, cố gắng lấy lại tinh thần, tiếp tục tìm sách trên giá.

Nghiên cứu văn hóa cúng tế của các dân tộc thiểu số? Quyền này có lẽ được đây, một cuốn sách khá dày và nặng, lại được kẹp trên giá sách nên thật khó để lấy ra. Hai tay Tạ Nam nắm chắc quyền sách, gắng sức kéo nhưng vẫn không xoay chuyển gì.

Mãi đến khi nhìn thấy vết máu dính trên gáy sách, Tạ Nam mới kinh hãi phát hiện ngón tay mình đã bị đứt một vết, máu tươi trào ra. Có vẻ như bị mép sách cứa vào rồi, nhưng tại sao cậu lại không hề hay biết, cũng chẳng có cảm giác đau đớn gì cả, chỉ thấy máu cứ thế chảy ra mà thôi.

Tô Khôn thấy vậy, vội dùng giấy ăn buộc tay cho Tạ Nam, rồi tiện tay nhẹ nhàng lấy quyền sách đó ra, lấy làm lạ.

Tạ Nam định đến nhà vệ sinh để rửa tay, vừa mới bước ra khỏi phòng, đúng lúc nhìn thấy Thiệu Đông Tử sắp rơi ra ngoài cửa sổ ở đại sảnh. Đông Tử vừa thấy Tạ Nam cũng vội đưa một cánh tay ra hiệu, chỉ một chút nữa thôi là cậu ta cũng biến mất rồi.

Tạ Nam vội vàng xông đến, nhìn thấy Thiệu Đông Tử đang cố bám vào miếng nhôm trên cánh cửa sổ, các khớp ngón tay đều đã cứng ngắc, gân xanh nổi rõ.

Tạ Nam cố dùng một tay giữ chặt Thiệu Đông Tử, rồi gắng sức kéo tên tiểu tử Thiệu Đông Tử nặng đến nghìn cân này lên nhưng lời thế nào cũng không thấy nhúc nhích. Không những thế Tạ Nam cũng từ từ bị lôi ra bên ngoài cửa sổ theo cách giống với Thiệu Đông Tử.

May thay lúc đó có bóng người đi qua, Tạ Nam hét lớn gọi người đến giúp. Thấy tình hình đang nguy cấp người kia cũng nhanh chóng lao tới, ôm eo Tạ Nam rồi kéo mạnh sau đó hai người hợp sức lại để kéo Thiệu Đông Tử. Đúng là Trời Phật phù hộ, tổ tiên giúp đỡ vì thế chúng con mới được tái sinh lần này.

Hai người nằm sòng soài trên đất, hít lấy hít để chút không khí của nhân gian, vậy là cuối cùng cũng được lời trở về trần thế. Thiệu Đông Tử nằm trên sàn nhai tay run lên bần bật, vừa rồi suýt chút nữa thì tắt thở rồi. Tạ Nam đang định cảm ơn người kia thì nghe thấy tiếng của Tô Khôn vọng lại: “Anh Mạc Bắc”.

Lại là Mạc Bắc, tại sao hắn ta luôn xuất hiện vào những lúc thế này chứ, cứ như siêu nhân vậy.

Thiệu Đông Tử vẫn đang nằm dưới đất, chẳng ai còn nhớ ra có một tên tiểu quỷ Thiệu Đông Tử đang nằm dưới sàn mà đến đờ cả, cho nên cậu ta đành nằm đó mà thờ dài rồi lại đưa mắt nhìn xem quan hệ tay ba này giải quyết thế nào.

Tô Khôn lúc nào cũng tỉnh ý, vội bảo Tạ Nam và Mạc Bắc đỡ Thiệu Đông Tử dậy, hỏi cậu ta là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Thiệu Đông Tử lại lấp bấp kể lại chuyện vừa rồi.

Tạ Nam nói vặn lại: “Lúc mình nhào người ra ngoài, có nhìn thấy cô gái nào đâu?”

Thiệu Đông Tử vội kéo ống quần lên, nhưng phát hiện trên chân chẳng có vết tích gì cả, quái lạ sức kéo khủng khiếp của túm tóc kia vừa rồi không để lại bất cứ dấu tích gì sao.

Nhưng chắc chắn việc Thiệu Đông Tử suýt chết vừa rồi là chính xác, ai nấy đều chẳng nói gì nữa mà trầm nghĩ trong lòng như vậy rồi đỡ Thiệu Đông Tử

ra khỏi thư viện.

Bổng Đông Tử nhìn thấy vết thương trên tay Tạ Nam, cậu ta liền hỏi đã xảy ra chuyện gì. Tạ Nam đưa mắt nhìn vết cứa kỳ lạ này mà nở nụ cười đau khổ. Nhưng dù sao cũng may mắn bởi nếu không có vết thương này thì có lẽ đã phải làm lễ truy điệu cho Thiệu Đông Tử rồi.

Nhiều khi sự việc xảy ra cũng thật trùng hợp.

4.MSN viết tắt từ tên tiếng Anh Microsoft Network, là một tập hợp các dịch vụ Internet cung cấp bởi Microsoft vào ngày 24/08/1995, ra đời cùng với phiên bản Windows 95. Dịch vụ email trên nền web Hotmail là một trong những sản phẩm đầu tiên, sau đó là dịch vụ nhắn tin nhanh MSN Messenger và mới đây được thay thế bởi Windows Live Messenger

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thời gian chết

Mạc Bắc cho rằng hai lần tương ngộ đều thật kỳ lạ mà chuyện Thiệu Đông Tử nói vừa rồi cũng khá hấp dẫn, vì thế anh ta tỏ ý muốn mời ba người đi ăn, tiện thể muốn nghe câu chuyện của họ luôn.

“Ừ, vậy thì đi thôi”. Tạ Nam không do dự. Bởi dù gì thì tên tiểu tử Mạc Bắc này cũng không sợ chết, lại còn tự nguyện lao đầu vào vũng nước đục ngầu này, cho nên xin mời đến thôi.

Họ cùng nhau đến một quán ăn đất cát cổ nổi tiếng ở gần trường, xem ra Mạc Bắc là một tay có tiền lại chịu chi đây.

Quán ăn mà có người kéo ghế cho khách thể này đúng là chỗ vô cùng xa xỉ với hai tên nghèo kiết xác như Đông Tử và Tạ Nam, vì thế Thiệu Đông Tử luôn mồm nói: “Cho bàn này một đĩa dưa chuột cùng ba đùi cừu nướng đi”.

“Cậu biết hưởng thụ hơn rồi đây, lại còn đòi cả đùi cừu nướng nữa kia!”. Lúc này Tạ Nam không thể hiểu được tại sao tên Mạc Bắc này lại có hứng thú với chuyện của họ đến mức phải phải nhọc công tốn kém đến vậy.

Thiệu Đông Tử đúng là một kẻ phung phí, lại còn giả bộ ngờ ngạc chỉ vào mấy món ăn cao cấp trên thực đơn vô cùng hấp dẫn, nói: “Đây là món gì, không biết có ngon không nhỉ?”. Xem ra Mạc Bắc hôm nay gặp phiền phức lớn rồi.

Không ngờ Mạc Bắc lại rộng rãi phóng khoáng như vậy, vẫn vui vẻ gọi rất nhiều món đắt tiền, lại còn không quên chuyện trò rôm rả, đáng vẻ và phong thái hơn người khiến Tạ Nam ngồi bên này thấy hơi tủi thân.

Thiệu Đông Tử lại lần nữa như mở cờ trong bụng, thầm nghĩ lần này Tạ Nam gặp phiền phức lớn rồi, lát nữa chắc chắn sắp có kịch hay để xem, lại còn cả đồ ăn đồ uống cao cấp này nữa chứ, thôi đành vậy chuyện gặp ma tạm thời gác sang một bên cái đã.

Tô Khôn bắt đầu kể lại cho Mạc Bắc chuyện xảy ra ở thị trấn Phở, còn cả những chuyện rời rạc liên tục xảy ra sau khi trở về, còn kể cả chuyện mà Tạ Nam và Thiệu Đông Tử đều chưa biết. Đó là kể từ khi cô mơ thấy Tạ Nam và Thiệu Đông Tử nhảy lầu thì cuộc sống bắt đầu không còn bình yên nữa.

Cô ấy cũng mơ thấy Thiệu Đông Tử nhảy lầu! Thật là kỳ lạ, cả ba người cùng mơ một giấc mơ là như thế nào đây. Thiệu Đông Tử vừa lấy lại được tinh thần ăn uống, giờ nghe vậy lại như đang rơi xuống vực thẳm, xem ra mình chết chắc rồi.

Trong khi đó Tạ Nam vẫn cố gắng giữ sắc mặt và giọng điệu thật bình tĩnh, giấu đi chuyện cả cậu và Thiệu Đông Tử đã mơ mà tiếp tục bổ sung một số chỗ mà Tô Khôn bỏ sót. Cả buổi hôm đó Mạc Bắc rất chăm chú lắng nghe, tỏ ra vô cùng hứng thú, thậm chí còn lấy cả sổ tay ra ghi lại.

Cả ba người tròn mắt nhìn biểu hiện vô cùng lạ lùng này của Mạc Bắc, Mạc Bắc cười cười nói: “Thực ra tôi là hội trưởng của Hiệp hội những chuyện kỳ bí”.

Hiệp hội những chuyện kỳ bí? Tạ Nam còn chẳng hề biết trong trường có tổ chức này nữa, quái quỷ thật lại là chuyện gì nữa đây?

Mạc Bắc giải thích đây là một hiệp hội ngầm, do một số người có hứng thú với những hiện tượng thần bí bí mật tổ chức lại và anh ta chính là hội trưởng. Gần đây trong trường cũng xảy ra khá nhiều chuyện nên hoạt động của hiệp hội cũng tăng tần suất lên.

“Không ngờ những chuyện này đều có liên quan đến các cậu!”

Mạc Bắc cảm thấy vô cùng phấn chấn thầm nghĩ, những người trước mặt này sẽ khiến cuộc đời làm hội trưởng của mình lên đến đỉnh cao đây.

“Có thể lấy chiếc mặt nạ phù thủy cho mình xem được không?” Mạc Bắc háo hức.

Tạ Nam hào phóng lôi mặt nạ từ trong ba lô ra, đưa cho Mạc Bắc mở mang tầm mắt. Cậu ta vừa cầm lấy chiếc mặt nạ phù thủy thì thấy hứng thú khác thường, cẩn thận sờ lấy vật thần bí này rồi tấm tắc khen ngợi.

Thiệu Đông Từ nhìn nhân cầu tên Mạc Bắc như muốn rót ra ngoài thì dè dặt khinh bỉ, đúng là loại chưa nếm trải sự đời.

Nhìn thấy đồ ăn đều đã được bung lên, Thiệu Đông Từ bắt đầu chăm chú tập trung vào chuyện môn. Còn tên tiểu tử Mạc Bắc cứ nhìn lom lom chiếc mặt nạ phù thủy không dứt ra được.

“Hiệp hội của các anh là như thế sao?” Thiệu Đông Từ vừa cầm đầu ăn vừa nhìn bộ dạng ngơ ngẩn của tên Mạc Bắc.

“Vật này không may mắn đâu nên anh phải cẩn thận đấy!” Tạ Nam và Tô Khôn không động đũa. Bởi chuyện xảy ra ngày hôm nay cũng khiến họ hoang mang lo sợ đủ rồi, nên chẳng có tâm trạng đầu mà ăn với chả uống.

Mạc Bắc hình như không nghe thấy, vẫn chăm chăm nhìn vào chiếc mặt nạ đang cầm trên tay, lại còn định thử đeo lên.

Do đã từng nhìn thấy biểu hiện của Giáo sư Khurong khi đeo chiếc mặt nạ lên nên Tạ Nam vội vàng giật lấy chiếc mặt nạ đo về rồi vội vui vẻ cười hi hi nói: “Tốt nhất là cậu đừng nên đeo”.

Mạc Bắc há hốc mồm không nói được câu nào. Chỉ giương mắt quỵn luyến nhìn Tạ Nam cất chiếc mặt nạ phù thủy vào ba lô.

Bữa cơm này, ngoài Thiệu Đông Từ không còn dây thần kinh xấu hổ ra thì mấy người khác hầu như chẳng ăn gì, người nào người nấy vẫn đang nghĩ vẩn vơ về chuyện của mình. Tất cả những phiền muộn, buồn bực tích lũy trong mấy ngày nay đang được kết tụ lại, rồi biến hóa khôn lường thành một bầu không khí nặng nề.

Sau khi tan cuộc, Tạ Nam đưa Tô Khôn trở về ký túc xá. Sau những chuyện đã xảy ra với Tô Khôn tại phòng thì ký túc xá này bỗng trở nên ảm đạm thê lương đến rợn người, khuôn mặt Tô Khôn cũng có chút do dự.

“Không sao đâu, em lên phòng đi, có gì thì gọi điện ngay cho anh nhé”. Tạ Nam cũng chẳng biết an ủi thế nào, đành lấy điện thoại trong túi ra, ý bảo mình luôn trong tư thế sẵn sàng nên cô có thể gọi bất cứ lúc nào, Tô Khôn cười đau khổ, lặng lẽ đi lên.

Tạ Nam nhìn theo bóng lưng của cô, một hồi quay người trở về. Bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên.

“Anh là...?” Tạ Nam nghe điện thoại, không nghĩ ra là giọng của ai.

“Tôi là Mạc Bắc!”

Tên Mạc Bắc gọi điện vào giờ này làm gì chứ, Tạ Nam như muốn phát điên lên khi nghe cái tên đó. Đúng là hội đáng chết thì không chết, đến nghỉ ngơi một lát cũng không cho người ta nghỉ.

“Tôi muốn tìm cậu nói chuyện”. Hình như anh ta cũng nhận ra thái độ tức tối của Tạ Nam lúc này.

“Giữa chúng ta có chuyện gì, chẳng phải vừa nãy đã nói hết rồi sao?”

“Chỉ là nói chuyện thôi, thế này đi, hai mươi phút nữa chúng ta gặp nhau ở tòa nhà khoa Thể dục Thể thao”. Đầu bên kia vội cúp máy, không để cho Tạ Nam kịp có ý kiến.

Tạ Nam bèn cất điện thoại, quay đầu đi thẳng vào ký túc, buồn bực đồ người xuống giường. Ai biết được tên hội trưởng thần kinh này có thể sử dụng thủ đoạn gì chứ.

Thời gian hai mươi phút sắp đến, Tạ Nam bỗng cảm thấy nhất định phải tới gặp thẳng cha này, hơn nữa dù không nghĩ đến chuyện anh ta cứu Thiệu Đông Từ thì chí ít cũng đã ăn cơm của người ta.

Mặc quần áo vào, cậu ta cầm theo cây côn mới mua mấy ngày trước trong ngăn kéo của Thiệu Đông Từ, tiện tay múa vài đường rồi cẩn thận thu lại cất vào trong túi quần và cũng không quên gói kín chiếc mặt nạ phù thủy, lặng lẽ đi ra cửa.

Tòa nhà khoa Thể dục Thể thao chính là trung tâm bắt nguồn mọi truyền thuyết quái đản trong trường. Tầng một, tầng hai, tầng ba là khu giảng đường nên không có gì còn đáng sợ nhất là tầng bốn, nơi dạy giải phẫu. Bên trong bày biện chi chít đủ loại đầu lâu, xương cốt và các khí quản biến dạng được ngâm trong lọ thủy tinh, nhưng có lẽ điều khiến đám người nhiều chuyện hứng thú nói đến nhất là: Ba xác người được dùng để giải phẫu, phân tích xương thịt được ngâm trong cái bể lớn bên cạnh. Tất cả sự quái đản, thần bí được lưu truyền thêm thắt trong các sinh viên qua từng lớp từng khóa học cứ thế ngày càng trở nên vô cùng kỳ diệu và bí hiểm, cho nên ngoài việc lặn đò học thì rất hiếm người có gan lên tầng bốn. Tại sao tên Mạc Bắc lại chọn chỗ này để “nói chuyện”, ngoài anh ta ra thì có Trời mới biết được?

Ánh đèn đường trước cổng tòa nhà khoa Thể dục Thể thao chiếu những vệt sáng loang lổ qua tán cây lên mặt đường bê tông. Tạ Nam vừa đến đã thấy Mạc Bắc đang đứng dưới ánh đèn đưa mắt nhìn xung quanh.

Cúi nhìn đồng hồ trên chiếc điện thoại, cũng đã chín rưỡi đêm rồi, đám sinh viên tự học đang lục tục kéo về. Dưới ánh đèn, bóng của Mạc Bắc càng trở nên cao lớn hơn bình thường, xem ra hôm nay nếu không gặp được mình thì hẳn ta cũng không về đây. Tạ Nam bước đến bên cạnh, không chào hỏi mà

vội nói luôn:

“Có việc gì sao?”

Mạc Bắc không nói gì, chỉ ngáy người nhìn Tạ Nam, rồi quay người đi thẳng vào trong tòa nhà.

“Đúng là mọi người đều điên hết cả rồi”. Tạ Nam đứng tại chỗ lăm bằm mà không có ý định đi vào theo.

Mạc Bắc đang bước đi bỗng dừng chân, đứng đối diện với Tạ Nam, nói cộc lốc: “Đến đây!” Hai từ này được nói ra từ chính miệng hắn ta nhưng lại khiến người nghe có cảm giác như nó bị kìm nén cực độ, giống như vừa ngâm nước vừa nói vậy, thật làm người ta sợ sớn gai ốc.

Tạ Nam giữ chặt chiếc côn trong túi quần, từng bước từng bước tiến về phía trước, hỏi: “Rốt cuộc anh có chuyện gì? Sao giọng lại như bị cầm cùm thế”.

Mạc Bắc chẳng nói chẳng rằng cứ chậm chậm lên lầu, động tác có vẻ hơi loạng choạng thì phải, cứ như là một người say. Anh ta bám vào lan can cố gắng bước lên từng bậc một, đi được vài bước lại quay đầu nhìn Tạ Nam, đôi mắt đen sì cộm lên những tia máu đỏ cùng một lỗ sâu hoắm trống rỗng vô hồn. Cái lỗ trống rỗng đó cứ trừng trừng nhìn Tạ Nam như muốn hút cậu bước lên cùng.

Mạc Bắc cứ chậm chậm bước lên, trong không gian vắng lặng này chỉ còn văng vẳng tiếng bước chân vọng lại. Hết tầng một, lại tiếp tục đi lên, cứ như thế họ cũng lên đến tầng bốn – tầng mà lúc bình thường không ai muốn đến gần. Thấy vậy Tạ Nam liền rút điện thoại ra rồi gọi cho Thiệu Đông Từ, vội vàng báo cậu ta nhanh chóng dẫn người đến tòa nhà khoa Thể thao, có khả năng sắp xảy ra chuyện rồi, sau đó cũng nhanh chóng tắt máy mà chẳng giải thích gì thêm, thực ra lúc này cũng không biết nên giải thích thế nào. Dù Mạc Bắc có muốn đánh bại kẻ tình địch Tạ Nam đang ở đây lúc này, cũng không cần phải suy nghĩ nhiều đến mức phải giả ma giả quỷ như thế.

Đã ở bên trong tòa nhà, mọi ánh đèn dường như đã được tắt đi hết chỉ còn lại một ánh đèn cuối cùng đang hắt ra những luồng sáng mờ ảo. Các cửa sổ đều tối om, cánh cửa lớn cũng lặng lẽ như những bóng hình bất động đang chăm chú nhìn nhân vật gan dạ này. Tạ Nam hét lớn: “Có ai không?”. Không một tiếng trả lời, không một âm thanh phát ra và ngay cả tiếng bước chân của Mạc Bắc đã mất hút trong bóng tối đen như mực trên tầng bốn này, lúc đó cậu nghĩ thật sự không biết mình có nên mạo hiểm mà lên như thế này hay không.

Dưới luồng sáng mờ mờ ảo ảo của chiếc đèn, Tạ Nam liếc mắt nhìn, bỗng thấy một bóng người đang động đậy, cậu vội nghiêng người, bóng người kia cũng nghiêng theo, động tác giống nhau đến kỳ lạ. Chăm chú nhìn kỹ một hồi hóa ra có tấm gương phản chiếu, đã nhiều năm không dùng đến, tình lặng nằm một mình ở trong góc sâu, đúng là thần hồn nát thần tính, tự mình dọa mình, đúng thật là...

Nhưng dù sao chiếc gương luôn tạo cho người ta cảm giác bất an, bởi đúng lúc đó bất chợt trong gương xuất hiện một người, dáng vẻ thấp bé đang cúi đầu thờ dốt, tiếng thờ ken két ken két như tiếng lau kính, dường như nó càng trở nên chói tai trong bầu không khí trầm mặc âm u đó. Nỗi sợ hãi khiến dây thần kinh của Tạ Nam căng lên như dây đàn, cậu vội rút chiếc côn ra, nắm chặt trong tay, vừa lùi lại vừa giơ chiếc côn về phía trước.

Do không để ý nên lúc lùi xuống Tạ Nam đã va mạnh vào cửa kính đánh rầm một tiếng, âm thanh phát ra rất lớn, trong khi người thấp bé kia chẳng biết lôi đầu ra chiếc đèn pin, chiếu thẳng vào khuôn mặt đã sợ đến trắng bệch của Tạ Nam.

“Cậu làm gì thế? Học khoa nào?”

Giọng nói vừa nặng nề vừa oang oang vang lên nghe chẳng giống tiếng người gì cả. Cùng lúc đó bóng đèn phía dưới cầu thang cũng được bật sáng, Tạ Nam hoảng hốt nhìn thấy dưới ánh sáng của bóng đèn lộ ra một cái đầu trọc lóc, khuôn mặt héo hon. Ông ta mặc một cái áo dài, tay trái cầm chiếc đèn pin, tay phải đang nắm một cây côn trông vừa to vừa uy phong hơn cây côn trong tay cậu rất nhiều.

Đó là ông già bảo vệ, phòng trực của ông ấy ở dưới cầu thang để không làm ảnh hưởng đến các phòng khác, mà cũng chẳng biết vị lãnh đạo nào đã nghĩ ra cách đặt chiếc gương này ở trước cổng, khiến cậu có cảm giác ông già cứ như bò ra từ chiếc gương vậy.

“Cậu làm gì thế? Học ở khoa nào?” Ông già quát lớn.

Tạ Nam cũng không biết nên trả lời thế nào, vội vàng giấu hung khí trong tay, nói: “Cháu học khoa Sinh hóa, bạn cháu do uống quá nhiều nên vừa chạy lên trên đó”.

“Cậu nói cái gì! Nói to một chút!” Do ông già nên bị lãng tai, chứ giọng của mình thì to đến mức khiến người nghe chẳng cần phải vênh tai lên có thể nghe được ấy chứ. Hay thật, một bảo vệ nặng tai, mình còn có thể hy vọng gì nữa đây, đành phải chạy xuống cúi sát tai ông già mà hét to lại một lượt những từ vừa nói.

Ông già cũng lờ mờ hiểu ra rồi đưa mắt nhìn Tạ Nam, lại còn hét thẳng vào tai Tạ Nam: “Vậy thì lên đi, lôi cậu ta xuống!”. Có vẻ ông ấy cũng coi người khác bị nặng tai giống mình.

Tạ Nam vừa đưa tay bịt tai lại vừa cúi người gạt đầu lia lịa, rồi đi lên lầu ngay, bỗng ông lão ở phía dưới hét lớn: “Thằng nhóc, mới nứt mắt đã biết uống rượu rồi!” Tạ Nam gượng cười, tiếp tục vịn tay vào tay vịn cầu thang, đi từng bước chậm rãi lên trên, không quên ngo nghiêng nhìn xung quanh. Chẳng biết chứng tên tiểu tử Mạc Bắc ấy lại ngấm ngấm cho mình vài đám cũng nên ấy chứ. Âm thanh cơ hồ như tiếng lau cửa kính bất chợt lại được vang lên một lần nữa.

Ánh đèn còn sót lại nơi tầng hai, tầng ba vàng vọt âm ảm được một bóng đêm đen kịt bao phủ, không gian vắng lặng không một bóng người. Có lẽ Mạc Bắc đã lên thẳng tầng bốn rồi, Tạ Nam vội đưa mắt nhìn sau đó tiếp tục đi lên trên, không may khoảng cầu thang giữa tầng ba và tầng bốn không có ánh đèn! Thôi đành nhắm mắt lăm lăm, cố gắng căng mắt ra nhìn từng bậc cầu thang dưới chút ánh sáng yếu ớt của ánh đèn tầng ba hắt lên, còn Mạc

Bắc cơ hồ đã biến mất.

Tạ Nam không nhìn được nữa mà hét to: “Mạc Bắc! Anh ra đi, tôi nhìn thấy anh rồi!”. Sau đó lại cúi xuống dưới gọi: “Ông ơi! Ông giúp cháu bật đèn tầng bốn lên a!”

Đúng là tên ngốc Tạ Nam, đã nhìn thấy Mạc Bắc rồi lại còn bảo ông lão bật đèn. Nếu người mà Tạ Nam tìm lúc này không phải là Mạc Bắc, có lẽ người đó cũng ôm bụng mà bò lăn bò cười mất. Dù đã hét gọi như thế như mọi thứ vẫn trở nên tĩnh lặng.

Cậu vội mở điện thoại, dùng ánh sáng hắt ra từ chiếc điện thoại để chiếu lên đường mà tiếp tục dò dẫm bước lên trên. Dù mồ hôi đang từ từ chảy xuống lông mày nhưng dường như cái cảm giác này cũng trở nên quen thuộc rồi, và cũng chẳng có lựa chọn nào khác mà đành tiếp tục tiến lên phía trước. Bỗng một giọt mồ hôi nhỏ vào mắt, khiến con mắt trở nên cay xè, Tạ Nam đưa tay dụi mắt rồi dựa vào một góc tường, từ từ ngồi xuống cố gắng lấy lại bình tĩnh.

“Cái gọi là sợ hãi đều từ trong lòng mình ra cả, cũng có rất nhiều sai lầm đều bắt nguồn từ dục vọng và nỗi hoang mang đấy”. Câu nói này của Giáo sư Khương đột nhiên hiện ra trong đầu cậu.

Chẳng phải cậu cũng có số điện thoại của tên Mạc Bắc đó sao, giờ gọi vào máy hẳn thì chắc chắn sẽ biết hắn đang ở đâu? Tạ Nam vội gọi vào số điện thoại kia, rồi cứ lâm bà lâm bầm: “Nghe! Nghe! Nghe!”

Nơi hành lang tầng bốn bỗng phát ra tiếng chuông, là tiếng chuông điện thoại phổ biến nhất. Tạ Nam cố gắng lắng nghe xem âm thanh đó phát ra từ hướng nào, nhưng cơ hồ nó tỏa ra từ phía, đâu đâu cũng nghe thấy tiếng chuông đó. Dù chẳng thể phát hiện ra Mạc Bắc đang ở đâu nhưng chính xác là hắn đang ở bên trên. Tạ Nam vỗ vỗ vào má mình tự động viên, Mạc Bắc chỉ là một tay nghiện rượu, một kẻ điên hết sức mà thôi.

Nghĩ thế nên cảm giác do dự và sợ hãi cũng giảm đi nhiều, và cầu thang cũng không còn đến nỗi khó đi nữa, càng tăng thêm sự tự tin trong lòng Tạ Nam. Bất chợt Tạ Nam nhìn thấy phía đầu cầu thang tầng bốn có một chấm đỏ – là bóng đèn cảm ứng! Đây đúng là một vật tốt, Tạ Nam bước đến chạm vào làm cho nó sáng lên. Ánh đèn ấm áp này và ánh đèn từ tầng dưới hắt lên hòa vào nhau tạo nên một cảm giác vô cùng an toàn.

Hành lang tầng bốn thoáng mát và tĩnh mịch, không có nhiều phòng học và cửa sổ như các tầng khác, lại còn được quét sơn màu xanh sẫm, một bên là cửa sổ, qua cửa sổ có thể mờ mờ nhìn thấy ánh đèn trong trường. Bên trái hay bên phải, một lựa chọn rất đơn giản, Mạc Bắc chỉ có thể nấp ở một trong hai đầu hành lang dài và nhỏ hẹp này, Tạ Nam lại gọi điện lần nữa nhưng hắn ta đã tắt máy rồi.

Phải lựa chọn một trong hai hướng! Tạ Nam quyết định đi về bên trái bỗng thấy trên bức tường màu xanh sẫm có một vài vệt đen, sờ tay lên thì thấy dính dính, cậu bèn đưa ngón tay lên mũi ngửi, mùi tanh nồng nặc của máu xộc thẳng vào mũi.

Màu đỏ trên nền màu xanh sẫm đã biến thành màu đen, nhưng máu này là của ai? Nếu nơi này không có người thứ ba, lẽ nào là máu của Mạc Bắc?

Vết máu được kéo dài mãi đến tận chỗ tối nhất, dù trong lòng nhai đi nhai lại từ trần tĩnh giống như là tụng kinh, nhưng mùi tanh của máu này một lần nữa lại làm đảo lộn tất cả. Tai vẫn còn ù ù bởi tiếng gầm gào của ông già bảo vệ, Tạ Nam bám vào tường, chậm chạp tiến về phía trước, cậu cho rằng nếu phía sau bức tường này là phòng Giải phẫu thì chắc chắn mọi thứ không thể sạch như thế.

Bất ngờ tiếng bước chân vọng lại, Tạ Nam căng người, tay nắm chắc dây côn, nếu lại là một trò bạo lực thì lần này phải đánh cho thật tốt!

Cùng với tiếng bước chân là những tiếng ken két ken két, giống như ai đó đang dùng tay quẹt quẹt lên bức tường sáng bóng trơn nhẵn. Chợt nghĩ đến vết máu khắp trên tường và trên đường đi, Tạ Nam đoán ra có lẽ ai đó đã dùng hai tay dính dây máu rồi bôi lên. Trước khi lên lầu chỉ ít Mạc Bắc vẫn còn khỏe mạnh nhanh nhẹn, thế mà bây giờ lại như vậy, là cậu ta bị đánh hay cậu ta đã đánh người? Tạ Nam bắt đầu suy nghĩ đến các khả năng có thể xảy ra, dù sức tưởng tượng có sáng tạo đến thế nào cũng khó mà tt gra được trước mặt là một xác chết!

Không thể lùi bước được nữa, Tạ Nam đành áp sát ánh đèn để xem xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, nhưng có vẻ đối phương không có ý định cho cậu thời gian. Một người lạ mặt đột ngột xông lên, dưới ánh đèn mờ mờ cũng có thể nhìn thấy miếng kính đang nằm trong tay hắn đâm về phía Tạ Nam.

Tạ Nam dùng côn đánh lại, làm vỡ tan miếng kính khiến các mảnh vỡ văng lung tung trên nền nhà, làm cho đối phương cũng ngẩn người ra. Nhân cơ hội, Tạ Nam nhanh chóng lùi bước về chỗ sáng đầu cầu thang, dựa lưng vào tường, nắm chặt vũ khí, cẩn rắng cảnh giác nhìn bóng người mờ mờ đó.

Các mảnh kính vỡ trên nền phản chiếu ánh sáng, tựa như là mảnh vỡ của chiếc gương. Người kia lại chậm chạp nhặt miếng kính vừa bị đánh vỡ lên rồi tiến sát về phía ánh đèn, đúng là Mạc Bắc, có điều gương mặt kia hình như không còn thuộc về anh ta nữa. Mất anh ta hẳn lên những tia máu, khuôn mặt không ngừng co giật, trên tay đang cầm hai miếng kính vỡ, đã cứa vào tay khiến máu chảy tí tách từ lúc nào chẳng rõ.

“Mạc Bắc!” Tạ Nam không dám tin người đang đứng trước mắt mình lúc này vẫn còn sống. Mạc Bắc nắm chặt miếng kính vỡ tiếp tục lao tới, có điều động tác hoàn toàn thiếu đi sức mạnh nên Tạ Nam dễ dàng né tránh mà tiếp tục gào thét: “Mạc Bắc!”

Mọi thứ âm thanh đều trở nên vô dụng với Mạc Bắc. Bất chợt toàn bộ đèn trên tầng bốn đều được bật sáng, trong giây lát Tạ Nam thấy chói mắt, dưới lầu còn văng lên giọng của ông già bảo vệ: “Đừng gọi nữa, bật đèn cho cậu rồi đấy!”

Nhưng tình trạng của Mạc Bắc vẫn không hề thuyên giảm mà dường như ngày càng trầm trọng hơn. Thứ ánh sáng bất ngờ đó vô tình khiến anh ta chẳng còn biết mình đang ở chỗ nào, buông miếng kính vỡ trong tay ra rồi quay đầu nhìn bốn phía.

Chương 10: Năm độc

Dưới ánh đèn Mạc Bắc trở nên hung dữ khác thường, hai tay vẫn nhỏ máu, đôi mắt đục ngầu. Đường như ánh đèn sáng trưng đã làm thuyên giảm sát khí trong người Mạc Bắc, chỉ còn hai miếng kính sắc nhọn trên tay là vẫn còn sáng loáng.

Không lâu sau, như đã thích ứng với thứ ánh sáng đang hiện hữu và cũng đã nhìn rõ Tạ Nam, Mạc Bắc nghiêng răng xông đến, cứ vung tay khua khoảng miếng kính cơ hồ muốn lấy mạng Tạ Nam.

Trước tình thế đó Tạ Nam chỉ có thể lùi bước, quan sát một mớ những động tác chậm chạp giống như đang bị điều khiển của Mạc Bắc, chỉ khua lung tung. Cuối cùng cả hai miếng thủy tinh đều bị đâm lên tường, vỡ thành từng mảnh rơi xuống dưới nền, nhưng Mạc Bắc không dừng lại mà vẫn tiếp tục vung bàn tay dính đầy máu như điên dại về tứ phía.

Thấy vậy Tạ Nam vội lùi lại thêm mấy bước, cứ lùi cứ lùi đột nhiên cậu cảm thấy sau lưng mình như đang có người nào đó. Không một giây chần chừ, cậu liền vung cây côn trong tay ra bổ mạnh về phía sau rồi nghe thấy có thứ gì đó rơi xuống đất, còn người phía sau không ngừng hét lên sợ hãi.

Tạ Nam vội quay đầu nhìn kỹ, người đó mất đeo kính, sắc mặt khó coi, lại còn phát ra những âm thanh quái quỷ nữa, bên cạnh là chiếc DV(5) đã bị rơi vỡ.

Chưa kịp hỏi rốt cuộc cậu ta đang làm gì ở đây thì tên đó gào to rồi một tay chỉ về phía sau lưng cậu, ý nói Mạc Bắc đã đuổi đến nơi rồi. Tạ Nam chợt thấy sau lưng ớn lạnh thì ra Mạc Bắc đã lao tới nắm chặt chiếc ba lô của Tạ Nam. Vừa chạm được tay vào chiếc ba lô, Mạc Bắc phản chấn hẳn lên, hơi thở cũng trở nên phì phà phì phò như hơi thở của dã thú.

Mặt nạ phù thủy! Cuối cùng Tạ Nam cũng nhận ra ý đồ của Mạc Bắc khi gọi mình đến đây. Thấy vậy Tạ Nam cố gắng lách mạnh muốn tay Mạc Bắc rời ra khỏi ba lô, ai ngờ Mạc Bắc nắm chặt ba lô như chiếc kim nhỏ dính vậy, thế nào cũng không buông.

Tạ Nam trở tay lấy côn ra rồi dùng hết sức đánh về phía Mạc Bắc đang ở phía sau. Còn chưa kịp chớp mắt thì đã thấy Mạc Bắc ngay sát bên cạnh, cây côn vốn định nhắm vào cánh tay đang nắm chặt chiếc ba lô thì Mạc Bắc đã dùng đầu để đỡ.

Do quá đau đớn, Mạc Bắc mới buông hai tay ra rồi đưa lên che đầu gào thét. Tạ Nam thấy một vệt máu lớn trên ba lô của mình thì cảm thấy chỗ này không thể ở lại lâu liền vòng ra xa, men theo chân tường chạy xuống dưới. Còn tên tiểu tử đeo kính kia thấy vậy cũng vội nhặt chiếc DV lên mà bám theo sau.

Dù đang chạy tên tiểu tử đeo kính kia vẫn không quên kiểm tra đồ của mình có còn hoạt động được nữa hay không. Lao thẳng xuống tầng dưới cùng, hai người chẳng để ý tiếng gào thét của ông già bảo vệ liền ngồi bệt xuống cửa mà thở dốc. Bây giờ coi như đã thoát được kẻ điên loạn Mạc Bắc.

Thiệu Đông Tử dẫn theo mấy người bạn học vội chạy đến, nhìn thấy Tạ Nam trên người đầy vết máu và tên tiểu tử đeo kính kinh sợ mất hết thần sắc, thì ai nấy đều hoảng sợ nhảy ngược lên. Đang định hỏi rõ nguyên nhân thì bỗng tầng trên có tiếng thủy tinh vỡ, sau đó là một bóng người rơi xuống, nằm thẳng trên nền đất và một thứ gì đó như máu người văng ra khắp nơi.

Hóa ra là Mạc Bắc đã nhảy từ trên lầu xuống, tình trạng đó khiến đám người mới đến lạnh toát cả sống lưng. Toàn thân Mạc Bắc hình như bị vô số mảnh kính cửa vào, máu nhuộm đỏ cả người, đặc biệt là động mạch cổ anh ta bị cửa đứt, máu trào ra tứ phía, cả tầng bốn nửa chắc chắn giờ này đã trở thành địa ngục trần gian rồi không ai còn dám ngược mắt lên nhìn nữa.

Tạ Nam và đám người mới đến đang định bỏ đi thì Mạc Bắc đột nhiên đứng thẳng dậy, hét lên một tiếng rồi đưa tay nắm lấy chiếc ba lô được đeo trên vai Tạ Nam. Mọi người đứng sững lại, khắp nơi xung quanh vang lên tiếng còi báo động, bao vây lấy đám người, còn Mạc Bắc sau đó lại đổ rầm xuống.

Là ông già bảo vệ đã gọi cơ động. Cơ động vừa ập đến liền bắt Tạ Nam, tên tiểu tử đeo kính, Thiệu Đông Tử và những người liên quan dẫn đi, để tiến hành điều tra. Trường đã xảy ra vụ chết người lần thứ hai, nếu lại có sai sót, e rằng không ai gánh nổi trách nhiệm, đương nhiên cần phải điều tra chi tiết tỉ mỉ.

Đến nửa đêm Thiệu Đông Tử và nhóm bạn cùng học đến ứng cứu trước đó đã được thả ra, còn Tạ Nam và tên tiểu tử đeo kính do vẫn còn nhiều điểm nghi vấn nên vẫn bị giữ lại ở đồn cảnh sát. Vết côn in dấu rõ ràng trên đầu Mạc Bắc khiến Tạ Nam không thể nào tránh được liên đới, chỉ có thể tiếp tục ở lại phòng tạm giam.

Tạ Nam nhìn tên tiểu tử đeo kính bên cạnh ủ rũ, bèn hỏi: “Cậu là ai, tại sao cậu ở đó?”. Tên tiểu tử đeo kính giống như xác chết, lén lút lần sờ chiếc DV đã cất giấu trong người, nhìn ngó một lát rồi lại cất đi, lạnh nhạt trả lời: “Tôi là người của Hiệp hội những chuyện thần bí, hội trưởng Mạc Bắc bảo tôi đi cùng, nói rằng tôi nay sẽ xảy ra chuyện vĩ đại nhất trong lịch sử của Hội”.

Quả là như vậy, chuyện vĩ đại nhất trong lịch sử của Hội xảy ra ngày hôm nay chính là hội trưởng đã bị chết một cách kỳ lạ, mà còn chết trong tư thế vô cùng đau đớn. Tạ Nam nhìn tên tiểu tử nho nhã yếu đuối này mà tức giận không nói nên lời, đành quay người tìm chiếc ghế ở trong góc phòng tạm giam

rồi ngồi xuống, chuyện đến mức này thì cũng chẳng còn cách gì khác nữa.

“Hội trưởng nói anh có một vật có thể dẫn ma gọi quỷ, vì thế mới bảo anh mang đến chỗ mà đám sinh viên không nghĩ tới nhất, những mong có thể cướp được vật thần kỳ đó”. Tên tiểu tử đeo kính đột nhiên đánh rơi chiếc DV trong tay, bình tĩnh nói ra lý do.

Cái ba lô đựng mặt nạ phù thủy và cây côn phòng thân kia đã bị cảnh sát thu mất nên bây giờ trên người Tạ Nam cũng chẳng có gì. Nếu cảnh sát tố cáo mà chỉ dựa vào vết côn trên đầu Mạc Bắc thì Tạ Nam cũng chẳng thể nào thoát tội được. Với tay nắm chặt vào song sắt, Tạ Nam chỉ còn biết ngậy đại nhìn ra bên ngoài song sắt.

Nếu bị định tội thì chẳng biết tình hình sẽ như thế nào nữa. Trước khi đi ra khỏi đồn cảnh sát, Thiệu Đông Tử có bỏ lại một ánh mắt, nhưng không rõ là có ý gì. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì đêm nay cũng phải ngồi trong phòng tạm giam rồi.

Vậy cũng tốt như thế có thể giảm bớt những chuyện kỳ quái đang liên tục tiếp diễn, Tạ Nam ngả người nằm lên trên ghế, bắt đầu ngủ.

Tiếng mở cửa sắt vào sáng sớm hôm sau đã đánh thức Tạ Nam. Cậu choàng mở mắt, mơ mơ màng màng nhìn thấy bóng người ở ngoài cửa, vẫn còn kịp có phản ứng gì thì đã bị lôi đi, tai bay vạ gió, trong nháy mắt đã kết thúc.

Nhìn rõ người vừa đến, ngoài Thiệu Đông Tử còn có Giáo sư Khương, hai người đang cố gắng kìm nén cảm xúc để điền cho xong mẫu đơn bảo lãnh rồi dẫn Tạ Nam và tên tiểu tử đeo kính ra khỏi đồn công an. Vừa đến cổng, Thiệu Đông Tử không tài nào nhịn được nữa mà cười chế giễu chửi rủa và đem đồ vật của Tạ Nam giao trả cho cậu.

“Tên tiểu tử này chơi một mình, chết lúc nào không biết!”

Thiệu Đông Tử sau khi được thả ra liền đi tìm Giáo sư Khương, hy vọng Giáo sư Khương có thể cứu Tạ Nam ra. Giáo sư Khương nghe thấy chuyện như thế không hề do dự mà đồng ý ngay. Đang đêm ông gọi mấy cuộc điện thoại liên rồi đến sáng sớm đã dẫn Thiệu Đông Tử đi đến đồn công an để cứu Tạ Nam và tiểu tử đeo kính ra khỏi đó.

Tạ Nam trong lòng vô cùng cảm kích, nhìn Giáo sư Khương đang định nói lời cảm ơn thì Giáo sư Khương đã chạy vội đến cửa hàng bánh bao vừa mở cửa, kêu: “Đói quá, chúng ta ăn chút gì trước đã”.

Ăn xong một cái bánh bao nóng hôi hổi, Giáo sư Khương mới từ từ kể lại hành trình để có thể đưa được Tạ Nam ra ngoài. Mọi thứ hoàn toàn đều là do Mạc Bắc, nếu Mạc Bắc không tự từ thì Tạ Nam có thanh minh thế nào cũng vẫn sẽ phạm vào tội cố ý hãm hại nk.

Tạ Nam biết được nguyên nhân, có điều nếu dùng biện pháp khoa học mà tìm ra ngọn nguồn biểu hiện tội qua của Mạc Bắc thì vẫn là một chuyện tốt, vì thế cậu chăm chú lắng nghe từng câu từng từ của Giáo sư Khương.

“Năm ma, chẳng hay các cậu có biết không?” Giáo sư Khương gấp chiếc bánh bao nóng hổi lên, chăm chú nhìn mấy tên tiểu tử ngây ngô trước mặt tỏ vẻ thắc mắc.

Thiệu Đông Tử vội vàng vàng trả lời: “Năm ma, giải thích về mặt văn tự có nghĩa là năm hương có ma lực, cái này thì thể hiện cái gì chứ?”

“Chỉ ít điều đó cũng thể hiện rằng trước đây Mạc Bắc vẫn còn khá non nớt, chưa hiểu rõ sự đời. Cú đánh kia của Tạ Nam phần nhiều được coi là phòng vệ, không có trở ngại lớn, cho nên hôm nay mới có thể đưa Tạ Nam ra”.

Giáo sư Khương vẫn nhai bánh bao ngon lành, có cảm giác như việc cứu Tạ Nam ra là chuyện cực kỳ đơn giản giống như việc đánh học sinh một cái vậy.

Tạ Nam trịnh trọng cảm ơn Giáo sư Khương, rồi lại hỏi kỹ càng về chuyện năm ma. Khi đó cậu mới biết năm ma là một loại chất độc cực mạnh, chỉ cần dùng một ít cũng sẽ tạo ra thứ ảo giác kinh hoàng, khi khám nghiệm tử thi Mạc Bắc thì phát hiện trong người cậu ta có một lượng loại độc phẩm này. Đúng là ngoài sức tưởng tượng của mọi người lại cộng thêm tài điều đình của Giáo sư Khương, mới có thể khiến phía cảnh sát thuận lợi phóng thích Tạ Nam và tiểu tử đeo kính đến thế. Nhưng việc kỳ quái đó là năm ma kia chỉ có ở Nhật Bản, vậy sao lại xuất hiện ở thành phố này, đúng là một việc kỳ lạ.

Tạ Nam thở hắt ra như trút được gánh nặng, dù sao chỉ ít cây côn của mình cũng không phải là hung khí gây ra cái chết của Mạc Bắc. Có điều cây côn đó đã bị cảnh sát coi là vật vi phạm nên đã tịch thu rồi. Và nếu không có Giáo sư Khương đầy tình người thì có thể Tạ Nam vẫn còn ở thêm vài ngày nữa trong phòng tạm giam cũng nên.

Năm ma, nếu chỉ là như vậy thôi thì tên Mạc Bắc và cái gọi là Hiệp hội những chuyện thần bí kia của anh ta có thể sẽ tan rã kể từ hôm nay.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện rôm rả thì tên tiểu tử đeo kính ngồi xem cuộn băng ghi hình của hội trưởng mà cậu ta đã quay lại được. Trông cậu ta cứ lăm lăm là lăm lăm như bóng ma đang ngồi nhìn DV trên tay vậy, cơ hồ như phát hiện ra điều gì đó đặc biệt nên cậu ta cứ lật lên lật xuống cuộn băng để quan sát, còn bánh bao trước mặt đã nguội từ lúc nào chẳng biết.

Tạ Nam kể lại những chuyện mình thấy ở tầng bốn, Thiệu Đông Tử một mực bảo Tạ Nam tại sao không sớm thông báo cho cậu ta, biết đâu còn có thể cứu được mạng sống của Mạc Bắc.

Nghe đến đây, Tạ Nam thở dài ngao ngán. Cái chết của Mạc Bắc đã trở thành sự thật, chuyện này rốt cuộc là một chuyện chẳng hay ho chút nào. Việc nhìn thấy một người bằng da bằng thịt buổi trưa vẫn còn nhanh nhẹn sôi nổi hoạt bát là thế vậy mà giờ đây lại nằm lì thi thể thảm trước mặt như vậy, thực sự khiến người ta thấy động lòng.

Giáo sư Khương vẫn ăn bánh bao như chẳng thể có thứ gì có thể ảnh hưởng đến ông lúc này vậy. Nói là vậy chứ kỳ thực ông vẫn đang chăm chú hướng ánh mắt nhìn về phía tên tiểu tử đeo kính kia. Thằng nhóc đó từ nửa đêm đến giờ chỉ chăm chú nhìn vào đoạn phim mà chẳng nói chẳng rằng gì cả, thật sự khiến người ta thấy kỳ lạ.

Tên tiểu tử đeo kính bỗng nhiên kêu to: “Tôi nhìn thấy rồi!”. Cậu ta liền gấp DV lại rồi vội vàng kéo Tạ Nam chạy về phía trường học, Thiệu Đông Tử và Giáo sư Khương cũng chạy theo sau, chẳng biết rốt cuộc tiểu tử này đã nhìn thấy cái gì.

Trong văn phòng của Giáo sư Khương, chiếc DV được nối vào với màn hình ti vi lớn. Tên tiểu tử đeo kính chỉnh thời gian đảo ngược lại vài phút, trên màn hình Mạc Bắc vẫn đang tươi cười hớn hở chuẩn bị chụp ảnh, tất cả đều bình thường.

Thiệu Đông Tử không nhìn được, cứ luôn mồm hỏi dồn tên tiểu tử đeo kính rốt cuộc là có chuyện gì. Tên tiểu tử đeo kính vẫn ung dung đưa mắt nhìn màn hình rồi chỉnh tốc độ chiếu ở mức chậm nhất, hình ảnh mờ nhạt đang hiện ra trước mặt là Mạc Bắc đang tươi cười hớn hở đứng trước ống kính dẹt dẹt lát nữa sau khi Tạ Nam đến phải điều chỉnh ống kính thế nào cho tốt, đột nhiên xuất hiện một bóng đen phía sau lưng Mạc Bắc.

Bóng đen này không được rõ ràng cho lắm, nhưng động tác thần tốc, tên tiểu tử đeo kính còn chính thức nói:

“Cái bóng này được xuất hiện từ trong phòng giải phẫu!”.

“Cái gì!” Con người của Tạ Nam như rơi ra ngoài.

Từ sau khi xuất hiện cái bóng đen này, Mạc Bắc không nói lời nào nữa, chỉ lặng lẽ đi xuống tầng dưới chờ đợi Tạ Nam xuất hiện. Sau đó là chuyện Mạc Bắc bị thủy tinh cửa đập người và cái chết của anh ta.

Tạ Nam và Thiệu Đông Tử đều ứ ứ không biết nên nói gì vào lúc này, chỉ có Giáo sư Khương cứ chăm chăm nhìn màn hình ti vi như đang suy tính điều gì đó. Tên tiểu tử đeo kính lặng lẽ thu dọn mọi đồ dùng rồi đưa mắt nhìn ba người một cách nghiêm túc và kính trọng, hy vọng họ có thể đưa ra được một kết luận nào đó.

Giáo sư Khương lạnh lùng bảo tiểu tử đeo kính đưa chiếc DV cho mình xem, cậu ta răm rắp nghe theo. Bất ngờ Giáo sư Khương lại rút hết dây ra, giẫm nát nó, sau đó nói với tên tiểu tử đeo kính bằng một giọng vô cùng uy nghiêm: “Những thứ này cảnh sát vẫn chưa nhìn thấy chứ, tốt nhất không nên xem những thứ như thế này và cái Hiệp hội gì đó của các cậu tốt nhất nên giải tán đi, nếu không Mạc Bắc chính là kết cục của các cậu đấy!”

Tên tiểu tử đeo kính nhìn Giáo sư Khương đột nhiên thay đổi sắc mặt thì nhất thời không biết nói gì cho phải, hoang mang nhận lấy DV rồi gật đầu lia lịa, coi như đã đồng ý.

Tiền ba người xuống tầng dưới, Giáo sư Khương vỗ mạnh vào vai Tạ Nam, nói: “Có một số chuyện, các cậu phải tự mình gánh vác. Lần này tôi có thể dùng tư cách Chủ tịch hội đồng quản trị của trường mà bảo lãnh cho cậu ra, nhưng lần sau, một ông già như tôi không biết còn có thể cứu cậu một lần nữa hay không đâu?”

Tạ Nam gật đầu, Thiệu Đông Tử cũng như hiểu chuyện đồng ý theo, Giáo sư Khương còn ghé sát vào tai Tạ Nam, nói nhỏ: “Mấy hôm nữa chúng ta đi xem chỗ Mạc Bắc chết, hy vọng có thể tìm ra thứ gì đó”.

Sau đó giáo sư thu lại vẻ tươi cười hớn hở rồi đóng cửa, đi lên tầng thượng của tòa nhà cũ.

“Ông già nói gì với cậu thế?”

“Không có gì!” Tạ Nam liếc mắt tự nhủ không nên bàn đến chuyện này nữa.

Tên tiểu tử đeo kính vội về mặt không phục, đoạn ghi hình vừa rồi không dễ gì quay được vậy mà lại bị Giáo sư Khương một chân giẫm nát, thật sự không cam tâm, cậu ta cứ lâu bà lâu bầu gì đó.

Tạ Nam về mặt dữ tợn hung hãn nói: “Cậu đừng có nhắc đến chuyện này nữa, nếu không...”

Tên tiểu tử đeo kính không cam tâm, hỏi: “Nếu không thì sao?”

“Nhìn thấy Mạc Bắc rồi đấy, cẩn thận đến lúc cậu sẽ giống anh ta, chết!” Thiệu Đông Tử nhe nanh múa vuốt ghé sát mặt tên tiểu tử đó mà thêm mắm thêm muối. Nói thật nếu cái Hiệp hội những chuyện kỳ bí gì đó vẫn còn nhúng mũi vào thì không biết sẽ còn xảy ra những chuyện gì nữa.

Tiểu tử đeo kính nhìn hai người hung tợn trước mặt có vẻ sợ hãi, vội cất chiếc DV rồi bỏ chạy.

Thiệu Đông Tử một tay bám vào Tạ Nam, tươi cười nói: “Ông già Khương này hóa ra còn là lãnh đạo cấp cao à! Có thể cứu cậu ra khỏi đồn cảnh sát thì cũng không tầm thường đâu!” Nói rồi kéo Tạ Nam về phòng.

Lúc đó, Giáo sư Khương đang đứng ở trên tầng thượng nhìn xuống dưới, thầm nghĩ trường học vốn là một nơi yên bình, tại sao bỗng dưng lại xuất hiện hàng loạt những chuyện tai quái thế này.

Đem mặt nạ phù thủy ném vào tủ quần áo, Tạ Nam thả người nằm lên giường của mình. Một đêm ngủ trên ghế gỗ trong phòng tạm giam thật là khổ sở, lúc này đây nên thư thái thoải mái mà nghỉ ngơi.

Thiệu Đông Từ cũng lăn lên giường, hỏi: “Chuyện của Mạc Bắc, chẳng rõ Tô Khôn có biết không nhỉ?”

“Không biết!” Tạ Nam không còn buồn ngủ nữa mà bò dậy ngồi bên cạnh giường. Xét kỹ ra thì đúng là cú đánh cuối cùng do chính Tạ Nam dùng côn nện vào đầu Mạc Bắc. Chẳng biết mất Mạc Bắc, Tô Khôn sẽ thế nào? Vừa nghĩ đến đó thì điện thoại của Thiệu Đông Từ bỗng vang lên, áp a áp ứng trả lời một hồi, Thiệu Đông Từ có vẻ khó xử nói với Tạ Nam

“người anh em, xem ra cậu cũng không ngủ được, vậy nên Tô Khôn đang đứng ở dưới lầu và muốn hỏi cậu về chuyện của Mạc Bắc đấy”.

Tạ Nam trở mình ngồi dậy, đã đến rồi thì mình đi xuống gặp vậy. Nhìn thấy Tô Khôn đã hoàn toàn mất hết thần sắc, Tạ Nam đang định mở miệng an ủi, thì ngược lại Tô Khôn khua tay cự tuyệt, hỏi thẳng:

“Tôi nghe nói anh đã dùng côn đánh anh ấy?”

Tạ Nam không biết nên biện minh thế nào, bởi dù sao Mạc Bắc cũng đã chết rồi. Nếu Tô Khôn nhìn thấy bộ dạng khi chết của Mạc Bắc thì có lẽ không thể nào chịu nổi, nên bây giờ chỉ còn hy vọng Giáo sư Khương đến chỗ Mạc Bắc chết điều tra xem có manh mối gì không.

Lúc Tô Khôn quay về, Thiệu Đông Từ theo sau tỏ ra ân cần. Tô Khôn không có phản ứng gì mà chỉ lẳng lặng bỏ đi. Còn Tạ Nam đứng một chỗ, nhìn theo bóng của Tô Khôn chẳng biết nên làm gì.

Vào cái đêm Giáo sư Khương tìm đến Tạ Nam, thì cũng đã sang ngày thứ ba sau cái chết của Mạc Bắc, ba ngày đó Tạ Nam như mất hồn, mơ mơ hồ hồ chẳng biết đang nghĩ gì nữa. Mặc cho Thiệu Đông Từ khuyên giải an ủi thế nào cũng vô ích, Giáo sư Khương vừa đến, Tạ Nam lặng lẽ cùng ông đi ra. Thiệu Đông Từ nằng nặc đòi đi theo, Giáo sư Khương bắt đầu đi đành dẫn cả cậu ta cùng đi đến trước tòa nhà khoa Thể thao. Lúc đó là mười giờ tối.

Chỗ này đều khá quen thuộc đối với Tạ Nam và Thiệu Đông Từ, đây chính là vị trí mà Mạc Bắc rơi xuống. Giáo sư Khương đắm chiêu suy nghĩ rồi nhẹ nhàng vẫy tay, dẫn hai người lên trên.

Tầng bốn đã bị niêm phong để điều tra, bởi đêm đó không biết vì sao Mạc Bắc lại bị cửa đứt động mạch cổ. Cũng kể từ hôm đó chỗ này hoàn toàn trở thành khu vực chết, một nơi vô cùng lộn xộn.

Nếu động mạch cổ của một người bị cửa đứt thì máu của anh ta có thể phun xa ngoài hai mét. Thêm nữa với sự điên loạn của Mạc Bắc trước đó đã khiến nơi đây giống như địa ngục trần gian vậy.

Thiệu Đông Từ xoay chiếc đèn pin trong tay, không thấy bóng dáng của ông già bảo vệ tòa nhà bảo vệ đầu nữa. Trước lúc nửa đêm, tất cả những người trong tòa nhà đã sớm tản đi, cho nên hôm nay cả tòa nhà rộng lớn này cũng chỉ còn lại ba người không sợ chết đó mà thôi.

Giáo sư Khương lần theo vết máu tiến hành điều tra, tường đã loang lổ vết máu. Tiến lên phía trước, chính là chỗ cái bóng đen xuất hiện mà trong chiếc DV kia đã ghi lại.

Ba người suy nghĩ vẫn vơ, vẫn cảnh giác tiến đến chỗ mà ánh sáng dường như không chiếu tới kia.

Nếu thực sự có người bỏ thuốc đầu độc Mạc Bắc trong lúc ghi hình vậy thì cánh cửa phòng Giải phẫu kia có khả năng vẫn mở. Giáo sư Khương khẽ lẩm nhẩm, nói cách suy nghĩ của mình cho Tạ Nam và Thiệu Đông Từ.

Còn hai người cầm cây gậy làm vụ khí, đề phòng có chuyện gì bất trắc xảy ra.

Đúng lúc định mở cửa phòng Giải phẫu thì Giáo sư Khương cảm thấy có gì đó mơ hồ và khó lý giải. Bởi trong phòng Giải phẫu vốn chỉ có người chết, bỗng nhiên có một người nào đó vọt ra ngoài, va vào làm Giáo sư Khương ngã nhào xuống đất rồi mạnh liệt xông đến Tạ Nam và Thiệu Đông Từ.

Dù đã bật hết các đèn trên hành lang nhưng cửa phòng Giải phẫu vẫn tối om. Bóng người vừa xông đến vô cùng nhanh nhẹn và uy mãnh lại thêm luồng khí formalin nồng nặc xộc thẳng vào mũi, nhìn kỹ tên vừa xông đến kia, hóa ra là cái xác chết giải phẫu bệnh lý được ngâm trong dung dịch thuốc.

Một cái xác chết không còn da xông đến khiến Thiệu Đông Từ sợ hãi hét lớn tránh đường. Tạ Nam ở phía sau chưa kịp tránh đã bị cái xác chết kia va vào, sức đẩy cực mạnh làm tng bắn vào chân tường. Sau đó cùng với cái tiêu bản bằng thịt kia ngã bổ nhào xuống. Tạ Nam mắt mở trừng trừng nhìn cái xác khiến người ta toát mồ hôi hột đang thân mật đối mặt với mình.

Cậu ta vội nhảy dựng lên như bị điện giật, nhưng cái tiêu bản bằng thịt kia ngược lại cũng không động đậy nữa, cái cổ đã bị bóp méo lúc nào chẳng hay.

Giáo sư Khương lại không nóng vội, lấy bình rượu bằng kim loại ra, nhấp một ngụm to rồi giật lấy cây côn gỗ trên tay Thiệu Đông Từ, khua mạnh một đường hình cung nhưng không chạm vào xác chết mà là đập vỡ cái gì đó.

Thiệu Đông Từ cũng lùi đến một sợi dây rất cứng.

“Xem ra đã có người chuẩn bị sẵn, biết là chúng ta sẽ đến”. Tạ Nam cởi áo ngoài dính đầy mùi formalin ra, đi vòng quanh tìm đèn trong phòng Giải phẫu, ấn mấy lần nhưng vẫn không thấy sáng.

Giáo sư Khương bật đèn pin, quét mấy lượt, xung quanh treo rất nhiều bộ xương tiêu bản. Ánh trăng bên ngoài chiếu vào ảm đạm, toàn bộ chỗ này càng

trở nên âm u hơn.

Thiệu Đông Từ nắm chặt cây côn, áp sát Tạ Nam, cảnh giác nhìn bốn hướng xung quanh, còn Giáo sư Khương vẫn đang tỉ mỉ tìm gì đó. Lắng tai nghe thì phát hiện ngoài cửa đột nhiên vọng đến tiếng bước chân, Giáo sư Khương lập tức bảo hai người yên lặng chờ đợi.

Tiếng bước chân chậm chậm tiến đến gần, hình như cũng đang tìm gì đó, lúc nhanh lúc chậm, bàn chân dẫm lên các mảnh thủy tinh vỡ phát ra tiếng kêu sắc lạnh chói tai.

Giáo sư Khương ra hiệu cho hai người từ từ bước ra ngoài, Thiệu Đông Từ khua cây gậy trong tay, đúng lúc sắp lao ra thì ngoài cửa bỗng trở nên hỗn loạn.

Người vừa đến kêu to, hình như là đã bị ngã thì phải, tiếp theo sau là mấy tiếng ồ ồ rồi mọi thứ đều im ắng trở lại.

Ba người vội ra khỏi phòng bảo vệ ở tầng dưới, băng bó đơn giản. Khi ấy Giáo sư Khương lấy tư cách lãnh đạo nhắc nhở, thấy vậy ông già bảo vệ vội vàng kêu oan, nói rõ lý do vừa rồi mình rời khỏi vị trí.

Giáo sư Khương cười cười rồi bảo ông ta nói xem vừa nãy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Ông già nhìn lãnh đạo không trách mình chuyện rời bỏ vị trí, vội vàng kể lại mọi chuyện hai năm rưỡi trước: “Đồng chí lãnh đạo à, hồi nãy tôi vừa đi tuần, nhưng không dám lên tầng bốn, sau đó tôi lại nghĩ đến sự quan tâm của lãnh đạo nên đi lên”.

Thiệu Đông Từ suýt nữa phì cười, ông già này cũng biết tán chuyện đầy chữ, còn Giáo sư Khương vẫn nhẫn nại tiếp tục hỏi ông ta xảy ra chuyện gì.

Ông già bảo vệ bị nặng tai vẫn không nghe thấy tiếng của Giáo sư Khương, lại tiếp tục tăng thêm âm lượng: “Lúc ở tầng bốn, tôi tiện tay lấy đèn pin soi một lượt, bỗng thấy ở cửa phòng giải phẫu có người, đang lén lút làm gì đó. Tôi liền đi đến, ai ngờ tên tiểu tử vô cùng khỏe kia, một tay đẩy tôi ngã, né tránh đuôi cui của tôi, còn quay lại đánh tôi, sau đó chạy mất”.

Tạ Nam và Giáo sư Khương nhìn nhau, vừa rồi lúc mình ở trong phòng học, bên ngoài đã có người. May mà có ông già bảo vệ này đã kịp thời phát hiện.

Có điều người này rốt cuộc là ai, muốn làm gì, thì vẫn không ai biết. Chỉ có phòng giải phẫu là nơi từng có rất nhiều người qua lại, rất có khả năng thủ phạm là người đó.

Giáo sư Khương lại lấy chiếc bình nhỏ bằng kim loại ra, uống một ngụm rồi lặng lẽ suy nghĩ.

Ông già kia vẫn lải nhải: “Nếu lúc đó tôi còn trẻ khỏe, không chừng trên đầu ai đó đã nở hoa..”

Chú thích:

5.DV là viết tắt của hai từ Digital Video, nghĩa là máy quay.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Hiệp hội

Đưa cho ông già một tờ giấy chứng nhận bị thương trong lúc làm việc và một ít tiền, coi như là để bịt cái miệng nhiều chuyện của ông ta lại. Giáo sư Khương dẫn hai người ra khỏi tòa nhà, ông đi trước thân nhiên nói: “Bây giờ cậu đã biết một số thứ rồi nhé?”

Thiệu Đông Từ ngăn người ra không biết nên nói gì. Tạ Nam lặng lẽ trả lời: “Mấy thứ này không phải là do mặt nạ phù thủy, mà là vì mặt nạ phù thủy mà xảy ra”.

Như Giáo sư Khương từng nói, những chuyện ma quỷ đều không phải do mặt nạ phù thủy sinh ra mà là có người mượn chiếc mặt nạ phù thủy đó tạo ra. Tất cả sẽ chết chóc hay thương tích đều do cái bóng sau lưng này gây ra.

Thiệu Đông Từ không giấu suy nghĩ nói: “Phải chăng là tên Giang Tự Độ kia!”

Giáo sư Khương hiếu kỳ hỏi về chuyện Giang Tự Độ, Thiệu Đông Từ được lời như cỏi tác lòng liền bô bô kể lại chuyện đó, kể từ lúc gặp mặt cho đến mê trận.

Giáo sư Khương tấm tắc khen thần kỳ, một người trẻ tuổi mà lại tinh thông những chuyện quái đản như thế và đúng là cũng chỉ ở Tương Tây mới có. Nhưng có điều sau khi họ rời thị trấn Phổ, thì chưa từng gặp lại hắn ta nữa, khả năng không phải hắn là rất cao.

Ba người tìm một chỗ ăn đêm, gọi đồ ăn rồi tiếp tục nói về chuyện vừa xảy ra. Vết thương của ông già bảo vệ không nặng lắm, có vẻ đối phương hạ thủ cũng nhẹ nhàng.

Tạ Nam mở nắp bia rồi uống một hơi thật dài. Riêng Giáo sư Khương vẫn lời bình rượu của mình ra, uống từng hớp nhỏ.

Thiệu Đông Từ hiếu kỳ nhìn bình rượu, hỏi Giáo sư Khương có phải là rượu whisky, vodka gì đó không, ông cười khà khà rồi đưa bình rượu cho Thiệu Đông Từ, bảo cậu ta uống thử một ngụm. Thiệu Đông Từ vội vàng mở nắp, cẩn thận uống một ngụm, nước đó vừa vào đến miệng đã vội nhổ ra ngay.

“Giê thế, đáng quá, cứ như là trả vậy!” Thiệu Đông Từ cầm cốc bia lên uống. Giáo sư Khương đúng là một ông già quái dị, mỗi ngày đều cầm một bình rượu uống trà.

Giáo sư Khương chậm rãi bắt đầu kể về cuối đời mình. Từ nhỏ ông có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà người khác không nhìn thấy được, nhưng mỗi lần nói cho người lớn nghe thì ai nấy đều vô cùng lo lắng nên họ đã đưa ông đến rất nhiều bệnh viện, nhưng vẫn không thay đổi được gì. Và từ đó ông luôn khiến những người xung quanh sợ hãi, ai nhìn thấy ông cũng đều lẩn tránh, nên ông đành phải ngậm miệng lại, nhưng những trò đùa quái quỷ kia vẫn ngày ngày xuất hiện.

Giáo sư Khương cầm lấy bình rượu uống một ngụm, cười tủm tỉm nói: “Cuối cùng, tôi được chẩn đoán là bị chứng ảo giác nhẹ và bác sĩ kê cho một đơn thuốc. Hình như có một số loại không được sử dụng, nhưng vào một ngày nọ ông phát hiện ra lấy nước trà trộn lẫn với thuốc an thần mà uống thì sẽ không nhìn thấy những thứ kia nữa”.

Thiệu Đông Từ và Tạ Nam nghe mà cứ tròn mắt ngạc nhiên, liền hỏi Giáo sư Khương tại sao hôm đó ông phải nằm trên nền trong ký túc? Ông già càng cười sảng sặc, nói là dưới giường Tạ Nam có vật gì đó nên nằm xuống để nghe thôi.

Không chừng có thể do dùng quá nhiều thuốc, nên ông chẳng có cách nào hiểu vật kia được, mà đến cả bản thân cũng có lúc thực sự không biết là mình đang bị bệnh thần kinh hay có là khả năng nói chuyện được với quỷ thần nữa. Những lúc như thế mọi thứ trở nên mơ hồ không chân thực.

“Thế này nhé, các cậu cứ coi như là tôi bị thần kinh cũng được, nếu không tôi cũng thực sự không biết phải giúp các cậu thế nào nữa”. Uống xong cốc đầy rượu thì giáo sư bảo hai người đi về vì trời cũng đã quá muộn rồi.

Đi trên con đường lớn âm u trong trường, Tạ Nam và Thiệu Đông Từ nhìn ông già đang bước xa dần rồi bắt đầu bàn luận sôi nổi về những lời vừa rồi của ông già, vì thế hai người thống nhất đặt cho Giáo sư Khương một biệt hiệu là ông già thần kinh.

Trên đường đi, đột nhiên Thiệu Đông Từ ngậm kéo tay Tạ Nam, nói nhỏ: “Cẩn thận phía sau, hình như đang có người bám theo”.

Tạ Nam lén liếc nhìn về phía sau, quả nhiên có một người nhỏ bé đang bước đi chậm chạp và luôn giữ một khoảng cách vừa phải với bọn họ. Thiệu Đông Từ liếc nhìn xung quanh xem có thứ gì có thể dùng được không rồi thì thầm: “Nếu dám đến, tôi sẽ lấy gạch ném vỡ mặt nó”.

Hai người cùng bước chậm lại, tên bám đuôi đó cũng đi chậm lại. Tạ Nam đưa mắt rồi kéo mạnh Thiệu Đông Từ chui nhanh vào trong bụi cây nhỏ, người kia không biết tình hình ra sao cũng vội lao đến bên cạnh bụi cây nhỏ. Vừa tiến đến bụi cây hắn ta liền bị Thiệu Đông Từ đá cho một đá từ đằng sau ngã xuống đất. Tạ Nam thấy thế cũng vội nhào đến, dùng cái áo ngoài đẩy mùi quái đản trùm lên đầu hắn, đang định động thủ thì tên bị đè bên dưới kêu loạn xạ: “Đừng đánh nữa!”

Giọng nói quen thuộc, Tạ Nam tháo chiếc áo đang trùm lên đầu hắn ra, lại là cái tên tiểu tử đeo kính của Hiệp hội những chuyện quái dị gì gì đó, cậu ta bị cái áo làm cho chết ngạt, vội thở hắt ra.

Thiệu Đông Từ hùng hổ hỏi cậu ta bám theo họ muốn làm gì, tên tiểu tử cứng đầu đáp lại: “Đây là chuyện của Hiệp hội chúng tôi!”

Hiệp hội cái đầu cậu ấy, Tạ Nam tiện tay ném cái áo sang một bên, chỉ vào cái mũi đang rỉ máu của tên tiểu tử đeo kính rồi quay người bỏ đi. Thiệu Đông Từ góp thêm một câu: “Hiệp hội này của cậu chẳng phải giải tán rồi sao!”

Chưa kịp đi xa, tên tiểu tử kia đáp to: “Hiệp hội của chúng chưa giải tán, đã có hội trưởng mới rồi”.

Chuyện gì đang xảy ra thế này không biết, tổ chức gì mà hội trưởng cũ vừa xảy ra chuyện đã có hội trưởng mới lên thay. Tạ Nam cười buồn, không thèm quay đầu lại mà vẫn tiếp tục bước đi cùng Thiệu Đông Từ.

Thân thủ và sự gan dạ như thế mà lại muốn đo sức với quỷ thần thì đúng là một tổ chức khôi hài, hai người cười đùa vui vẻ đi về ký túc xá.

Tên tiểu tử đeo kính như bị oan ức bội phần lặng lẽ lời DV ra, xem kỹ một đoạn ghi hình cảnh vừa rồi Giáo sư Khương dẫn đội đi đến phòng Giải phẫu. Ánh sáng xanh của màn hình LCD phản chiếu, trên khuôn mặt đó lộ vẻ tươi cười quá dị.

Buổi sáng hôm sau, Tạ Nam đẹp bỏ suy nghĩ mệt mỏi sau đó kiên quyết kéo Thiệu Đông Từ lên lớp, dạo này họ đã bỏ học quá nhiều rồi, cứ tình trạng này thì cuối kỳ chắc chắn xảy ra chuyện lớn, chỉ ít cũng phải xuất hiện một vài buổi chứ.

Vừa bước vào lớp học, t do đã lẩn ra ngủ, còn Tạ Nam lén lút gửi cho Tô Khôn một tin nhắn, hỏi cô ấy có lên lớp không.

Rất lâu không thấy trả lời, Tạ Nam buồn bã uể oải nhìn chiếc điện thoại. Mãi cho đến lúc tan học, Thiệu Đông Từ vẫn ngủ rất ngon. Chuông báo hết giờ vừa vang lên Thiệu Đông Từ đã vùng dậy kéo Tạ Nam đi ra ngoài.

Ta bước đi chậm chạp, cúi gằm mặt xuống nhìn đường, tinh thần sa sút vô cùng. Thiệu Đông Từ vẫn kéo cậu ấy bước nhanh, chốc chốc lại chọc vào người Tạ Nam mấy cái rồi bảo cậu ta nhìn kỹ.

Vừa ngẩng đầu, đã thấy Tô Khôn xuất hiện trước mặt, suy đi tính lại thì đây chắc chắn là Thiệu Đông Từ cố tình sắp xếp rồi.

Ở trước cổng tòa nhà giảng đường, hai người đứng cách nhau khá xa, không ai nói gì và cũng chẳng rõ ai sẽ là người mở lời phá tan tình huống khó xử này.

Thiệu Đông Từ cố tình đẩy Tạ Nam bước đến, Tô Khôn nhìn thấy Tạ Nam bước đến thì cố ý làm ra vẻ không thèm để ý, nhìn đi chỗ khác.

Tạ Nam nói lời xin lỗi, Tô Khôn đưa mắt nhìn Tạ Nam một cái rồi lạnh nhạt bảo không sao, sau đó quay người bỏ đi, để mặc Tạ Nam và Thiệu Đông Từ ở lại đó.

Thiệu Đông Từ ngồi xỏm hút thuốc ở bên cạnh, nhìn thấy đôi mắt thất vọng của Tạ Nam thì nói: “Được rồi, chuyện này chỉ có thể để thời gian xóa nhòa được thôi”.

Tô Khôn trong lòng bấn loạn, cái chết của hai bạn nữ và Mạc Bắc khiến cô cảm thấy hơi sợ hãi khi gặp mặt Tạ Nam và càng sợ chiếc mặt nạ phù thủy kia không biết nó còn có thể mang đến điều gì nữa.

Lúc đó, bất chợt có một người thấp bé gọi khẽ ở phía sau: “Bạn gì ơi, xin chào”.

Lấy làm lạ cô quay đầu lại, là tên tiểu tử đeo kính của Hiệp hội những chuyện thần bí kia, đang cười hi hi nhìn cô. Tô Khôn không hề quen biết cậu ta, còn tên tiểu tử kia thì ung dung tự giới thiệu, hóa ra đại danh của tên tiểu tử đeo kính đó là Khang Kiến. Cậu ta nói hội trưởng Mạc Bắc có một số đi vật muốn giao cho Tô Khôn nên bảo cô ấy buổi tối đến quán rượu LDS gần trường, nói xong rồi đi luôn, cũng không hỏi Tô Khôn có nhận lời hay không.

Tô Khôn nhìn Khang Kiến đi xa, nước mắt cứ thế trào ra, mới có mấy ngày đồ của Mạc Bắc đã trở thành di vật rồi.

Dưới ánh đèn đường ban đêm, biển hiệu trước cửa quán rượu LDS nhấp nháy, Tô Khôn đến trước quán rượu. Theo lời chỉ dẫn cô từ từ đi xuống cầu thang rồi đến cửa quầy rượu thì thấy bên trong đã có không ít người, hình như đang có biểu diễn gì đó, mọi người náo nhiệt chuẩn bị sân khấu.

Gọi một cốc nước chanh, Tô Khôn ngồi ở quầy bar đợi Khang Kiến. Chợt lúc ấy micro phát ra âm thanh chói tai, sau đó một người đứng trên sân khấu, hô to: “Buổi họp của Hiệp hội những chuyện thần bí bắt đầu”.

Tô Khôn nghe thấy giọng nói có chút quen thuộc này vội quay người về phía sân khấu, thì thấy Khang Kiến đang hăng hái, hoạt bát đứng trên sân khấu. Còn phía dưới đã tập trung rất đông người rồi, tất cả mọi người đều mặc quần áo đen, không biết từ lúc nào mỗi người đều đã đeo lên một chiếc mặt nạ trắng toát.

Đèn bật lên, một đội nhạc bước lên sân khấu, người nào người nấy bôi mặt trắng toát, rồi vẽ lên những đường đó đen, tạo ra các khuôn mặt như xác chết đang chảy máu cùng chiếc áo da màu đen trên người đóng đầy đinh sắt và dây xích, bầu không khí náo nhiệt khác thường.

Cùng với tiếng đàn ghi ta được ngân lên, chủ xuống kêu gào la hét, đám người bên dưới bắt đầu điên loạn lắc đầu.

Lúc đó cũng không còn thấy bóng dáng Khang Kiến đâu nữa. Tô Khôn từ từ rời khỏi chỗ ngồi, cô muốn bỏ chạy khỏi cái sân khấu âm nhạc điên loạn này, nhưng Khang Kiến đã lao đến, bỏ mặt nạ xuống. Cậu ta không che giấu được sự hưng phấn của mình, mà nói to giới thiệu với Tô Khôn buổi dạ hội này.

Hiệp hội những chuyện thần bí là một tổ chức phi chính phủ. Hoạt động của Hội được tiến hành bí mật, chủ yếu là nghiên cứu các sự việc thần bí, còn mặt nạ màu trắng được xem như là chiếc mặt nạ truyền thống. Thành viên không nhất thiết phải là người trong trường, cũng có rất nhiều người không quen biết nhau.

Khang Kiến lấy một túi đồ đưa cho Tô Khôn, bên trong là một sổ sách và đĩa CD. Tô Khôn vội cầm lấy túi đồ, muốn nhanh chóng ra khỏi nơi này nhưng Khang Kiến đã ngăn lại.

“Bạn không muốn xem hội trưởng mới của chúng tôi sao?”

“Chuyện này đâu có liên quan đến tôi”. Tô Khôn không có hứng thú với vị hội trưởng mới này, kiên quyết đòi đi. Cô còn chưa ra khỏi cửa thì đã bị mấy hội viên thân hình vạm vỡ chặn lại rồi lôi cô lên trên sân khấu.

Đội nhạc ngừng diễn tấu rồi có một người đàn ông bước lên trước sân khấu. Người này mặc một cái áo dài màu đen, có lẽ là hội trưởng. Ông ta cúi đầu chào mọi người. Dưới ánh đèn mờ mờ đám người bên dưới sân khấu nhao nhao lên, còn người đàn ông này hình như cũng đang làm gì đó, vẫn giữ nguyên vẻ trầm lặng.

Dưới ánh đèn, hội trưởng mới đưa hai tay ra, tất cả các hội viên đồng thanh reo hò. Tên hội trưởng mới kia cũng đeo một chiếc mặt nạ. Đây là cuộc tụ họp gì thế này!

Sương mù bắt đầu bay lên, trong không trung tràn đầy mùi thơm thoang thoang, các hội viên đồng loạt tháo mặt nạ ra rồi bắt đầu nhảy múa như một nghi thức.

Mấy người đang bắt giữ Tô Khôn cũng bắt đầu cuống loạn. Nhân cơ hội đó cô lên ra ngoài, vũ hội này thực sự rất lạ lùng kỳ quái. Khi đi xuyên qua sân khấu, Tô Khôn và phải không ít người, từng khuôn mặt kia khiến người ta không thể nhớ nổi, biểu hiện nghiêng răng nghiêng lợi và con ngươi đảo đảo khiến Tô Khôn chịu không nổi mà gào lên sợ hãi.

Đó đúng là khuôn mặt của người chết, hình như trong đám hội viên này không chỉ có người mà còn có cả xác chết và ma quỷ, Tô Khôn bịt tai lại, chạy như bay ra cửa.

Kẻ dẫn đầu hừm một tiếng rồi giơ chân đá vào bụng Khang Kiến. Ai ngờ bị đá như thế mà cậu ta bò ngay dậy được mà tiếp tục dang tay ra, dùng thân hình nhỏ bé của mình chặn không cho mấy tên đó đi qua.

Sau một hồi đâm đá, mấy tên đó lại đuổi theo lên phố tìm kiếm. Không thấy tung tích của Tô Khôn đâu nữa, mấy tên hội viên thất vọng quay về quán rượu, đem chuyện vừa rồi nói lại với hội trưởng mới. Khuôn mặt của hội trưởng mới ẩn sau chiếc mặt nạ không hề biểu hiện cảm xúc gì chỉ gật gật đầu.

Hội trưởng mới bước lên sân khấu, tuyên bố mình nhận chức mới, sau đó gỡ mặt nạ, treo lên giá đỡ micro.

“Mọi người cho ý kiến về hoạt động của chúng ta đi!”

“Hoạt động mà hội trưởng sắp xếp nhất định là tốt nhất!” Bên dưới có người phụ họa theo. Thoảng chốc tiếng hô hào vang khắp quán rượu, hội trưởng mới tươi cười, lại lấy mặt nạ đeo lên, bảo người đem kế hoạch hành động đọc to lên một lượt.

“Dẫn Khang Kiến đến đây!”

Hội trưởng mới vẫy tay mấy tên cao to kia.

Mấy người vội tìm Khang Kiến khắp nơi, nhưng phát hiện cậu ta đã không còn ở đây, xem ra sau khi bị đánh thì cậu ta đã bỏ chạy rồi. Hội trưởng mới nhủ mấy bảo mấy người sau khi kết thúc lập tức đi tìm.

Lúc này Tô Khôn vô cùng hoảng sợ chạy về trường, vừa chạy vừa nhìn xung quanh, lo lắng người của Hiệp hội những chuyện thần bí sẽ đuổi kịp, nhưng rồi cô vẫn bị Khang Kiến chặn lại.

Khang Kiến bị đánh rất đau, nhưng không hề để ý trả lời câu hỏi của Tô Khôn mà lớn tiếng nói mình không sao, chỉ là cậu ta có một số việc rất muốn nói với Tô Khôn. Tô Khôn vẫn cảnh giác nhìn xung quanh. Khang Kiến biết cô ấy đã sợ đến hồn bay phách lạc nên chủ động tìm một chỗ nhiều người qua lại rồi tỉ mỉ kể chuyện của hội trưởng mới này.

Trước khi hội trưởng mới này xuất hiện Hiệp hội những chuyện thần bí vốn chỉ là một tổ chức nhỏ nghiên cứu một số hiện tượng thần bí, nhưng một người bỗng xuất hiện làm thay đổi tất cả.

Ma lực của anh ta khiến tất cả các hội viên kể cả hội trưởng cũ đều vô cùng kinh hoàng, chỉ dùng tay không mà có thể tạo ra ngọn lửa cùng những câu chuyện có thật được anh ta kể khiến anh ta thuận lợi trở thành phó hội trưởng.

Mọi chuyện sau đó càng ngày càng xấu đi.

Không ít hội viên có lai lịch không rõ ràng cũng được gia nhập, còn các hội viên cũ cũng dần dần làm theo bất cứ những gì phó hội trưởng này nói, bao gồm cả Mạc Bắc. Hiệp hội ngày càng có nhiều hành động, mỗi hành động đều cuồng loạn như các ngày lễ thánh, dù các trò dị đoan. Mấy lần gần đây thì càng ngày càng giống tà giáo, đột nhiên sử dụng nghi thức tế sống, Hiệp hội những chuyện thần bí đã vượt qua giới hạn của mình lúc nào chẳng rõ.

Nói đến đây, Khang Kiến lặng lẽ cúi đầu. Mạc Bắc giống như người anh trai luôn quan tâm cậu, kỳ thực ngay bản thân cậu ta cũng không tin tuyệt đối vào mấy chuyện thần bí này và cũng không đủ gan dạ nhưng chỉ vì mối ân tình này mà phải ở lại.

“Có điều hội trưởng Mạc Bắc chết đi rồi, tôi thực sự không biết nên làm thế nào”. Nước mắt Khang Kiến bỗng trào ra. Tô Khôn đưa khăn giấy lại, trong lòng nghĩ tên tiểu tử này vẫn là người trọng tình cảm.

Khang Kiến lau mắt, nói với Tô Khôn: “Bạn phải cẩn thận nhé, hôm nay họ bảo tôi gọi bạn đến, tôi cũng không biết họ muốn làm gì, sợ rằng không có lần sau nữa rồi”.

Nói xong Khang Kiến đứng lên đi ra hướng bên ngoài trường, đi mấy bước cậu quay người lại, giọng run run nói: “Tôi vẫn hận Tạ Nam, nhưng bạn thì không. Tạm biệt nhé!”

Tô Khôn nhìn theo cái bóng thấp bé của Khang Kiến mà không thể hình dung được cậu ta muốn làm gì tiếp theo, nhưng thấy cảm động kỳ lạ, trên đường về cô cứ nghĩ mãi tới câu nói cuối cùng của Khang Kiến.

Chẳng biết sương mù xuất hiện trong buổi tụ họp của hiệp hội có phải là có tác dụng mê hồn hay không nhưng đầu óc của Tô Khôn càng ngày càng hỗn độn, vừa ngã xuống giường đã ngủ ngay lập tức.

Ngủ rồi, không giống như hôn mê, bởi lần này cô ngủ trọn hai ngày, mà sau hai ngày cô sẽ biết Khang Kiến đã mất tích, còn Tạ Nam và Thiệu Đông Tử cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Xác sống

Tạ Nam gọi điện thoại cho Tô Khôn nhưng cô đã tắt máy, cả ngày hôm nay vẫn không gọi được, còn đám bạn cùng phòng cô cũng tranh thủ ngày cuối tuần biến đâu mất tăm mất tích. Giờ này không biết cô thế nào rồi, mọi người ai nấy đều lo lắng vô cùng nhưng cũng chẳng còn biết làm cách nào khác ngoài việc vô đầu bút tai.

Thiệu Đông Từ nằm trên giường lẩm bẩm: “Không biết cậu đã xem phim Chồng quý(6) chưa, cái cô Quỳnh Dao(7) đấy không được đến dự đám cưới của nhà Mạc ca ca thì phải”.

Bỗng một chiếc dép lê bay đến, Thiệu Đông Từ vội đưa tay ra đỡ.

“Đừng làm ồn nữa, phải chăng hôm nay lại có sự sắp đặt sẵn nào? Tại sao mình cứ có cảm giác nằm chờ chết thế này”.

“Chờ chết?”

“Tức là cái cảm giác chúng ta trúng độc kế của giang hồ, nhưng lại nằm cả ngày ở đây thì được gọi là gì? Gọi là giờ đầu chờ chết!” Thiệu Đông Từ nói đến đây, không kìm được nổi giận đùng đùng.

Tạ Nam vẫn chẳng nói gì, đúng là một tâm thế bình tĩnh đến không tài nào hiểu được, nhưng điều đó càng khiến cậu bất an hơn, bởi gần như cậu cũng đã bắt đầu quen với nhịp điệu cứ hai ngày lại xảy ra một chuyện kỳ quái rồi.

“Ra ngoài đi dạo nhé!” Tạ Nam đề nghị, nói rồi mặc quần áo đi giày, đeo chiếc túi đựng mặt nạ phủ thủy lên lưng. Thiệu Đông Từ bước theo phía sau, cứ riu rít: “Tớ vẫn không biết chuyện cậu đến ngồi trước cửa phòng Tô Khôn đầu nhè”.

Đang ngồi trên hai đầu chiếc ghế dài chỗ đường giao nhau giữa ba tòa nhà là nhà ăn, giảng đường và ký túc xá, Tạ Nam và Thiệu Đông Từ người trước kẻ sau như dựa lưng vào nhau, ngắm các nữ sinh đi qua đi lại, tận hưởng cảm giác tắm nắng buổi chiều, đợi sau khi hút hết hai bao thuốc thì đèn neon cũng bắt đầu sáng. Nhưng đợi mãi mà Tô Khôn vẫn không xuất hiện, thêm cả mấy bạn nữ đã chết đuối, ai cũng như đã mất tích, bỏ rơi hai tên gốc thần kinh lúc nào cũng căng lên như dây đàn.

Bỗng ánh mắt Tạ Nam sáng lên, cậu nhìn thấy cách đó không xa có một cái bóng đang lén lén lút lút đứng dưới cột đèn neon chăm chăm nhìn về phía mình, liền bảo Thiệu Đông Từ cứ ngồi yên ở đó, còn mình chạy đi xem rốt cuộc là gì.

Bóng người kia nhìn thấy bộ dạng dữ dằn nhảy từ trên ghế xuống của Tạ Nam, lại thêm khuôn mặt đang đờ đờ sát khí đuổi tới, thì hoảng sợ quá vội vã cầm đầu bỏ chạy.

Tạ Nam thấy thế càng đuổi nhanh hơn, còn tên tiểu tử Thiệu Đông Từ loáng một cái đã không thấy đâu nữa, cứ như điều hâu sai cánh, nháy mắt đã bay đi mất dạng.

Người kia càng chạy càng nhanh, linh hoạt rẽ trái rẽ phải vọt qua các tòa nhà, cố gắng đuổi theo mãi mà Tạ Nam cũng chỉ có thể thấy cái bóng sau lưng, đến khi ra khỏi cổng trường, đuổi theo đến tận công viên bị bỏ hoang ít người qua lại.

Chiếc ghế cũ đã gãy và chiếc xích đu bị gió thổi đung đưa nhẹ và phát ra những tiếng kêu kin kít kin kít hiện lên dưới những tia nắng cuối cùng của buổi chiều tà vắng vẻ và trống trải đến hoang lạnh. Người kia cũng biến đâu mất không còn thấy tăm hơi nữa. Vùng này vốn là khu đất đã được quy hoạch, nhưng vẫn chưa khởi công xây dựng nên rất hoang vắng. Nghĩ đi nghĩ lại Tạ Nam bỗng cảm thấy như mình bị lừa, có vẻ người kia cố ý dụ cậu đến chỗ này, phải chăng là một vòng vây.

Tạ Nam quay đầu lại định bước đi thì bất ngờ một đoạn dây thòng lọng chòng qua đầu cậu, còn chưa kịp hét lên, cậu đã thấy cơ thể mình bị treo lơ lửng lên, người kia đột nhiên xuất hiện sau một thân cây, trong tay nắm chặt một đầu sợi dây thừng.

Là Khang Kiến, cái tên tiểu tử đeo kính cơ thể xương xẩu gầy yếu dính đầy máu đỏ, xương cốt trên cơ thể kêu răng rắc răng rắc.

Hai tay Tạ Nam gắng nắm chặt vòng dây, ngạc nhiên nhìn tên thấp bé cuồng bạo trước mặt này. Dây thừng càng ngày càng thít chặt, cành cây trên đầu cũng không ngừng lắc lư, Tạ Nam gắng chọc ngón tay vào vòng dây, cố hết sức kéo mạnh một cái khiến đầu dây bên kia bật lên, kéo ngã Khang Kiến.

Tạ Nam hỗn hân hỗn hân lấy vòng dây ra, há to miệng hít thở liên mấy cái, phần nộ chạy về phía Khang Kiến, hét to: “Này tên đeo kính kia, khôn kiếp, mày bị điên à!”

Khang Kiến sững sờ nhìn Tạ Nam rồi đột nhiên nằm sấp xuống đất bắt đầu khóc. Dù sao đối với thằng nhóc nhỏ hơn mình mấy tuổi này cậu vẫn còn

chút thương cảm, đành kìm nén mọi nỗi bức dọc của bản thân lại.

“Đừng là đồ thần kinh!” Tạ Nam vô cùng bất mãn với tên tiểu tử này, bèn quay người định bỏ đi, bất ngờ Khang Kiến lại bò dậy, lòi ra một con dao từ trong áo, đâm thẳng vào Tạ Nam.

Vì đã có sự chuẩn bị trước nên Tạ Nam dễ dàng tránh được đòn tấn công yếu ớt đó. Một lần nữa cậu đưa mắt nhìn tên tiểu tử quái đản này, Khang Kiến nước mắt nước mũi giàn giụa, hươu hươu con dao trong không trung, kêu gào thảm thiết.

Tạ Nam đành tìm một cái ghế dài ngồi xuống rồi gọi điện cho Thiệu Đông Từ, bảo cậu ta đến đây. Dù sao cũng phải hai người mới có thể khiến tên nhóc điên ra khỏi chỗ này được.

Thiệu Đông Từ ở đầu dây bên kia có vẻ rất phấn chấn, kêu là sẽ gọi xe đến ngay.

Một lúc sau, Thiệu Đông Từ đã xuất hiện ở công viên, phía sau còn một người bám theo. Lúc đó trời đã tối, dưới ánh đèn đường cũng chỉ có thể nhìn thấy thấp thoáng, còn Khang Kiến vẫn kêu gào như kẻ thần kinh ở đó.

Lại gần kỹ hơn thì ra là Tô Khôn, Tạ Nam bỗng thấy vui mừng, liền vội vàng hỏi thăm, ai dè Tô Khôn không hề cảm kích mà cứ đi thẳng đến xem Khang Kiến thế nào.

Khang Kiến vừa thấy Tô Khôn đến, thì ném dao xuống rồi ngồi trên đất, yên lặng.

Cuối cùng Tạ Nam cũng thở phào nhẹ nhõm, cái tên tiểu tử này đã làm loạn nửa ngày trời. Nhìn về mặt Tô Khôn như đang trách móc, hỏi Tạ Nam có phải cậu đã bắt nạt Khang Kiến không.

“Khang Kiến? Tiểu tử này là Khang Kiến à? Anh sao có thể bắt nạt cậu ta chứ, là cậu ta bắt nạt anh thì có”. Nói rồi Tạ Nam chỉ vào vết tím bầm còn chưa biến mất trên cổ mình.

Ba người đỡ Khang Kiến lên ghế rồi Tô Khôn bắt đầu kể lại chuyện đến quán rượu hôm đó. Thiệu Đông Từ tròn mắt ngạc nhiên, hóa ra Mạc Bắc lại là giáo chủ của tà giáo. Còn Tạ Nam thấy thế cũng phụ họa theo, cậu Khang Kiến kia nghe thấy vậy thì tỉnh lại ngay, gào to: “Hiệp hội không phải tà giáo!”

Tiếng gào này khiến Tạ Nam vô cùng hoảng sợ. Cái tên quái quỷ này sao lúc thì tỏ vẻ sợ hãi lúc lại tỉnh bơ như thế này, Khang Kiến bắt đầu nói kể lể luyên thuyên mọi chuyện, lời nói nghe cứ lơ mơ lơ mơ lại còn đứt quãng, cũng chả được mạch lạc cho lắm nhưng một số câu trong đó cũng khiến ba người trở mắt đứng nhìn.

Một là chuyện Mạc Bắc tìm cậu ta, muốn cậu ta báo thù cho mình, đây chính là nguyên nhân cậu ta tìm Tạ Nam hôm nay.

Hai là lấy chiếc mặt nạ phù thủy của Tạ Nam.

Ba thì là giữ kín chuyện vườn nấm và mọi bí mật.

Thiệu Đông Từ nhìn Khang Kiến nói luôn mồm không nghỉ, không nhịn được mà liền đưa tay sờ sờ trán cậu ta, nửa đùa nửa thật nói: “Cậu ta không sốt!”

Đang nói, đột nhiên Khang Kiến nhảy dựng lên, nhìn vào khoảng tối ở phía trước, kêu lên: “Anh Mạc Bắc, hội trưởng!”

Nghe thấy những lời này, ba người sồn hết gai ốc nhìn theo ánh mắt của Khang Kiến. Chẳng có thứ gì nhưng tiếng bước chân giẫm trên lá đang chậm chạp bước đến.

Mùi tanh của máu bắt đầu lan tỏa trong không khí. Tạ Nam lại tưởng tượng ra tình trạng thảm hại của Mạc Bắc khi bị cửa đứt động mạch cổ đêm hôm đó, bây giờ anh ta lại quay về, thế nào cũng lòi đống máu trong đầu phun ra tứ phía cho coi.

Sau khi người đó tiến đến gần, miễn cưỡng nhìn thì đúng là tên ấy có thân hình của Mạc Bắc, cái đầu cúi thấp thì rõ ràng tên này bị cửa đứt cổ. Trong lúc anh ta chậm chạp đi tới, một thứ âm thanh khàn khàn trong không trung cũng đang tiến đến gần.

Ba người vội lùi lại, nấp vào sau ghế, cố gắng tránh xa cái người gọi là Mạc Bắc kia.

Mạc Bắc nhặt con dao mà Khang Kiến đã ném xuống, sau đó khó khăn ngẩng đầu lên trừng trừng nhìn ba người. Ánh mắt khiến người ta không thể nào quên, là ánh mắt của người sắp chết hay đã chết.

Khang Kiến không để ý nhào về phía trước, cùng Mạc Bắc bắt đầu một cuộc trò chuyện mới mà chỉ có trả lời chứ không có câu hỏi.

Mạc Bắc khề rùng mình, còn Khang Kiến thì hình như đã bắt đầu hiểu tất cả mọi chuyện.

“Em không có cách nào báo thù cho anh, hội trưởng, xin lỗi anh!”

“Em vẫn sẽ tiếp tục cố gắng, thật đấy!”

Nghe được điều này, Tạ Nam tức giận đến mức toàn thân run lên, tên tiểu tử này còn tiếp tục cố gắng! Chỉ vì Mạc Bắc vẫn cầm con dao đứng ở đó, nên Tạ Nam đành phải nhẫn nại không nổi cáu.

“Mặt nạ phù thủy nhất định phải lấy được, nhưng...”

“Bí mật!”

Sau lời cuối cùng của Khang Kiến, Mạc Bắc ném con dao xuống, đi về phía ba người, còn Khang Kiến lại nhặt dao lên, động tác cứng nhắc, dùng dao cắt vào yết hầu mình.

Vụ tự sát đến một cách gọn gàng sạch sẽ này khiến Tạ Nam thấy ớn lạnh, hình như cậu có thể nghe thấy tiếng máu bắn ra và cảm thấy sống lưng bị gội một gáo nước lạnh.

Thấy Mạc Bắc tiếp tục phát ra thứ âm thanh khàn khàn rồi tiến lại gần phía mình, Tạ Nam kêu to: “Chạy!”. Rồi đưa tay kéo theo Tô Khôn co cẳng bỏ chạy. Thiệu Đông Tử cũng không hề do dự quay đầu chạy thực mạng, trong lúc đó vẫn không quên cầm viên gạch mang đến làm vũ khí ném về phía Mạc Bắc đang chậm chạp đuổi theo.

Xuyên qua tấm chắn mực nát, bên ngoài đã là đường lớn, ba người vẫn không dám nghỉ ngơi, tiếp tục chạy về chỗ có người. Những con quạ trên các cây cao trong công viên phía sau lưng bắt đầu lượn quanh, kêu gào, giống như báo có người chết.

Lúc dừng lại, Tô Khôn nhìn Tạ Nam đang cầm tay mình thì khẽ giằng ra, nếu không phải vì Tạ Nam trước mặt này thì có thể Mạc Bắc vẫn là Mạc Bắc, còn Khang Kiến vẫn là Khang Kiến. Tuy biết rõ rằng tất cả mọi chuyện đều không phải do Tạ Nam muốn như thế, nhưng thực sự cô cũng không biết có nên tiếp tục dựa vào cậu ấy như vậy không.

“Nếu cảnh sát phát hiện thì thế Khang Kiến, thì làm thế nào?” Tạ Nam thấy việc mạng còng so với gặp ma còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Thiệu Đông Tử nghe xong mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, nhất thời không có ý kiến, giống như con kiến leo cành cụt lại đang bắt đầu quay trở lại chỗ ban đầu.

Tô Khôn giờ tay đề nghị: “Chúng ta tìm chỗ nào ăn đã, em đói lắm rồi, sau đó từ từ bàn bạc”.

Thiệu Đông Tử tán đồng, người Trung Quốc vẫn giải quyết mọi vấn đề trên bàn ăn mà. Sau đó họ bắt đầu đi tìm quán cơm, tuy nhiên Tạ Nam miễn cưỡng đồng ý, có điều vẫn muốn gọi Giáo sư Khương đến.

“Cũng được, cậu liên hệ đi, và lại Tô Khôn cũng không phải là chưa gặp ông già Khương mà?” Tâm lý của tên Thiệu Đông Tử này cứ thay đổi đến chóng mặt, nhưng thực chất lúc này cậu ta cũng chỉ chăm chú vào quán cơm mà thôi.

Ngồi xuống cùng mọi người, Tô Khôn mới biết từ quán trở về mình đã hôn mê hai ngày, chẳng trách đói đến mức không chịu được thế này. Nếu không phải nhờ Thiệu Đông Tử, chắc là bây giờ mình vẫn chưa tỉnh lại.

“Hả? Sao Thiệu Đông Tử gọi được cho em, không phải là điện thoại của em hết pin sao?” Tạ Nam gọi điện cho Giáo sư Khương xong, hiếu kỳ hỏi.

“Anh ấy vào phòng tìm em”. Tô Khôn không để ý mà bắt đầu ăn.

“Cậu giả làm con gái à!” Tạ Nam giả nôn mửa.

“Mình chôm được một cái băng đeo đỏ và cầm theo một quyển sổ giả vờ kiểm tra vệ sinh”. Thiệu Đông Tử nói. Nếu không phải là cậu ta thì chẳng biết Tô Khôn sẽ ngủ đến khi nào.

Đang nói thì cửa được mở ra, một cái đầu thò vào và Giáo sư Khương chậm chậm bước đến phía bàn ăn. Sau một hồi giới thiệu, Giáo sư Khương gấp gáp bảo Tạ Nam nói lại tình hình.

Tạ Nam kể lại toàn bộ sự việc, rồi thấy Giáo sư Khương nhú mày. Chuyện của Mạc Bắc ông khá rõ, bởi chính ông tự tay giao tro cốt của Mạc Bắc cho gđi cậu ấy, còn thứ xuất hiện hôm nay trông giống một thi thể, thật khó lý giải.

“Tình hình là thế này, tôi có thêm thông tin về loài nấm độc kia sau nửa ngày tìm kiếm tài liệu thì phát hiện loại nấm này và loại nấm ở Nhật Bản không hề giống nhau, tôi nghi là một loại nấm mới”. Giáo sư Khương mất tích hai ba ngày nay chính là làm việc này.

“Nấm?” Thiệu Đông Tử gấp một cái nấm hương trên đĩa thức ăn, “Cái này cũng là nấm nhé?”

“Vườn nấm!” Thiệu Đông Tử gõ đũa, nói là muốn đi phá tan cơ sở chế tạo loại độc dược này. Lời vừa phát ra đã bị Tạ Nam lờ ghé: “Tôi om thế này mà tìm vườn nấm chẳng phải là làm chuyện ngốc lắm sao?”

Điều lo lắng nhất của Tạ Nam lúc này vẫn là thi thể của Khang Kiến ở đó sẽ gây ra phiền phức. Thiệu Đông Tử thì cho rằng dù sao cũng không có người nhìn thấy họ nên chẳng cần lo lắng như thế.

Giáo sư Khương nghe họ tranh cãi ầm ĩ chỉ cười rồi uống một hớp trà thuốc của mình sau đó lại đưa tay vuốt vuốt mái tóc rồi, bảo ba người ăn xong đi về đi ngủ. Đến sáng mai thì cùng nhau đi giải quyết chuyện này, tiếp đó Giáo sư đứng lên đi ra cửa nhưng chẳng biết đi hướng nào nữa.

Tô Khôn sững sờ nhìn giáo sư giống như ông già điên vậy. Tạ Nam vội nói rõ ngọn nguồn, Tô Khôn buột miệng nói: “Á, ông già này nhìn giống như bị tâm thần, lẽ nào đúng là tâm thần sao!”

Thiệu Đông Tử vui sướng, chế giễu ông già thần kinh này còn ngang bướng hơn người bình thường. Tạ Nam vẫn bình thường, ai biết ngày mai sẽ có chuyện gì xảy ra chứ, ít nhất cũng có Giáo sư Khương biết một chút gì đó.

Lúc trời còn tờ mờ sáng đã thấy bóng ba người đứng ở cổng trường ngắm Giáo sư Khương đến. Dù thời điểm đó đang là giữa hè, nhưng buổi sáng sớm này cũng có chút se lạnh, có điều cảm giác se lạnh này nhiều khả năng là do tâm trạng bất an của họ.

Thiệu Đông Tử chờ lâu nóng ruột, dài cổ ngắm ra con đường lớn thẳng tắp, sáu hun hút trong vườn trường. Đợi đến nửa ngày cũng không thấy có người qua, mồm bắt đầu lẩm bẩm ông già này không đúng hẹn gì cả, uống phía là giáo sư.

Không lâu sau một chiếc ô tô con đi từ ngoài trường vào sau đó dừng ở một chỗ không xa cổng trường. Rồi Giáo sư Khương xuất hiện với chiếc áo ngắn cứ như sắp đi chơi vùng ngoại ô vậy, vẫy tay gọi ba người đến bên cạnh chiếc xe yêu quý của mình.

Tô Khôn nghi ngờ khả năng lái xe của ông già. Tạ Nam cười lắc đầu: “Ông già này trông thế nhưng rất khỏe không hề bị bệnh tật gì”.

Thiệu Đông Tử góp vào một câu: “Đúng, bệnh hết rồi, chỉ còn lại thần kinh thôi”.

Chiếc ô tô còn vừa đủ chở bốn người, nổ máy hai lần mà không được, Giáo sư Khương đành xuống xe vỗ mạnh vào mui, khi ấy xe mới nổ bành bịch. Xem ra chiếc xe này cũng già rồi nên rất hợp với người già.

Thiệu Đông Tử ngồi cạnh tay lái vừa tìm cách giờ trò vừa hỏi Giáo sư Khương, có phải tới qua ông đã đi giải quyết thi thể của Khang Kiến rồi không và bây giờ muốn mình và Tạ Nam đến xem xét hiện trường thực tế hay không.

Giáo sư Khương cười khà khà, không trả lời, bảo ba người đến lúc đó thì biết. Nói rồi cầm bình rượu nhỏ bằng kim loại đưa cho Tạ Nam, nói to: “Muốn không, làm một ngụm?”

“Đây chẳng phải là thuốc của thầy sao?” Tạ Nam hoài nghi. Ông già hôm nay không chỉ có vẻ phẫn khích mà còn cả cảm giác thừa nước đục thả câu nữa, nghĩ hồi lâu rồi cậu lễ phép đẩy bình rượu trả lại.

Thiệu Đông Tử vẫn hưng phấn, nhận lấy bình trà thuốc của Giáo sư Khương vặn mở nắp uống một ngụm. Sau khi đã nhấp một ngụm thì nhắm mắt, quay đầu nói với Tạ Nam: “Lần trước chẳng phải đã uống rồi sao? Không sao đâu”.

Nghe Thiệu Đông Tử nói, Giáo sư Khương bắt đầu cười hả hê. Thấy vậy cũng khà khà cười theo, cười một hồi thì đến một công viên bị bỏ hoang từ lâu.

Ban ngày nhìn công viên nhỏ này vô cùng tiêu điều, bốn phía xung quanh nhà cửa mọc lên như nấm, lại thêm do thời gian đình trệ quá lâu nên nơi đây trở thành chỗ cho những linh hồn vất vưởng và thú hoang tụ họp.

Đi thẳng đến chỗ đêm qua Khang Kiến tự sát. Ngoài lá cây rụng bốc mùi mục nát trên đất thì các vết tích như vết máu, thi thể và tất cả những thứ khác nữa hình như đều biến mất. Dù Tạ Nam và Thiệu Đông Tử đã cố gắng kiểm tìm xung quanh nhưng vẫn không tìm ra có điểm gì khác thường cả.

Thiệu Đông Tử nóng vội gần như bò dưới đất để tìm, Giáo sư Khương đùa: “Hay là cậu thử ngửi xem sao!”, khiến cho Tô Khôn cũng khẽ bật cười.

Thiệu Đông Tử hỗn hạo hỗn hạo ngồi trên đất, hướng về phía Giáo sư Khương gào lên: “Chắc chắn là thấy, nếu không sao có thể không thấy gì nữa! Phải chăng thi thể vẫn còn giấu sau cốp xe!”

Tạ Nam thấy thế liền khuyên Thiệu Đông Tử đừng làm ồn, loại ô tô của thầy thì làm gì có cốp xe chứ. Thiệu Đông Tử chớp chớp mắt, lựa chọn cách ngậm miệng lại.

Giáo sư Khương tỏ ý việc này chẳng liên quan đến mình, rồi đưa mắt nhìn Tạ Nam và Thiệu Đông Tử, sau đó đi sâu vào bên trong rừng cây. Đó là một rừng cây từng rậm rạp, hơi sáng vào buổi sáng sớm dày đặc, cảm giác như nơi đây đang chứa đựng những bí mật rợn người.

Ba người bám theo sau Giáo sư Khương. Ông già còn vừa đi vừa hát, trên tay cầm một cây gậy gỗ khua khoắng vào đám cỏ và cành cây khô xung quanh. Thiệu Đông Tử ghét kiểu làm việc lễ mễ như thế, bước dài xông lên trước, muốn đánh vào đám cỏ tranh rậm rạp nhất.

Ai ngờ chân trước còn chưa bước tới, đã bị Giáo sư Khương nắm lấy cổ áo, kéo mạnh về phía sau, suýt nữa thì ngã. Thiệu Đông Tử đang định nổi cáu thì Giáo sư Khương ngồi xuống, chỉ chỉ về phía trước, Thiệu Đông Tử vừa nhìn đã vội lùi về sau hai bước.

Tạ Nam và Tô Khôn cũng tiến lên phía trước, chăm chú quan sát thì thấy bên ngoài đám cỏ tranh chỉ chút xác rắn rết chuột bỏ tạo thành một vài vòng to màu đen giống như đang bao trùm chỗ sâu nhất của rừng cây cao giữa. Nếu vừa rồi Thiệu Đông Tử bước nhanh hơn một chút thì thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Giáo sư Khương dùng cây gậy từ từ lật đám cỏ và cành cây khô ra thì một cây nấm trông như chiếc ô màu đỏ cam được hiện ra. Giáo sư Khương nói đây chính là nấm độc, có điều loại này từ trước đến nay vẫn chưa hề được phát hiện.

Nắm độc, trong đầu Tạ Nam ong ong nghĩ đến vườn nấm của hội trưởng mới Hiệp hội những chuyện thần bí kia. Hóa ra là nó ở đây, diện tích khu vườn nhỏ này chỉ có khoảng vài mét vuông, mà hần ta trồng mấy thứ này rất cuộc vì cái gì.

Còn chưa nghĩ xong, bất chợt một bóng người từ trong vườn nấm bí mật lao ra, xông thẳng vào bốn người. Thiệu Đông Tử kêu lên đầu tiên: “Mạc Bắc!”

Mạc Bắc tay vẫn cầm con dao đó, xuyên qua đám sương mù dày đặc ngưng tụ trên mặt đất, giống như dã thú, phát ra hơi thở phì phò, nhanh chóng vượt qua đám cỏ, tiến thẳng đến bốn người.

Thiệu Đông Tử và Giáo sư Khương vội vàng lùi lại phía sau, còn Tạ Nam và Tô Khôn hình như đã bị trúng ta, đứng đó không động đậy.

Chú thích:

6. Chồng quý: Là cuốn tiểu thuyết thứ hai trong bộ ba cuốn tiểu thuyết của Quỳnh Dao, được sáng tác vào năm 1993. Hai cuốn tiểu thuyết khác là Mai hoa lạc, Thủy vân gian. Chồng quý là một cuốn tiểu thuyết tương đối đặc biệt trong các tác phẩm của Quỳnh Dao. Nó là một cuốn bí thư của bà.

7. Quỳnh Dao: Sinh ngày 20/4/1938 tại Thành Đô, Tứ Xuyên, là một tác giả Đài Loan chuyên sáng tác tiểu thuyết lãng mạn dành cho độc giả nữ. Các tác phẩm của bà được dịch ra và xuất bản rộng rãi ở Việt Nam từ cuối thập niên 1960. Ngoài ra bà còn là một nhà sản xuất phim với những bộ phim truyền hình dựa theo chính nội dung các cuốn tiểu thuyết của bà. Một số tác phẩm tiêu biểu của bà: “Song ngoại (1963), Hạnh vận thảo (1964), Thái Vân Phi (1968)...

Bạn đang đọc truyện *Mật Nạ Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Mê cục

Nhìn Mạc Bắc đang xông tới cùng con dao sắc nhọn trong tay, Tạ Nam và Tô Khôn vẫn đứng yên, còn Thiệu Đông Tử vội nhặt cây gậy rồi trở lại đuổi.

Tô Khôn cơ hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt của Mạc Bắc, có điều cảm giác người trước mặt này hoàn toàn khác so với anh Mạc Bắc trước đây. Mảnh kính đã rạch nát mặt anh ta, toàn bộ các đường nét trên khuôn mặt đã không còn nhận biết gì nữa, cơ thể tuy tương đối giống trước đây nhưng hơi nóng trên người anh ta phả ra bất giác khiến Tô Khôn thấy sợ hãi vô cùng.

Tạ Nam trân trân nhìn Mạc Bắc xông lên còn chân thì như bị mọc rễ, con dao Mạc Bắc cầm trong tay chỉ còn cách cậu trong gang tấc thì bất chợt Thiệu Đông Tử cầm gậy quay lại giúp đỡ nhưng có điều không còn kịp nữa. Mạc Bắc gào lên một tiếng rồi ngã quỵ xuống, rơi đúng vào chỗ đầy xác các loại côn trùng, đau đớn đến mức anh ta kêu la gào khóc vô cùng thảm thiết.

Tiếng kêu! Trong đầu Tạ Nam đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, Mạc Bắc sao có thể kêu la được chứ? Chẳng phải hần ta đã bị cửa đứt yết hầu rồi sao, về lý mà nói thì không thể kêu được, lẽ nào thằng cha trước mặt này là tên giả mạo!

Thiệu Đông Tử vội đuổi tới, bất luận thế nào cũng giáng cho hần một gậy. Đang khi đau đớn lại bị phang cho một đòn nữa Mạc Bắc lại gào lên. Thiệu Đông Tử thấy có hiệu quả, định tiếp tục ra tay.

Mạc Bắc lúc này luôn miệng xin tha chết, mấy người Tạ Nam liền đưa mắt nhìn kỹ cái người được gọi là Mạc Bắc đang lấy tay áo lau mặt, vết hóa trang trên mặt cũng dần mất hết. Trước mặt mọi người lúc này là một thằng cha cao to xa lạ, ai nấy đều há hốc mồm ngạc nhiên, giờ tay chỉ vào tên lạ mặt hỏi rốt cuộc anh là ai.

Tên lạ mặt đó đột nhiên mất hết khí thế hùng hục lúc trước, nhưng cũng không trả lời, sắc mặt trắng bệch đưa mắt nhìn xuống cổ chân mình.

Là một cánh tay đang nắm chặt nắm cá chân hần ta, có lẽ vì thế hần ta mới ngã bổ nhào xuống đất. Nhưng hải hùng hơn chính là cánh tay kia lại được mọc ra từ lòng đất, trên móng tay vẫn còn máu và dính đầy đất, khiến ai nấy đều sợ hãi mà run lên bần bật.

Tên lạ mặt gầm gừ nói: “Khang Kiến, Khang Kiến!”. Âm thanh thô lương giống như tiếng móng vuốt đang cào cào vào mặt kính.

Giờ này họ mới biết, sau khi Khang Kiến chết tới qua thì được chôn tại đây, có thể là lực lượng nào đó khiến cậu ta biết mình chết oan, lực lượng nào đó sai cậu ta nắm lấy chân kẻ thù vào lúc này, nếu nói có báo ứng thì chính là đây.

Tạ Nam vội vàng hỏi rốt cuộc tối qua chuyện là thế nào, tên lạ mặt mới ấp a ấp úng nói mình là người của Hiệp hội những chuyện thần bí, tối hôm qua thì trước khi gặp anh ta, Khang Kiến đã ăn nấm. Hần giả là hội trưởng Mạc, vẫn còn chưa kịp nói gì thì Khang Kiến đã vô duyên vô cớ tự sát nên tên lạ mặt cũng đành tranh thủ trời tối đem cậu ta chôn tại đây.

Mà tất cả những việc này đều là tên hội trưởng mới sai làm, tên lạ mặt hoảng sợ nói ra mọi chuyện.

Hội trưởng mới, lại là hội trưởng mới, mấy người mặt đối mặt bỗng trầm ngâm suy nghĩ, tên hội trưởng mới rốt cuộc là người thế nào?

Lũ quạ trong vườn nấp chợt tan tác, hình như trong rừng cây đang có người ẩn nấp. Tạ Nam chuẩn bị tư thế sẵn sàng xông lên, Thiệu Đông Tử và hai người khác cũng lập tức theo sau, tên lạ mặt kia thấy vậy vội vàng kêu to: “Các người không thể bỏ mặc tôi như vậy được!”

Thiệu Đông Tử quay đầu ném lại một câu: “Cậu sợ gì?”

Tô Khôn chợt nói một câu: “Cậu cầu xin anh ta thì cũng giống như anh ta cầu xin cậu ấy”.

Mắt nhìn bốn người đi xa, tên lạ mặt cơ hồ như vô cùng tuyệt vọng, đưa mắt chằm chằm nhìn cổ chân đã bị nắm chặt, thử cố gắng cạy các ngón tay tái mét rỉ máu kia ra, nhưng cũng không tài nào cạy ra được. Hắn ta đang lúc tức đến đỏ mặt tía tai, thì lại nhìn thấy tay Khang Kiến hình như động đậy, mắt tròn trĩnh trắng dã liên ngất xiêu.

Đuổi đến bên cạnh rừng cây, chỉ nhìn thấy một bóng người màu trắng nhảy lên xe rồi bỏ chạy. Giáo sư Khương vội mở cửa lên xe, trước khi lên xe Thiệu Đông Tử còn lấy hết sức vỗ mạnh vào mui xe làm bầm, lần này nhất định phải đánh!

Chiếc xe cũ kỹ cuối cùng cũng đuổi kịp chiếc xe máy kia, đáng tiếc là động cơ già cỗi kêu khùng khục, tức là chẳng có cách nào chạy nhanh hơn chỉ có thể kiên trì bám theo.

Thiệu Đông Tử rất hài lòng với biểu hiện của mình khi này, nên bắt đầu huyên hoang: “Vừa rồi anh em chúng ta ngoan cường thật, không còn gì can đảm hơn”. Tạ Nam xi mũi coi thường. Cái tên tiểu tử này đã bị dọa cho một trận sợ vỡ mật ở thư viện, vết thương vừa khỏi đã quên ngay đau được rồi. Ai ngờ Thiệu Đông Tử càng phân tích càng hăng hái, liệu có phải là do uống thuốc của Giáo sư Khương, còn Giáo sư Khương cũng chỉ cười cười mà không trả lời.

Ở một chỗ cách cổng trường không xa lắm, Tạ Nam phát hiện ra chiếc xe máy đã dừng lại bên đường. Có vẻ như người lái chiếc xe đó đã đi vào trong trường, thấy vậy mọi người liền xuống xe rồi đi tìm. Tìm người trong trường nói là khó thì vô cùng khó mà nói dễ cũng cực kỳ dễ. Bóng người kia từ đầu đến cuối cứ như người chỉ đường cho họ vậy, Tạ Nam mang máng hình như đã nhìn thấy hắn ở đâu rồi, vì thế vẫn tiếp tục dẫn mấy người tiến lên phía trước, bước chân càng lúc càng nhanh. Lúc này trong đầu Tạ Nam bắt chợt xuất hiện một suy nghĩ, bất luận hắn là ai, chỉ cần hắn là người tạo ra tất cả những chuyện này và cho dù phải trả giá thế nào, cũng phải nhanh chóng kết thúc tất cả những chuyện này.

Cũng gần đến tòa nhà khoa Sinh Hóa, thì chợt thấy bóng người đó thấp thoáng chạy vào trong. Tô Khôn và Giáo sư Khương có vẻ không thể chạy được nữa, đành đứng nghỉ bên đường, còn Thiệu Đông Tử có vẻ do uống nước thuốc của Giáo sư Khương nên khí thế hùng hục, chạy vào trong tòa nhà, vượt qua cả Tạ Nam.

Trước khi không thấy Thiệu Đông Tử nữa, thì Tạ Nam cũng được nghe giọng của cậu ấy vang lên: “Diệt sạch kẻ thù”. Nhưng đến cả mặt kẻ địch cũng không nhìn thấy thì nói gì đến chuyện tiêu diệt. Thiệu Đông Tử đã bị khu giảng đường học gần bốn năm này làm cho lơ mơ rồi, cả tòa nhà như đã thay đổi bố cục, tất cả đồ vật linh tinh đều không thấy nữa, trông hươu trông hoắc.

Thiệu Đông Tử nhận thấy có điểm gì đó không đúng, đang định lùi ra thì bất ngờ ma nữ có mái tóc dài trước đây lại không hẹn mà đến. Ầ ồ ta đứng nấp ở cửa lớn, gương mặt trắng bệch nhưng hằn lên những vết nhăn khiến người ta phải lộn mửa. Trong chốc lát Thiệu Đông Tử cảm giác như tác dụng của nước thuốc đã hoàn toàn tan biến, toàn thân không ngừng run lên, nhìn ma nữ từng bước từng bước đưa khuôn mặt mất hết thần sắc áp sát.

Cảm giác đầu tiên khi bước vào tòa nhà của Tạ Nam là có một luồng hơi lạnh phả vào mặt, tiếp theo lại là những thứ cảm giác quen thuộc. Hành lang tĩnh mịch và chân tường xanh nhạt cùng tia sáng mát mẻ mềm mại nhưng khiến người ta thấy chóng mặt, Tạ Nam thử đi lên phía trên, khi đã đến tầng năm vẫn thấy cầu thang hun hút vô định.

Giấc mơ kia đã thành sự thật rồi, hay là mình vẫn đang tiếp tục giấc mơ kia? Tạ Nam hơi lơ mơ, nhưng cảm giác lần này quá rõ ràng và chân thật, khiến cậu bỗng lúng túng.

Thiệu Đông Tử đã vào tòa nhà này trước mình, vậy giờ cậu ta đang ở đâu?

Tạ Nam hướng lên trên rồi lại cúi xuống dưới gọi to mấy tiếng nhưng cả trên lẫn dưới đều không có bất cứ động tĩnh gì, chạy ra cửa sổ nhìn thì bỗng thấy bên ngoài là một đám sương mù dày đặc.

Nếu giấc mơ này trở thành sự thật, thì sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo đây?

Tô Khôn và Giáo sư Khương đang ngồi nghỉ ở bên đường, nhìn hai tên tiểu tử liều lĩnh xông vào, thì gắng sức đưa tay vẫy vẫy, còn chưa thốt ra tiếng thì hai người đã nối tiếp nhau chạy vào tòa nhà, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tô Khôn không nhìn thấy hai người họ nữa thì tỏ ra vô cùng lo lắng cũng muốn đi vào, nhưng Giáo sư Khương đã khuyên:

“Em vào bên trong cũng không làm được gì nữa, chỗ này không giống trước đây nữa rồi!”

“Sao không giống nữa ạ?” Tô Khôn không hiểu. Nếu giáo sư đã sớm biết chỗ này có điều khác thường vậy tại sao không ngăn hai người họ lại? Giáo sư Khương nặng nề ngồi xuống đất, ánh mắt tối sầm lại.

“Xem ra tôi thực sự già rồi, đột nhiên bây giờ mới phát hiện chỗ này hoàn toàn trở thành một cái thòng lọng rồi”. Tòa nhà này đối với Giáo sư Khương đã quen đến mức không thể quen hơn được nữa, bây giờ bị mây đen che phủ, nguy hiểm vô cùng.

Đầu tiên là để cho bọn Tạ Nam tiếp xúc với nầm độc sau đó lại dẫn dụ họ đến đây, ý đồ là gì, Giáo sư Khương vẫn chưa đoán ra, nhưng điều duy nhất có thể khẳng định chuyện đang diễn ra không tốt chút nào.

Lúc này Thiệu Đông Tử đã dùng cả tay cả chân để bò lên lầu, còn ma nữ vẫn lặng lẽ từ từ bám theo phía sau, mái tóc ướt sũng kia kéo lê trên đất, để lại những dấu vết như ốc bò.

Tạ Nam cũng tiếp tục đi lên tầng thượng của tòa nhà, cầu thang trước mặt vẫn vô cùng vô tận, kéo dài mãi chẳng thấy điểm dừng, có vẻ như cậu quên mất mình đã đi qua bao nhiêu tầng rồi.

Giáo sư Khương dẫn Tô Khôn cẩn thận dè dặt đi vào tòa nhà thấp hơn ở bên cạnh, hy vọng có thể phát hiện điều gì đó. Dường như toàn bộ người trong trường đều biến mất ở những khu vực xung quanh đó, toàn bộ khu giảng đường tĩnh lặng đến mức có thể nghe được cả tiếng gió lay động lá cây.

Trên không mấy con quạ đang lượn quanh, chỉ là không phát ra tiếng kêu, giống như đang chờ đợi điều gì đó.

Tạ Nam không cất nổi bước nữa, nếu cậu không thể lên đến tầng thượng thì rất có thể Thiệu Đông Tử sẽ bị rơi từ đó xuống, sau đó trợn trừng mắt chết trong vũng máu, mà theo giấc mơ của Tô Khôn, bản thân cậu cũng cùng rơi xuống theo Thiệu Đông Tử, hai người cùng chết trong tư thế đầu cổ gằng nhênh lên.

Đúng là một giấc mơ khiến người ta không hài lòng chút nào, nhưng mơ vẫn chỉ là mơ mà thôi. Còn hôm nay cậu lại có cảm giác như chính mình đang vọng lại đi thực hiện giấc mơ đó, nghĩ vậy khiến cậu càng thêm hoảng hốt.

Lôi vội một điều thuốc ra đang định châm lửa, thì trên lầu đột nhiên vọng lại tiếng bước chân nhẹ. Tạ Nam vô nát điều thuốc, vội nấp vào góc tường không chớp mắt nhìn cầu thang phía trên.

Có một người đang đi xuống, người đó mặc một chiếc áo dài đen tuyền, đeo mặt nạ màu trắng, đứng hiên ngang trên bậc cầu thang, nhìn chằm chằm về Tạ Nam đang nấp.

Trong hốc mắt đen ngòm đó không thể nào nhìn ra thái độ của hắn rốt cuộc như thế nào, nhưng chắc chắn đó là sự đắc ý, sự đắc ý khi đã đoạt được đồ vật trong tay, cứ nhìn Tạ Nam như không hề muốn làm gì.

Tạ Nam dựa vào góc tường, đưa tay sờ vào ba lô của mình, chiếc mặt nạ phù thủy vẫn đang nằm bên trong, lẽ nào nó chính là tâm điểm của mọi việc xảy ra hôm nay sao? Tạ Nam liền hướng về phía người đó gào to: “Anh chính là hội trưởng mới phải không?”

Người đó dường như không có ý định trả lời mà như muốn đợi Tạ Nam hỏi tiếp.

“Mày muốn vật trong túi tao phải không? Tao đoán Mạc Bắc, Khang Kiến, thậm chí cả hai nữ sinh kia đều bị mày dùng làm công cụ để lấy cái này!”

Tạ Nam cảm phần hết lớn, nếu thực sự chỉ là vì chiếc mặt nạ phù thủy này thì hà tất phải kéo theo nhiều người chết như vậy, hà tất lại dồn Thiệu Đông Tử và Tô Khôn đến bước đường cùng như thế! Nếu chỉ là chiếc mặt nạ phù thủy này, tốt nhất để cho hắn ta lấy đi là được rồi!

“Đây, lấy đi!” Tạ Nam mở ba lô ra, đưa đến.

Người kia vẫn chẳng nói lời nào, nhưng dường như hắn có chút sợ hãi đối với hành động đột ngột này của Tạ Nam, liền quay người đi lên trên, bước chân vững vàng, tốc độ rất nhanh.

Tạ Nam bị đối phương chọc tức, liền nhanh chóng đeo ba lô vào một bên vai, rồi chạy đuổi theo. Đúng là quái vật, không cho thì phóng hỏa giết người, bây giờ hai tay dâng tặng thì không cần, ông đây sẽ đấu với mày.

Cố gắng đuổi theo nhưng cũng không còn nghe thấy tiếng bước chân kia nữa. Tạ Nam giảm tốc độ, từng bước từng bước leo lên, thế rồi chẳng mấy chốc đã thấy cậu ở trên tầng thượng. Đưa tay ra mở cửa lên trần nhà, cánh cửa cũ nát kêu ken kết, ánh sáng từ trên rọi xuống khiến cậu bỗng thấy hưng phấn như người đến đường cùng chợt nhìn thấy lối ra.

Đặt chân lên trần nhà, Tạ Nam liền phát hiện ra Thiệu Đông Tử đã đứng ngơ ngác ở đó, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi nhìn cánh cửa Tạ Nam vừa đi ra kia.

Thiệu Đông Tử trong lúc bị ma nữ đuổi thì đột ngột nhớ lại. Vào buổi sáng ngày thứ hai sau khi trở về từ thị trấn Phổ, cậu ta đã nằm mơ về việc mình tự sát, trước đó tất cả đều mơ hồ, còn bây giờ mọi thứ bắt đầu trở nên rõ ràng, tất cả các chi tiết trước đây bây giờ đang được lặp lại. Giờ đứng trên tầng thượng, trong đầu cậu ta bất chợt như có dòng điện chạy qua, cảnh trong mơ và tất cả những thứ diễn ra từng cái từng cái trùng khớp với nhau, thật không thể khẳng định là mình đang mơ hay là thật nữa.

Cảm giác mệt mỏi, uể oải như người sắp lìa xa cõi đời, đầu Thiệu Đông Tử bắt đầu thấy thiếu oxy, trước mắt xuất hiện hàng ngàn ngôi sao. Cậu di chuyển theo bản năng, điều duy nhất lúc này Đông Tử có thể nhớ lại là hình ảnh mình đang đứng bên cạnh trần nhà, lơ đão như muốn rơi xuống.

Hình như đã thoát khỏi ma nữ, Thiệu Đông Tử cũng đã dần dần tỉnh lại, nhìn ngang ngó dọc kỹ càng thì thấy đúng là mình đang đứng bên lan can tầng thượng, chỉ còn một bước nữa thôi sẽ rơi xuống dưới, Thiệu Đông Tử bỗng giật mình sợ hãi.

Quay đầu lại nhìn thì ma nữ hình như vẫn chưa đuổi đến nơi, nhưng ở lối cửa ra kia bất ngờ hiện ra một cái miệng tối đen, không biết đang non ra cái gì nữa.

Tô Khôn dưới sự chỉ dẫn của Giáo sư Khương bắt đầu tìm kiếm vị trí của mê cục, tìm kiếm nửa ngày trời mà vẫn không phát hiện được gì. Đúng lúc hai người như không còn manh mối gì nữa thì chợt có một đám người đứng trước mặt họ.

Quần áo đen và cả mặt nạ trắng, giống như một đám âm hồn, đột nhiên xuất hiện.

Tô Khôn nhận ra cách ăn mặc của những người này, họ đều là người của Hiệp hội những chuyện thần bí. Không kịp hỏi Giáo sư Khương, cô vội kéo ông bỏ chạy, đám người của Hiệp hội những chuyện thần bí thấy vậy cũng đuổi theo ngay tức khắc.

Đúng lúc sắp chạy ra đến đường lớn, Giáo sư Khương bị mấy người bỏ nhào đến, đè xuống đất không sao động dậy được, còn Tô Khôn cũng bị bao vây, một hội viên lôi dây ra, lắc la lắc lư đi tới.

Tất cả những chuyện xảy ra bên dưới Tạ Nam và Thiệu Đông Tử đều không hề hay biết. Đúng lúc Tạ Nam bước ra thì bỗng phát hiện Thiệu Đông Tử hình như không nhận ra cậu nữa, chỉ một mực trốn tránh và dù Tạ Nam gọi cậu ta thế nào, thì hồn vía của cậu ta cũng như bay mất, chỉ tìm cách né tránh Tạ Nam.

Chẳng biết khi đó Thiệu Đông Tử đã nhìn Tạ Nam biến thành vật gì nữa. Khiến trong lòng cậu thấy buồn bực, liền tháo ba lô ra, cầm trong tay, nhìn xung quanh xem tên hội trưởng mới kia rốt cuộc ở đâu.

Chỉ trong có khoảnh khắc ngắn ngủi quay đầu lại thôi mà cậu đã không thấy Thiệu Đông Tử đâu nữa, trên tầng thượng lúc này chỉ còn lại mỗi mình Tạ Nam. Cậu vô cùng lo lắng, quay vòng tròn tại chỗ, sau một hai vòng, Tạ Nam phát hiện mình như đang đi một đôi giày khiêu vũ màu đỏ, nó cứ không ngừng chuyển động và trước mắt như kính vạn hoa nở ra muôn ngàn bông hoa, hình người kỳ dị và cả ma quỷ nữa.

Tạ Nam hét lên một tiếng rồi dốc toàn bộ sức lực ngồi xuống, tuy mọi thứ đã dừng chuyển động nhưng đầu cậu vẫn còn đang quay cuồng, khi bắt người tên hội trưởng mới kia đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Tạ Nam day mạnh vào hai bên huyệt thái dương. Sau đó dùng hai tay giờ chiếc ba lô lên, miệng gào lớn: “Cho mày, cho mày hết, kết thúc nhé!”

Nhưng tên hội trưởng mới lại từ từ lùi về phía sau, giống như đang sợ cái vật trên tay Tạ Nam.

Vật trong ba lô quá nặng, khiến Tạ Nam gần như không cầm nổi được nữa, cậu bước nhanh lên trên, gần như cầm cả chiếc ba lô nhét vào tay hội trưởng mới.

Hội trưởng mới không kịp né tránh, trượt chân, rơi xuống lầu, còn chiếc ba lô kia vẫn còn trong tay Tạ Nam. Rầm một tiếng khiến mặt đất như rung chuyển, khiến cậu tỉnh táo hơn nhiều.

Trong lúc Tô Khôn bị người của Hiệp hội những chuyện thần bí trói lại thì bỗng nhìn thấy một cánh vô cùng sừng sốt, Thiệu Đông Tử đang bị Tạ Nam từng bước từng bước dồn ra bên cạnh lầu, cuối cùng Tạ Nam một tay đẩy cậu ta rơi xuống.

Thiệu Đông Tử trong lúc bị ngã từ tầng bốn xuống chỉ nghĩ tại sao lại như thế, giấc mơ này đúng là như vậy sao. Lúc Tạ Nam đi ra từ cửa tòa nhà, vội lao ra gọi Thiệu Đông Tử, nhưng ánh mắt cậu ta thì vô cùng hung tợn, miệng thì liên mồm gào thét thứ gì chẳng biết, sau một hồi điên loạn, Tạ Nam đang hai tay ra, cũng định mình nhảy xuống!

Lúc tiếng “Bịch” được phát ra truyền đến Tạ Nam nó giống như bị kim châm vậy. Cậu cũng dần dần trở nên tỉnh táo, là hội trưởng mới vừa rơi xuống và con ác mộng này nếu kết thúc như vậy thì tốt biết bao. Tô mò lo đầu nhìn xuống, thứ hiện lên trước mặt lúc này làm Tạ Nam lại quay trở về con ác mộng trước đây, Thiệu Đông Tử đang nằm trên đất, giống như trong giấc mơ, vũng máu đang từ từ lan ra.

Tô Khôn chưa kịp gọi Tạ Nam thì đã bị mấy người của Hiệp hội bịt mồm lại, mùi ếte trong khăn tay truyền lên tận đầu, ngất lịm đi, sau đó bọn hội viên ba chân bốn cẳng đưa cô ấy lên một chiếc xe cho thuê loại nhỏ, nhanh chóng mất hút nơi cuối con đường âm u trong vườn trường.

Giáo sư Khương bên cạnh cũng bị đánh vào đầu, ngã xuống bên cạnh cuội đời nhỏ, giống như mọi thứ đều đã kết thúc, chỉ để lại mấy người tử vong và tàn phế này.

Tạ Nam vội vàng chạy xuống, nhìn Thiệu Đông Tử không còn động dậy, nước mắt trào ra xối xả, ngồi xuống bên cạnh cậu ta, thằng cha này sao đã chết rồi.

Sao lại chết rồi? Trên tay Tạ Nam vẫn cầm chiếc ba lô kia. Lúc này đây cậu chợt thấy căm hận vật trong ba lô vô cùng, nếu không là do nó thì mọi việc đã không xảy ra, tất cả sẽ diễn ra bình thường, thậm chí không có Tô Khôn, không có ông già Khương và Đường Sinh Bình. Những thứ này đều không quan trọng bằng việc tên tiểu quỷ Thiệu Đông Tử sẽ tốt nghiệp, tìm việc làm, kết hôn sinh con chứ không phải bỏ mạng ở đây.

Những cái chết lần lượt đến khiến Tạ Nam không phải dần trở nên cứng rắn, kiên cường mà là hoàn toàn sụp đổ.

Đúng lúc đang đau lòng trước cái chết của Thiệu Đông Tử, thì bất chợt một cánh tay bám vào vai Tạ Nam, lúc này cậu đã hoàn toàn mất hết sức phản kháng, liền đưa cái ba lô lên đỉnh đầu, ai thích thì lấy đi!

Cánh tay đó không hề lấy chiếc ba lô đó, mà là thêm một cánh tay, nhọc nhằn đỡ Tạ Nam đây, đứng dựa vào tường.

Thì ra là Giáo sư Khương, tuy phải chịu đựng một chút nhưng ông vẫn tỉnh lại rất nhanh, nhìn thấy sự việc thành ra như vậy, liền vội đến giải quyết.

Thiệu Đông Từ đã hoàn toàn ngừng thở, Giáo sư Khương vẫn đặt cậu ta nằm yên, sau đó bảo Tạ Nam gọi điện thoại cấp cứu, Tạ Nam nghe ý Thiệu Đông Từ vẫn có thể cứu được liền vội gọi điện thoại.

Giáo sư Khương tiếp tục bảo Tạ Nam ra cổng trường đón xe, Tạ Nam vội vàng đồng ý, đang định chạy đi, Giáo sư Khương gọi to: “Tạ Nam, ba lô, để đây đi!”

Không kịp nghĩ nhiều, Tạ Nam vứt chiếc ba lô xuống rồi chạy đi đón xe cứu thương, một lúc sau đã cùng xe cứu thương quay lại, thấy Thiệu Đông Từ đứng là vẫn đang thở.

Bác sĩ kiểm tra sơ bộ, rồi vội khiêng lên xe đưa đến bệnh viện, Tạ Nam đang định cùng lên xe thì Giáo sư Khương lại có ý bảo cậu đi cùng chiếc xe cổ với mình.

Bám theo xe cứu thương, Tạ Nam vò đầu bứt tóc lo lắng, đã thế Giáo sư Khương còn giáng cho cậu ta một đòn mạnh hơn, Tô Khôn mất tích rồi, rất có khả năng bị người của Hiệp hội những chuyện thần bí dẫn đi rồi.

“Cái gì!” Lúc này Tạ Nam mới nhận thấy vấn đề ngày càng phức tạp, lẽ nào mọi chuyện hội trưởng mới này làm là vì Tô Khôn mà không phải là vì chiếc mặt nạ phù thủy?

Còn Giáo sư Khương thì trầm lặng, trên đường đi không nói thêm gì nữa, mà tập trung lái thẳng xe đến bệnh viện. Nhìn Thiệu Đông Từ vào phòng cấp cứu, Tạ Nam lại sợ không kịp nên muốn đi tìm Tô Khôn ngay, nhưng Giáo sư Khương kéo lại bảo cậu ngồi xuống.

“Người trẻ tuổi sau này làm việc đừng hăng máu quá, thế này nhé, cậu trông Thiệu Đông Từ, tôi đi tìm Tô Khôn, thế nào?” Tạ Nam nhìn Giáo sư Khương, không biết vừa rồi rốt cuộc ông ấy đã làm gì Thiệu Đông Từ đã sống lại, nhưng trong mắt lại chứa đầy máu, hình như tất cả mạch máu trong phần câu đều đã vỡ, khiến người ta không dám nhìn.

Không thể để ông ấy mạo hiểm nữa, Tạ Nam cứng rắn, nhất định phải tìm ra Tô Khôn và hội trưởng mới kia mới được. Nghĩ thế, cậu liền đỡ Giáo sư Khương đã mệt không chịu nổi nữa ngồi xuống, rồi một mình đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thầy phù thủy

Qua bao nhiêu chỗ rẽ mới tìm thấy quán rượu LDS mà Tô Khôn từng nói. Quán này không phải ở mặt phố, cũng không to nhưng rõ ràng, vừa nhìn đã biết đây là chỗ chuyên làm trò xấu. Tạ Nam giấu con dao vừa mua vào trong áo, nhìn cầu thang thông xuống tầng hầm, trong lòng vẫn lo lắng không yên.

Khi đi đến cổng, nghe thấy bên trong vẫn có tiếng người, Tạ Nam liền rút dao ra, đá mạnh cánh cửa, hùng hổ tiến vào. Nhưng phát hiện bên trong trống không, không còn đồ vật gì nữa.

Nhìn thấy Tạ Nam xông vào, mấy người trung niên vội ôm đầu bỏ chạy, bên trong quán rượu đã trống trơn từ lúc nào, Tạ Nam nhận thấy chỗ này cũng chẳng có manh mối gì nữa, vì thế liền quay người đi ra khỏi cửa.

Đang trèo lên cầu thang vừa cao vừa dốc đứng thì bỗng có mấy người từ trên đi xuống, áo sơ mi đen trên người họ trông quen quen – người của Hiệp hội những chuyện thần bí.

Mấy người đó cảm thấy mặt nóng ran lên, một tên sát khí đằng đằng bỗng rút dao xông ra. Ánh mắt hấn hung ác dữ dần, tên này phóng hỏa giết người chắc chuyện gì cũng dám làm, sợ hãi họ quay đầu bỏ chạy thực mạng.

Tạ Nam đuổi tới nơi, kéo cổ áo của tên chạy sau cùng, đẩy hắn ngã xuống đất, dí dao vào hắn, dữ dằn nói: “Hoàn toàn của chúng mày đâu?”

Người kia che đầu kêu xin tha chết, sau đó líu ríu nói hội trưởng mới và hội viên mới gia nhập trong một đêm đã biến mất toàn bộ rồi, mấy hội viên cũ vì ăn phải nấm do hội trưởng mới cung cấp, có mấy người đã nằm bẹp trong bệnh viện.

Nghe xong những lời nói, con dao trong tay Tạ Nam rơi xuống đất, sua khi ném cho tên hội viên kia một cái nhìn dữ dằn rồi quay đầu đi về phía bệnh viện.

Trên chiếc ghế trong bệnh viện, Giáo sư Khương đang nhắm mắt thư giãn. Đèn đỏ phòng cấp cứu bật sáng, Thiệu Đông Từ vẫn đang đấu tranh giành lấy mạng sống của mình, Tạ Nam đi đến, ngồi kế bên Giáo sư Khương toàn thân như đã bị rút mất xương.

Giáo sư Khương không hề mở mắt, đưa cái túi trả cho Tạ Nam, vỗ vỗ vai cậu ta tỏ ý an ủi.

“Cậu có biết đeo cái mặt nạ phù thủy này vào có cảm giác thế nào không?”

Giáo sư Khương đột nhiên hỏi khiến Tạ Nam nhất thời không có phản ứng gì, đành mở to mắt chờ đợi câu trả lời.

“Thực sự rất đau khổ, lần đầu tiên khi tôi đeo vào cậu cũng đã nhìn thấy tình trạng của tôi lúc đó, nói thế này nhé, hình như nó lấy mất linh hồn của tôi, làm cho tôi nhìn thấy rất nhiều thứ mà tôi không muốn nhìn thấy”.

“Là thầy đã cứu Thiệu Đông Từ”. Tạ Nam lạnh nhạt nói.

“Làm sao cậu biết được?”

“Đoán thôi, em có thể cảm thấy lúc đó Thiệu Đông Từ đã chết, mà những chuyện xảy ra trong thời gian gần đây cũng đã cho bọn em biết rồi đó thôi”.

Tạ Nam nói về giấc mơ mà ba người cùng mơ kia, nếu nói chuyện hôm nay và giấc mơ hôm đó có điểm không giống nhau thì cũng chỉ là lấy hiện thực để bổ sung vào những chỗ còn thiếu, cho đủ các tình tiết hơn mà thôi.

Giáo sư Khương không hề ngạc nhiên về giấc mơ này, chỉ khẽ gật gật đầu.

“Chưa tìm thấy Tô Khôn sao?” Giáo sư Khương có thể đoán ra vì sao Tạ Nam quay lại. Tạ Nam gật đầu, Hiệp hội những chuyện thần bí lần này thực sự giải tán rồi, Tô Khôn vẫn không biết ở đâu.

Bác sĩ từ phòng phẫu thuật bước ra, Tạ Nam vội chạy đến hỏi thăm tình hình, vị bác sĩ vẫn còn đeo kính bịt kín khẩu trang lắc lắc đầu, Tạ Nam sợ đến mức tim như nhảy ra khỏi lồng ngực, khóc lóc thảm thiết hỏi: “Có phải là không cứu được nữa không?”

Bác sĩ tháo khẩu trang ra quát: “Cái gì mà không cứu được nữa, vừa rồi tôi lắc đầu ý là mạng sống của người này đúng thật là kỳ tích, cậu không nhìn thấy tôi cười sao?”

Tạ Nam bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm, cúi người gật đầu tiễn vị bác sĩ rồi dài cổ chờ đợi Thiệu Đông Từ được đẩy ra.

Lúc Thiệu Đông Từ được đẩy ra cũng đã tỉnh hơn nhiều rồi. Giáo sư Khương và Tạ Nam xúm lại cùng đẩy vào giường bệnh, thấy y tá đi rồi mới yên tâm hỏi Thiệu Đông Từ rốt cuộc chuyện là thế nào.

“Còn sống là tốt rồi”. Thiệu Đông Từ vẫn còn yếu. Nhớ lại lúc đó, Thiệu Đông Từ chỉ mong sao tên tiểu tử Tạ Nam lúc đẩy mình xuống ngừng hạ thủ.

Còn sống được là tốt, Tạ Nam đi thu xếp một số thủ tục nằm viện, Giáo sư Khương mất đồ ăn nhìn Thiệu Đông Từ bị băng bó trông giống như xác ướp, cười thầm một mình, tiểu tử này có thể vẫn không biết lần này cậu ta thực sự đã đi gặp Diêm Vương.

Theo lời bác sĩ nói, Thiệu Đông Từ không hề bị thương nặng, thật là một kỳ tích, đúng là không bị thương nặng, không đầy một tuần đã có thể xuất viện.

Trong thời gian này, Tạ Nam cùng Giáo sư Khương đi khắp nơi tìm Tô Khôn, nghĩ mọi cách mà vẫn không tìm ra tung tích của tên hội trưởng mới thần bí kia. Sau khi bố mẹ Tô Khôn đến, trường học bị làm cho huyên náo đến mức trường phải cho nghỉ trong một thời gian. Giáo sư Khương tuy đã dốc toàn lực đi khắp nơi tìm kiếm nhưng áp lực vẫn càng ngày càng tăng đè nặng lên Tạ Nam, như muốn lôi cậu xuống vùng bùn.

Đứng ở xa nhìn cái bóng lưng bố mẹ của Tô Khôn đang than khóc kêu trời kêu đất, Tạ Nam lần đầu tiên cảm thấy mình đã trở thành một ngôi sao Chổi gây họa. Nếu cứ thế này cậu sẽ hại chết từng người từng người bên cạnh mình, mà tất cả những cái này đều có liên quan đến chiếc mặt nạ phù thủy ấy. Chỉ bởi muốn hoàn thành tâm nguyện của Đường Sinh Bình mà cậu phải nhận vật đó, thế mà chẳng bao lâu nó đã thành cây thánh giá bỏ không được, những cái đinh kia, đang từng chiếc từng chiếc đóng vào ngày càng chắc.

Trong lúc vô cùng buồn chán, Tạ Nam mở máy tính ra, đăng nhập vào MSN mà đã lâu rồi không dùng. Người liên hệ nghiên cứu về mặt nạ phù thủy mà hôm đó tìm thấy trên mạng đã thêm tên cậu vào trong danh bạ, Tạ Nam kêu lên, lúc này thật sự cậu không muốn nhắc gì đến những việc liên quan đến mặt nạ phù thủy nữa.

Đối diện với màn hình đầu Tạ Nam hoàn toàn trống rỗng, cho đến khi người liên hệ MSN xa lạ kia lên mạng, giúp Tạ Nam thoát khỏi và tránh được tình trạng ngày càng lún sâu vào mê trận này.

Người kia: “Cậu đã giấu chiếc mặt nạ phù thủy sao?”

Một câu hỏi vào chủ đề chính ngay, Tạ Nam kinh hoàng, nhìn cái ba lô đang nằm trên giường mình, lẽ nào là tên hội trưởng mới ư?

“Anh có muốn không, tôi có thể cho anh, người con gái kia có phải đang ở trong tay anh?”

“Không không, trò chơi này vẫn phải tiếp tục?”

“Trò chơi gì?”

Bên kia không trả lời, im lặng rất lâu, đầu óc Tạ Nam xoay tròn như chong chóng. Thằng cha này rốt cuộc muốn chơi trò gì, nếu hắn ta muốn lấy mặt nạ phù thủy thì chuyện này dễ như trở bàn tay, việc gì phải gây nhiều chuyện phiền phức như vậy? Cuối cùng người đó lại tiếp tục gửi tin đến.

Là một file ghi âm, Tạ Nam do dự một lúc mới nhận, ấn nút nghe, đó là giọng của Tô Khôn, nói những lời kiểu như muốn Tạ Nam cứu mạng, nhưng không rõ lắm. Tạ Nam vội đeo tai nghe vào, tăng thêm âm lượng, sau đó sóng âm càng ngày càng kỳ quái, một tiết tấu gấp gáp mà quái dị đang tăng lên từ từ, bắt đầu lượn vòng trong tai.

Loại âm thanh này giống như do nhiều nốt nhạc lẻ tẻ gộp lại tạo nên, giống như một giai điệu trong những ca khúc kinh điển, khiến người ta cảm thấy mệt mỏi.

Tạ Nam bỗng thấy hoảng loạn, muốn tháo tai nghe ra, nhưng hai tay như mất hết sinh khí, cơ thể cứng đờ không sao động đậy được, con người đảo liên tục trong đồng âm thanh vang vọng đó.

Giống như vừa trở về hiện thực, Tạ Nam vẫn ở trong phòng, đang ngồi trên ghế, còn Tô Khôn thì đứng bên cạnh mình, khuôn mặt trắng như sương, lạnh băng không chút biểu cảm.

Tạ Nam mừng khôn kể xiết, vội nói: “Em về rồi! Anh và Giáo sư Khương đi tìm em mãi, muốn cứu em thoát khỏi đám người của hội đó!”

Mắt Tô Khôn như phủ một lớp sương mù tĩnh lặng, cô ngẩng đầu nhìn trần nhà. Lúc này Tạ Nam bất chợt cảm thấy kỳ lạ cũng ngược mắt lên nhìn theo, trần nhà đang tan ra, biến thành nham thạch nóng chảy, còn cậu như đang ngập ngụa trong đám nham thạch đó, từ từ chìm xuống!

Tô Khôn đứng bên cạnh, ánh mắt oán giận nhìn Tạ Nam đang từ từ chìm xuống, bị thiêu cháy dần dần mà không chút động lòng.

Thấy cậu kêu gào thảm thiết, toàn thân như đã hòa trong lửa, đau đớn vô cùng, vậy mà Tô Khôn vẫn ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Anh cứu tôi? Bản thân anh còn không cứu nổi mình nữa là...”

Tô Khôn nói xong thì bắt đầu cười khẩy, khuôn mặt đẹp đẽ kia bắt đầu biến hóa trước mặt Tạ Nam, đám sương mù trong mắt trở nên dày đặc, đục ruộng đôi mắt to của cô ấy biến thành một cái lỗ đen ngòm, huyết quản nở to, trở thành những đường vân nổi bật.

Trước khi khuôn mặt Tô Khôn biến thành một cái mặt nạ phù thủy bằng máu thịt, Tạ Nam ôm đầu, ngồi xồm xuống đất, thực sự không dám nhìn tiếp nữa.

Rất nhanh sau đó một lần nữa Tạ Nam trở về với thực tại, mọi thứ đều đã dừng lại, kể cả đoạn nhạc thôi miên kia, nhưng trong đầu cậu ấy giống như lắp một chiếc máy cắt cỏ với tiếng nổ rất lớn, nhanh chóng cắt bỏ sự tự tin và hy vọng – chúng vốn chẳng sung túc gì. Đây là cái thứ mà tên hội trưởng mới gửi cho mình để khiêu chiến?

MSN để lại một tin nhắn cuối cùng:

“Cậu đã từng chơi bịt mắt bắt dê chưa? Tôi chính là con ma đó, cậu muốn tìm thấy tôi, hãy mang theo thứ tôi muốn, đến để kết thúc trò chơi”.

Bức ảnh bán thân màu tro bị bong tróc khiến người ta có cảm giác rất không tốt. Tạ Nam bẻ ngón tay kêu răng rắc, ngồi ngẩn ngơ ở đó trong giây lát. Cậu đang nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, con ngõ dài sâu thẳm tĩnh mịch kia ở thị trấn Phở, lũ mèo lẩn tránh, bạn bè thì quay lưng lại, Tạ Nam kể lể, sau đó tự mình biến mất trong cái ngõ nhỏ mà không biết đi hướng nào. Cậu dựa vào chân tường bắt đầu đếm.

Một tiếng!

Hai tiếng!

Đến tiếng thứ mười thì trò chơi được bắt đầu, quay người lại, mọi thứ trước mắt đều xa lạ, không giống như thị trấn Phở, nhưng chính xác là đang ở một con phố của thị trấn Phở, chỉ là con đường đó biến hóa như có ma thuật.

Tìm thấy Giáo sư Khương đang ở trong văn phòng cũ kia, sau khi nói rõ lý do mình đến đây, Tạ Nam không nói gì thêm nữa mà đứng chờ câu trả lời với bộ dạng ngốc nghếch. Cậu muốn biết, Thiệu Đông Tử đã được cứu như thế nào, bây giờ chỉ có khả năng này trở thành chỗ dựa duy nhất mà thôi.

“Chính là chiếc mặt nạ phù thủy kia, là nó đã tìm lại linh hồn cho Thiệu Đông Tử”. Giáo sư Khương chớp đôi mắt đỏ ngầu, hồ hởi nói.

“Có điều, tốt nhất cậu đừng đeo nó lên, có thể nói thế này, là nó đang khống chế cậu, chứ không phải là cậu đang khống chế nó. Ở đây có một lực lượng rất mạnh, bám chặt lấy cậu, nên cậu không thể chế ngự nó được”.

“Thật sao? Đó là lực lượng gì ạ?” Tạ Nam lôi chiếc mặt nạ phù thủy ra, lật lên lật xuống xem xét kỹ càng. Dù đã cầm vật này khá lâu rồi, nhưng hiện tại cậu vẫn thấy rất xa lạ với nó.

Tạ Nam nửa đùa nửa thật hỏi Giáo sư Khương nếu tự đeo cái mặt nạ này lên có phải mình cũng sẽ có được một sức mạnh phi thường. Giáo sư Khương âm ỉ hồi lâu không biết nên trả lời thế nào.

Nhìn bộ dạng gượng gạo của Giáo sư Khương, Tạ Nam mỉm cười, liền đứng dậy định bước đi.

Giáo sư Khương ngăn cậu ấy lại, bắt đầu giảng giải một vài thứ cho Tạ Nam. Mặt nạ phù thủy được coi là một vật thần linh, có người chuyên điều khiển nó, là một tổ chức hay là thầy phù thủy.

Trước đây trong mỗi thôn thường có một thầy phù thủy, do năng lực của họ nên tất cả người dân vừa sợ vừa kính nể. Hoặc cũng có thể là một gia tộc, một gia tộc có sức ảnh hưởng lớn trong thôn.

Tất cả những thứ này đều không được sách vở ghi chép lại mà chỉ được truyền miệng trong dân gian, đa phần là họ dựa vào kinh nghiệm, bao gồm cả sử dụng trùng độc, thảo độc, bùa chú. Có điều nó không phải lần nào cũng hiệu nghiệm, nhưng hiệu quả thần kỳ của những thứ này vẫn khiến họ được hưởng sự tôn trọng và e sợ.

Cũng có thể nói rằng nếu không có kinh nghiệm này mà dám liều lĩnh đi làm những chuyện có liên quan thì sẽ xảy ra hỗn loạn, nhẹ thì vận hạn vậy lấy, nặng thì mất mạng.

“Cậu hiểu chưa, đôi mắt tôi bây giờ chính là do vật này gây nên đó”.

Giáo sư Khương giảng xong một bài rất dài, tràng giang đại hải, nhìn Tạ Nam vẫn ngơ ngác ngác đứng ở đó, ông liền đưa tay vỗ vỗ cho Tạ Nam vài cái, thật không biết hỗn phách tên tiểu tử này bay đi đằng nào nữa.

Tạ Nam bị vỗ cho tỉnh lại, vội lồm bồm đáp lại mấy câu ứng phó rồi gấp gấp đi ra cửa, tâm sự trước lúc sắp đi vẫn khá nặng nề, khiến Giáo sư Khương trong lòng sinh nghi.

“Đừng bao giờ thử đeo nó lên, đó là một việc ngốc nghếch!” Giáo sư Khương vội đuổi theo nói thêm một câu.

“Biết rồi ạ!” Tạ Nam vừa bước xuống lầu vừa trả lời.

Thực ra trong lòng cậu đã có ý định quay trở lại thị trấn Phổ rồi tìm một thầy phù thủy, nếu sử dụng sức mạnh của cái mặt nạ này thì nhất định cậu sẽ cứu được Tô Khôn và cứu cả bản thân mình nữa.

Thu dọn xong đồ đạc, sau khi bước lên tàu Tạ Nam mới gửi tin nhắn cho Giáo sư Khương và Thiệu Đông Từ, nhờ Giáo sư Khương ở đây tiếp tục tìm kiếm tung tích của Tô Khôn, còn cậu có việc gấp buộc phải trở về nhà giải quyết một số chuyện.

Lúc về đến nhà, mẹ Tạ Nam vô cùng kinh ngạc, vội vàng đón lấy hành lý của con rồi bắt đầu bận rộn chuẩn bị cơm nước, vừa làm vừa hỏi: “Con không vi phạm việc gì khiến nhà trường đuổi học đấy chứ?”

Tạ Nam đành trả lời không sao, do nhà trường đang bố trí đi thực tập thực tế và phải tự mình tìm đề tài, rồi liền mượn cớ hỏi mẹ có biết thầy phù thủy nào không.

Bố Tạ Nam im lặng bên ngoài đột nhiên mở lời: “Tìm thầy phù thủy làm gì?”, giọng có vẻ tức giận.

Tạ Nam tiếp tục nói là thực tập thực tế, nhưng chưa đợi cậu nói hết, ông đã nổi trận lôi đình nói Tạ Nam là sinh viên khoa Sinh Hóa sao lại đi làm cái trò đường ngang ngõ tắt thế này, còn dọa nếu vẫn còn làm trò không chính đáng như thế sẽ gọi người trời lại rồi ép trở về trường.

Thấy lời ông bố vốn mát tính đã trở thành Đại Vương Diêm La, Tạ Nam vội vàng rút lại lời, ngậm tính toán những việc tiếp theo.

“Con đến xưởng hóa chất của thị trấn Phổ thực tập, ngày mai con sẽ đi”. Tạ Nam vắt óc suy nghĩ, cuối cùng cũng tìm được lý do hợp lý, cái này mới gọi là làm yên lòng người.

Lúc ăn cơm, mẹ Tạ Nam nói vẫn nhớ Tô Khôn, lại còn dò hỏi gần xa. Mẹ không biết chuyện nên không sao, chứ thực ra mỗi câu nói về Tô Khôn đều giống như một mũi kim đâm sâu vào chỗ yếu mềm nhất trong lòng Tạ Nam.

Tạ Nam cúi đầu, vội vã ăn cơm, bà mẹ hiểu phần nào nên cũng không gan hỏi tiếp nữa.

“Con uống một chút được không ạ?” Tạ Nam chỉ vào chai rượu trắng của ông bố, thấy ông không phản đối, Tạ Nam rót ra nửa cốc, uống một hơi, sau đó rời mâm về phòng.

Ngày mai, nhất định phải đi tìm một thầy phù thủy!

Sáng sớm hôm sau Tạ Nam vội đến bến xe, khoác ba lô đứng bên cạnh đợi, trong lòng suy nghĩ hôm nay phải tìm người thế nào đây. Bỗng người lái xe từ bên trên đi xuống, kinh ngạc nhìn Tạ Nam, có rất ít người đợi xe, hôm nay đúng là một điềm lành.

Tạ Nam ngồi ghé bên cạnh lái xe, nóng vội hỏi khi nào xe khởi hành, lái xe châm điếu thuốc từ từ hút, nói còn phải đợi khách, không thể chở một mình cậu đi.

Nhìn một lúc không có ai đến, lái xe bắt đầu bắt chuyện: “Chà trai đi thị trấn Phổ thăm người thân à?”, trong vô thức Tạ Nam buột miệng nói mình muốn đi tìm thầy phù thủy, nhận thấy mình đã lỡ mồm, ngẩng đầu nhìn lái xe, không nói tiếp nữa.

Lái xe đáng người cao cao gầy gầy, cắt đầu ba phân cổ đeo một sợi dây chuyền rất to, trình bày về thân phận của mình, đôi mắt đảo tròn, chỉ ít là người thông minh lanh lợi.

“Ồ, thầy phù thủy à, cậu muốn xem bói sao, nghe nói chùa Giang Đông khá được, rất linh”. Lái xe buồn chán xoay xoay vô lăng, giống như nói một mình.

Tạ Nam chợt nghĩ không biết chừng lái xe thông thạo địa hình có thể biết cũng nên, không chán chừ liền hỏi thăm chỗ nào có thể tìm được thầy phù thủy, bởi cậu có việc cần giải quyết.

Lái xe nhìn Tạ Nam, đưa cho cậu một điều thuốc, nói là người làm việc này bây giờ không nhiều nữa, rất khó tìm, và phải chi một ít tiền, nói rồi anh ra lấy điện thoại nghiêm túc mở danh bạ, hình như muốn tìm ai đó.

Cũng may cậu có mang theo mấy nghìn tiền mặt của mẹ, không nghĩ ngợi mà liền gạt đầu nói tiền không thành vấn đề, quan trọng là phải tìm được thầy phù thủy, vẫn chưa tìm được Tô Khôn, sự việc không thể kéo dài thêm nữa.

Người lái xe nghe được những lời của Tạ Nam thì cười tít mắt bắt đầu tự giới thiệu: “Tôi là Hầu Tam, được anh em trong giới giang hồ kính nể, thường gọi tôi là anh Tam, chúng ta nói chuyện rất ăn ý, thế này đi, đợi tôi tìm đến cho cậu một người, coi như cậu chiếu cố việc làm ăn của tôi, còn tôi giúp cậu”.

Tốt rồi, lại còn gặp được một người giang hồ nhiệt tình, Tạ Nam nở một nụ cười hiếm hoi.

Trên đường đi Hầu Tam vừa gọi điện thoại vừa lái xe, xoay vô lăng cứ như đang múa lân vậy, núi đá hai bên đường dốc đứng, xe xuyên qua như bay, đúng là một cao thủ.

Tạ Nam nghe Hầu Tam liên lạc với mấy cô đồng thì trong lòng cảm kích vô cùng, sau khi xong việc, nhất định phải mời anh ta một bữa mới được. Đã đến thị trấn Phổ, Hầu Tam để lại số điện thoại cho Tạ Nam và nói nếu tìm thấy lập tức sẽ liên lạc lại, thấy vậy Tạ Nam vô cùng biết ơn rồi xin phép đi trước, còn Hầu Tam vẫn ở đó tìm người.

Men theo con đường lần trước Tạ Nam lại đi đến khu phố cổ, tìm một nhà khách quốc doanh đó là một tòa nhà hai tầng nhỏ, gạch xanh ngói đen, dưới góc tường rêu xanh tràn lan, xem ra đã xây dựng rất lâu rồi. Đây cánh cửa kính kiểu cũ nặng trĩu ra, trước mặt cậu là quầy tiếp tân bằng gỗ cũ nát, phòng cậu thuê cũng đơn giản, trên trần là ánh đèn chân không lơ lửng.

Ném túi hành lý xuống, Tạ Nam chậm rãi đi dạo không mục đích trên những con phố của thị trấn Phổ, một lát sau đã thấy điện thoại kêu.

Sau khi Tạ Nam đi, Hầu Tam đã tìm được anh bạn Hồ Ma của mình, nói chuyện của Tạ Nam, Hồ Ma không ngừng hỏi tìm thầy phù thủy à, tìm thầy phù thủy làm gì?

“Cậu đúng là ngu xuẩn, cậu giả làm thầy phù thủy thì được rồi, đến lúc đó kiếm được một nghìn tám chẳng hơn là cậu đi hát xin tiền người ta à!” Hồ Ma là chủ xưởng của đội nhạc điện ở thị trấn Phổ, nói trắng ra thì là nhà nào có việc hiếu hỷ thì đưa đoàn người đến hát mấy khúc gì đó, cũng không cần kỹ thuật, hát bịa linh tinh là được.

“Không, tôi không làm được, không chuyên nghiệp, bảo tôi hát còn được”. Hồ Ma nói xong định bỏ đi. Hầu Tam hung dữ bắt chẹt, bảo cậu ta giả làm thầy phù thủy một chút, chứ có phải đi làm cái gì mất mạng đâu, không có tiền đồ thì vẫn là không có tiền đồ.

Bị chỉ trích một trận này, Hồ Ma hình như đã thông suốt, vò đầu đồng ý, về nhà tìm cái áo dài của ông để lại, viết mấy chữ nguyệt ngoác lên giấy màu vàng đem đi làm bùa chú, coi như đã chuẩn bị xong, sau đó gọi điện cho Tạ Nam

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Vận hạn

Đúng hẹn Tạ Nam đến gặp Hầu Tam, vừa nhìn thấy Hồ Ma phía sau, cậu thấy anh ta rất trẻ thì trong lòng đã sinh nghi. Hầu Tam nhìn thấy vẻ nghi ngờ hiện rõ trên mặt Tạ Nam thì vội khoe khoang Hồ Ma là một thầy phù thủy nổi tiếng khắp vùng, bản lĩnh hơn người.

Vào quán ăn gần đó, Hầu Tam vẫn không quên khen ngợi Hồ Ma thân thông quảng đại ra sao, sau khi uống cạn vài cốc liền dẫn Tạ Nam về nhà mình.

Nhà Hầu Tam khá lớn, có bể cá cảnh ở giữa giếng trời và hai tầng mỗi tầng có bốn phòng trong rất nguy nga tráng lệ. Đi đến phòng mình, Hầu Tam kéo một cái ghế bảo Tạ Nam ngồi cho vững, sau đó nhảy mất với Hồ Ma, ý nói bắt đầu đi.

Căn nhà có vẻ hơi tối, Tạ Nam đưa mắt nhìn quanh ngôi nhà cổ phải đến trăm năm này, cột trụ vô cùng kiên cố. Bỗng cậu giật mình khi thấy một bà cụ đột ngột xuất hiện trong phòng, dưới ánh đèn lúc hoàng hôn trông bà như một bức tượng sáp.

Bức tượng sáp này như ngăn ánh mắt của Tạ Nam lại, cậu bỗng tròn tròn mắt nhìn, mặt mày nhăn nhó chẳng biết là đang cười hay khóc.

Tạ Nam vội nhảy ngược lên ghế, hỏi Hầu Tam phòng trong có người không. Do đang bận chuẩn bị hương án nên hẳn ta cũng chỉ nói qua quýt là bà mình

ở bên trong, không sao không sao.

Hầu Tam lấy ít hoa quả và hai miếng thịt bày biện lên hương án, mượn hơi rượu hồi nãy Hồ Ma lằm nhăm bắt đầu đọc bài kinh khó hiểu. Hầu Tam ghé sát lại, nói nhỏ vào tai Tạ Nam: “Bà già rồi, không nghe thấy đâu!”

Nghe Hồ Ma niệm kinh một lúc, Tạ Nam lôi chiếc mặt nạ phù thủy ra, đưa cho Hồ Ma rồi nói ý định mình đến đây.

Hồ Ma vội vội vàng vàng nhận lấy chiếc mặt nạ phù thủy. Hầu Tam cũng xúm lại, nhìn thấy món đồ cổ này thì trong giây lát mắt hai người sáng lên, chụm đầu lại rồi quay lưng về phía Tạ Nam bàn bạc xem làm thế nào để đoạt vật này.

Tạ Nam thấy hai người ở đó to nhỏ bàn bạc, rồi lại đưa mắt liếc nhìn bà già vẫn ngồi ở đó, hình như là nặng tai.

Thấy tình hình xảy ra như thế, với con mắt tinh tường của mình, có thể phần nào khẳng định, tên Hồ Ma được gọi thầy phù thủy này chắc hẳn là thầy dóm.

Tạ Nam định dạy cho hắn ta một bài học liền ra về sùng kính nói muốn nhờ sư phụ Hồ xem hộ cái này có gì đặc biệt hay không.

Tên Hầu Tam thông minh lanh lợi, giờ chiến lược do dự, còn Hồ Ma vội đeo chiếc mặt nạ lên mặt, sau đó dương dương đắc ý quay người lại, đối diện với Tạ Nam.

Lời chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì cổ họng của Hồ Ma đã phát ra âm thanh khàn khàn. Hốc mắt đen ngòm trên chiếc mặt nạ phù thủy bắt đầu chảy máu, chân tay hắn vùng vẫy lung tung, sau đó đâm đầu vào hương án khiến các đồ cúng phẩm và hương nến bên trên đều đổ hết.

Hầu Tam vẫn nghĩ nó là đồ cổ rất giá trị đầu óc hạn hẹp của hắn chưa từng nghĩ rằng vật đó lại tà khí đến vậy. Thấy biểu hiện của Hồ Ma như thế, hắn ta sợ đến mức vút hết bùa chú trên tay chạy ra xa.

Dáng vẻ của Hồ Ma cũng khiến Tạ Nam lạnh cả sống lưng. Giáo sư Khương từng nói chớ có tùy tiện đeo mặt nạ phù thủy lên, bây giờ nhìn gương tên thầy phù thủy già này, đúng là khó mà tưởng tượng đằng sau chiếc mặt nạ phù thủy đã xảy ra chuyện gì và tại sao nó lại có thể khiến hắn ta đột nhiên phát ra âm thanh như vậy.

Tạ Nam định lùi lại phía sau, đột nhiên va phải một người, giật mình sợ hãi, còn chưa kịp né tránh thì chợt một cánh tay gầy chỉ toàn xương xẩu bám vào vai cậu.

Hốt hoảng quay người lại thì thấy cánh tay đỏ như cái kẹp sắt, khiến Tạ Nam không tài nào chống lại được. Còn Hầu Tam vội bò đến kéo kéo cánh tay người sau lưng mình, gọi to: “Bà ơi cứu mạng!”

Bà già nặng tai kia lúc này như lại biến thành một người bình thường, dáng vẻ nhanh nhẹn, lao đến trước mặt Hồ Ma đang giãy giụa đau đớn. Bà ta nhặt một bó hương, đâm vào sau đầu cậu ta, sau đó nhanh chóng tháo mặt nạ phù thủy ra.

Bà già vừa nhìn chiếc mặt nạ phù thủy, giống như chạm phải lửa vậy liền cầm nó ném trả Tạ Nam.

Hai mắt Hồ Ma máu chảy ròng ròng, các gân xanh trên cổ như quần chặt vào nhau. Trải qua trận vật lộn vừa rồi hắn ta như chỉ còn nửa mạng sống, nằm trên nền nhà chỉ có thể hít vào mà không thể thở ra.

Hầu Tam sợ hãi nhìn Tạ Nam, lo lắng chiếc mặt nạ phù thủy trên tay cậu ta lại gây chuyện.

Bà già không thêm để ý Tạ Nam mà liền lấy cây gậy trong tay đánh Hầu Tam rồi chửi mắng: “Cái này có thể công ma quỷ, sao lại mang thứ muốn lấy mạng người này vào nhà hả?”

Hầu Tam chui xuống gầm bàn lẩn tránh, cảm phần thét Tạ Nam, bảo cậu ta cút đi ngay.

Tạ Nam lặng lẽ cầm chiếc mặt nạ phù thủy bỏ vào trong ba lô, nhưng vẫn chưa vội bỏ đi. Bởi cậu biết bà già trước mặt này có thể giúp được mình, đang định tiến lên phía trước thì bà già kia vùng gậy lên nhìn cậu với ánh mắt không thiện chí.

Vừa định mở mồm, bà già đã hỏi trước: “Chàng trai, cậu biết vật cậu cầm trong tay là cái gì không?”

“Mặt nạ phù thủy”.

“Biết thì tốt, tốt nhất là cậu rời khỏi chỗ này ngay lập tức!”

Nếu bà ta biết nguồn gốc và bí mật của mặt nạ phù thủy, vậy bà ta có thể nói ra. Tạ Nam định nói ra mục đích của mình nhưng bà già kia không hề khách khí cứ khua khua cây gậy trong tay muốn đuổi Tạ Nam đi ra.

“Đừng có không biết tốt xấu, mau đi đi!”

Tạ Nam đành thất vọng bỏ đi, lúc sắp ra đến cổng, bà già lại hỏi: “Chàng trai, cậu họ gì?”

“Tạ!” cậu nói. Bà già trầm ngâm suy nghĩ nhưng không có biểu hiện gì đặc biệt, Tạ Nam đành quay người đi thẳng ra cửa chính.

Hầu Tam vội đỡ Hồ Ma dậy, chân tay run lẩy bẩy nhìn kẻ hợp tác cùng mình như sắp chết, đang định kiểm chút tiền thì gặp phải cái họa này.

Cửa đóng lại và mọi chuyện bên trong lúc này không còn liên quan đến Tạ Nam nữa. Bây giờ cậu đành một mình ôm ba lô, bước đi không mục đích trong cái ngõ nhỏ vắng lặng ở thị trấn Phở này.

Tạ Nam vẫn chẳng biết mình nên làm gì tiếp theo đây. Cậu liền gọi điện cho Giáo sư Khương, đầu bên kia không mấy nhiệt tình, chỉ trả lời mọi thứ vẫn bình thường, có điều Tô Khôn vẫn chưa có tin tức gì.

Tia hy vọng trước khi đến thị trấn Phở cho đến bây giờ dường như đang bị tắt dần, đành phải đi bộ về nhà nghỉ, cố gắng ngủ một đêm. Nhưng khi gà mới gáy canh hai canh ba cậu đã tỉnh dậy.

Lại tiếp tục đi qua các góc ngách của các ngôi nhà, Tạ Nam bỗng cảm thấy toàn bộ thị trấn này đã có sự thay đổi so với trước đây. Hình như thị trấn đang lặng lẽ tu sửa, hay nói đúng hơn là một cuộc cải tổ.

Treo lên bờ đê, Tạ Nam phát hiện trong thôn cổ kính kia đang xây dựng một tòa kiến trúc kiểu cổ, khí thế hùng vĩ, mái cong cao vút như nhìn xuống ngất thế thái của thôn nhỏ, vô cùng nổi bật.

Tìm mấy người hỏi thăm, nhưng ai nấy đều tỏ thái độ giả như không quen, đều lắc đầu nói không biết. Tạ Nam gãi gãi đầu, đưa mắt nhìn mấy chiếc thuyền dài vàng trên sông Nguyên, tiếng máy nổ âm vang, lồi đất cát từ dưới đáy hồ, đổ vào khoang thuyền.

Một dòng nước đục ngầu cuộn cuộn chảy xuống hạ du, mấy tháng không trở lại mà thị trấn Phở đã phát triển nhanh đến vậy. Nhảy xuống bờ đê, Tạ Nam tiếp tục tìm kiếm trong các ngõ ngách nơi đây, những mong có thể tìm được một thầy phù thủy đúng nghĩa để có thể chỉ dẫn cho mình.

Nhưng có một chuyện đã âm thầm được lan truyền thị trấn Phở, nói là có một chàng trai mang theo tà vật đến thị trấn Phở, tà vật này không biết có nguồn gốc từ đâu, nhưng nó đã khiến Hồ Ma sợ đến mức điên điên dại dại, mặt mày hốc hác, còn tên tiểu tử mang theo vật đó vẫn đang tiếp tục lang thang trong thị trấn.

Không cần biết ai là người đầu tiên tuyên truyền chuyện này, nhưng nó thực sự khiến người dân trong thị trấn hoang mang bất an. Câu chuyện cứ thế truyền qua truyền lại, từ miệng người này sang miệng người kia khiến nó càng trở nên chân thực, gần như trở thành nỗi sợ người nơi khác đến thị trấn Phở để thu thập linh hồn.

Vì thế Tạ Nam liền tiếp bị từ chối không cho vào nhà và cũng không ít phụ nữ vừa nhìn thấy thanh niên lạ mặt, ăn mặc hơi thời thượng khoác ba lô đã chạy ra đóng cổng từ xa, đợi người đó đi xa rồi mới ra mở cửa.

Cả thị trấn bị chuyện bịa đặt này làm cho trở nên u ám. Khiến cho Tạ Nam lúc nào cũng cảm thấy có người đang nhìn mình, cảnh giác với mọi hành động của mình, kể cả nhân viên phục vụ của nhà khách, cảm giác này càng ngày càng tăng lên và cũng chẳng biết khi nào sẽ bùng phát.

Trời chiều bắt đầu trở nên oi bức, gần như toàn bộ người dân ở khu phố cổ của thị trấn Phở bị chấn động bởi tiếng kèn Xô-na thê lương. Âm thanh sắc nhọn xuyên qua không biết bao nhiêu bức tường đâm thẳng vào tai Tạ Nam đang uể oải tìm kiếm thầy phù thủy trong các ngõ ngách, là tiếng khóc ní non, sau đó là tiếng pháo lạch tạch báo cho Tạ Nam biết thị trấn này vừa có người qua đời.

Kèn Xô-na và pháo giống như tờ cáo phó báo cho cả thị trấn biết, có người họ ngày ngày gặp mặt đã mãi mãi rời xa, đi về cõi thiên thu.

Tạ Nam thần thờ nhìn láng giềng xung quanh rồi bước đến chỗ có tiếng pháo, mấy người đang than khóc thê lương thảm thiết.

Theo dòng người đi ra từ các cổng rồi tập hợp thành một đoàn, Tạ Nam từ từ bám theo, chậm chạp đi đến chỗ có người vừa qua đời. Tới một ngõ gần kề bên sông, tiếng khóc ngày càng rõ hơn, tiếng khóc đau đớn của cả một gia đình.

Bà đồng trong thị trấn rùng mình một cái rồi đi thẳng vào cổng chính, mặc kệ tiếng khóc vẫn vang lên thê thảm, còn những người đàn ông thì chần chừ muốn nhìn rõ hơn mọi thứ.

Tạ Nam chui qua đám người, thò đầu nhìn thấy trong gian chính giữa đặt một thi thể, người đó đột nhiên thổ ra một vũng máu, rồi chết.

Mọi người tập trung bắt đầu tổ chức lễ tang, Tạ Nam chờ ở trong góc, lặng lẽ quan sát tất cả, nhìn người ra người vào trong gian chính thu xếp các công việc chẳng biết là hiếu kỳ hay thương xót nữa.

Đang lúc ngẩn ngơ, đột nhiên có một người chạy từ ngoài ngõ đến, hấp ta hấp tấp bỏ nhào vào linh đường, gào to: “Bà Dương vừa tắt thở rồi!”. Sau đó đi đến trước mặt tay thối kèn Xô-na và ông già đang khóc thút rí vào tai. Mặt tay thối kèn Xô-na lộ vẻ lúng túng, chắc là người này chạy đến muốn báo tay thối kèn Xô-na chuyển sang thổi cho đám tang nhà bà Dương, nên trên mặt tự nhiên bối rối.

Người đưa tin ngẩng đầu nhìn, cũng không biết nói gì nữa, bầu không khí bỗng trở nên khó xử. Đám đông cũng bắt đầu ồn ào bàn luận, đúng là một ngày xui xẻo.

Người đưa tin nheo mắt, thấy Tạ Nam đang ngơ ngẩn ngồi ở góc phố liền kéo theo một số người hướng về phía đó chửi đổng. Đám đông lại ồn ào giống như nổ nồi áp suất, bắt đầu mồm năm miệng mười bàn tán sôi nổi.

Rõ ràng người ngồi kia là cậu thanh niên mang tà vật trong lời đồn đại đấy mà, vừa nói vừa ném ánh mắt bất an về phía đó.

Tạ Nam chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, vẫn đưa mắt nhìn đám người tùm tùm lại kia, ríu ra ríu rít nói gì đó. Cuối cùng giống như nhỏ một giọt nước vào nồi dầu đang sôi sùng sục làm cả nồi nổ tung, mấy người khí thế đằng đằng cầm vũ khí đi đến.

Nhìn thấy mấy người lao đến với vẻ mặt đặng đặng sát khí, Tạ Nam hoang mang đứng dậy bỏ chạy. Mấy người đuổi theo qua mấy ngõ thì không đuổi nữa, nhưng bước chân Tạ Nam càng chạy ngày càng nhanh tựa như đang bay trên vậy, cảm giác như đám người phía sau vẫn đang đuổi giết cậu ta. Bước chân huỳnh huých gấp gấp khiến lũ chó trong ngõ đồng thanh sủa thành một tràng dài.

Nếu vẫn không tìm được người có thể giúp mình thì cũng không nên tiếp tục ở lại thị trấn Phổ này nữa.

Không biết đã chạy bao lâu, Tạ Nam dừng lại, hai tay chống vào đầu gối thở dốc, chạy một mạch như thế nào cậu gần như chẳng còn chút oxy nào.

Vừa ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đã đến căn nhà của Đường Sinh Bình, đúng là trùng hợp, đây chính là nơi bắt đầu mọi vận hạn trong đời Tạ Nam.

Câu đối trong nhà đã bạc trắng, trên mái ngói cũng mọc mấy bụi cỏ dại, cổng chính khóa chặt, không gian trở nên thâm thương quạnh quẽ vô cùng.

Trên ngưỡng cửa kia không có một ông lão đợi mình nữa. Tạ Nam tìm thấy một tảng đá ở chỗ đối diện với cổng nhà Đường Sinh Bình, kê móng ngồi xuống, ngơ ngẩn ngẩn nhìn cánh cửa gỗ đã bị khóa chặt.

Rất lâu sau, Tạ Nam đi đến một cửa hàng nhỏ bán vàng mã, muốn mua một ít tiền giấy gì đó đốt cho Đường Sinh Bình.

Cửa hàng đồ rất nhỏ, trên tường đen sì có dán một tờ giấy đỏ, bên trên viết “Không kiêng kị gì”. Bà chủ là một bà già lụ khụ, đang cẩn thận gói buộc các đinh vàng bằng giấy.

Nhìn thấy Tạ Nam đi đến, bà già không mời chào, cẩn thận quan sát kỹ Tạ Nam chọn tiền giấy hương nén.

Tạ Nam đứng ở cổng đốt tiền giấy, châm thêm một điếu thuốc rồi lại ngồi lên tảng đá, hít từng hơi, cho đến tận khi tàn hương cuối cùng rơi xuống.

Bất chợt tiếng kèn Xô-na và tiếng pháo vang lên lần thứ ba, thị trấn Phổ bắt đầu xảy ra chuyện mà từ trước tới nay chưa từng có. Chỉ trong một buổi chiều mà có đến ba người chết một cách kỳ lạ, nếu Hồ Ma không bị thương thì hôm nay có thể là một ngày kiếm ăn bận rộn với hắn.

Tạ Nam chợt nhận ra vì sao người dân trong thị trấn có thái độ như vậy, chính là vì cậu đã mang chiếc mặt nạ phù thủy về chỗ này. Và chính vì như vậy nên việc thị trấn không phải do cậu đi chăng nữa thì cậu cũng khó tránh khỏi liên quan.

Một buổi chiều đã chết đến ba người. Chợt thấy mấy người vội vàng vàng chạy đến, Tạ Nam liền nhanh chóng lẩn trốn rồi chuồn về nhà khách.

Còn chưa đến cổng nhà khách, từ xa cậu đã nhìn thấy bà cô phục vụ đang cuống cuống bỏ chạy không kịp chọn đường, nếu không vì chuyện làm ăn thì chắc chắn Tạ Nam đã bị đuổi đi rồi.

Trời đã gần tối, trên đường không bóng đèn, một vùng tối om, trong thị trấn người cần ở nhà khách không nhiều cho nên hầu hết các phòng đều trống, cả tòa nhà chỉ có tiếng bước chân đi lại của một mình Tạ Nam.

Ném chiếc ba lô xuống, Tạ Nam nằm phịch xuống giường, nhìn lên trần nhà suy nghĩ vẫn vợ không biết bước tiếp theo nên làm như thế nào. Vấn đề lớn nhất lúc này là nếu cứ tiếp tục xảy ra chuyện như thế thì rất có khả năng mình sẽ bị trời và bị đuổi ra khỏi thị trấn Phổ, còn chuyện thầy phù thủy thì không cần phải bàn đến nữa.

Chạy một mạch khiến toàn thân đầm đìa mồ hôi, Tạ Nam vắt khăn lên vai rồi bước vào phòng tắm công cộng của nhà khách. Sau đó xả nước bắt đầu gội đầu, chẳng may bọt dầu gội chảy vào mắt, và chẳng hiểu sao nước ở vòi đột nhiên chảy chậm lại. Bọt dầu gội lênh láng trên nền gạch sáng bóng khiến phòng tắm như trở thành sân trượt băng.

Nền sàn trơn ướt, Tạ Nam cố hứng lấy chút nước cuối cùng để rửa sạch bọt dầu gội đang cay sè trong mắt, nhưng chẳng may lại trượt chân bị ngã đập mạnh xuống sàn, đau đến mức hoa mắt, chóng mặt, lại thêm đám bọt xà phòng chui vào làm mắt đau không chịu nổi.

Giọt nước kia vẫn đang chảy tí tách, Tạ Nam vốc lên định rửa, nhưng mùi tanh của máu nồng nặc xộc vào mũi, đầu ong ong như bị điện giật.

Thứ chảy ra trong ống nước kia là máu, Tạ Nam gắng lấy tay chùi mắt, trước mắt cậu lúc này là một màu đỏ sẫm rợn người, cả phòng tắm giống như địa ngục, cậu kinh hoàng muốn bỏ chạy nhưng, nhưng sàn trơn bóng khiến cậu ngã xuống.

Đến rồi, lúc này trong đầu Tạ Nam đột nhiên xuất hiện từ này, những thứ này từ đầu đến cuối chưa hề rời xa mình, bây giờ lại xuất hiện.

Nằm bò trên nền, Tạ Nam lần sờ tìm khăn mặt, rồi lau sạch bọt trên mặt. Con mắt bị nước gội đầu chảy vào trở nên đau đớn, miễn cưỡng nhìn một số thứ.

Khó khăn lắm Tạ Nam mới mở được mắt, nhưng phát hiện phòng tắm so với lúc trước khi mình bị chuyện vừa rồi thì mọi thứ vẫn thế. Nền nhà trơn bóng và vòi nước lạnh giá, máu tươi vừa mới chảy trên nền đã biến mất, không còn dấu vết gì nữa.

Tạ Nam vội lau khô người rồi quấn khăn tắm lên, cầm quần áo chạy như bay thoát ra khỏi phòng tắm trơn trượt.

Mọi thứ vừa xảy ra đúng là khiến người ta thấy buồn nôn, bọ xà phòng hay máu cũng thế, nhưng cậu vẫn tức tối vì chuyện phòng tắm sao lại ộp gạch trắng men để trơn trượt thế này.

Chạy ra khỏi phòng tắm, Tạ Nam không để ý đến đám bọt đầy trên đầu, chỉ trung tâm oán trách thiết kế phòng tắm quá bất hợp lý này.

Trở về phòng, mắt Tạ Nam vẫn còn rất đau. Cậu cố gắng dò dẫm bật đèn và quạt trần, nhưng chiếc quạt trần kia lại phát ra tiếng khùng khục kỳ quái.

Quạt điện cũng hỏng rồi sao? Đúng là một ngày xúi quẩy mà.

Đưa tay dụi mắt, Tạ Nam lại bị cảnh tượng trước mặt lôi cả trái tim vừa bị ấn vào trong lồng ngực vọt lên tận cổ, quạt trần kêu khùng khục là bởi bên trên có treo một người.

Cổ người kia bị treo lên quạt điện bằng dây thừng, cố gắng chuyển động từng chút một theo vòng quay của quạt, cơ thể cứ đung đưa chậm chậm, hai chân giống như chuông gió lủng lẳng trên không trung.

Ba lô trên giường đã bị mở ra, chiếc mặt nạ phù thủy kia cũng bị lấy ra và đeo lên mặt người đó. Dưới ánh tịch dương đỏ au bên ngoài cửa sổ, cơ hồ như có ma đang nấp sau cái mặt nạ cười độc ác, đung đưa người hướng về phía Tạ Nam để uy hiếp.

Cánh quạt cuối cùng cũng bắt đầu chuyển động mang theo cả người kia, cùng với mỗi vòng quay, máu từ hốc mắt chiếc mặt nạ lại chảy ra, vẩy thành từng vệt dài trên tường, tanh nồng.

Tạ Nam vội tắt quạt, rồi lao thẳng xuống dưới lầu gọi to bảo người phục vụ lên, kêu gào đến khản cả giọng mà bên dưới vẫn không có động tĩnh gì.

Mặt nạ phù thủy bị ném xuống, xoay một vòng trên giường, rồi chậm chậm dừng lại, thi thể cũng không còn quay theo cánh quạt nữa mà ngừng lại đối diện với Tạ Nam.

Là Hồ Ma! Tạ Nam nhận ra hân ta. Tại sao hân ta lại chạy đến chỗ này, lại còn chết thảm thương như vậy, thật khiến người ta khó xử.

Tạ Nam nhanh chân chạy đến cầm chiếc mặt nạ phù thủy cho vào ba lô, để nguyên cái đầu vẫn còn đầy bọt nhanh chóng rời khỏi phòng, chạy xuống lầu.

Qua lời kể của nhân viên phục vụ, cộng với những lời thanh minh của Tạ Nam, cảnh sát cũng thả Tạ Nam. Nhưng khả năng rất lớn là chính bà cô nhân viên phục vụ kia cứ lải nhải rả vào tai cảnh sát, bảo Tạ Nam chính là chàng trai tà khí.

Là Hồ Ma tự sát, nhưng là vụ tự sát kỳ lạ đến mức không thể lý giải nổi!

Nhưng bất luận thế nào cũng không thể ở nhà khách được nữa. Bà cô nhân viên phục vụ đứng cách xa năm mét rồi bảo Tạ Nam rời đi, cảnh sát cũng tỏ ý bảo Tạ Nam tốt nhất là đi khỏi thị trấn Phổ này.

Tạ Nam vừa gật đầu lia lịa vừa bước đi ra hướng về phía bến xe.

Tại một chỗ rẽ, nhận thấy không có ai nhìn thấy mình, Tạ Nam nấp vào trong ngõ, bởi cậu muốn đến căn nhà cũ của Đường Sinh Bình một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Trùng trùng

Có vẻ như thị trấn Phổ không còn ý nghĩa gì với Tạ Nam nữa. Và chiếc mặt nạ phù thủy là khởi nguồn mang đến tất cả mọi rắc rối, nhưng bây giờ lại trở thành chìa khóa quan trọng duy nhất để tìm lại Tô Khôn.

Nên chỉ có thể mang theo nó rồi tiếp tục nghĩ cách, đó là quy tắc trò chơi mà nhân vật thần bí kia đặt ra.

Nhưng cậu lại có cảm giác rằng việc mình làm bây giờ giống như đang lãng phí thời gian vậy.

Đến nhà Đường Sinh Bình, cơ hồ cũng chỉ là một sự an ủi tâm lý mà thôi. Bởi ông già không thể lại mang đến cho cậu thứ gì nữa, cái mà ông ấy cho Tạ Nam đã quá đủ rồi.

Là một con ác mộng dài khiến người ta căm phẫn.

Tiếng kèn đám ma cứ văng vẳng từ xa vọng tới. Ở nhà khách đã bị dày vò rồi, bây giờ ở thị trấn Phổ gần như đã không còn chỗ nào có thể ở lại được nữa.

Đã đến ngôi nhà cũ của Đường Sinh Bình. Thấy cửa hàng bên cạnh vẫn mở cửa, ánh đèn vàng màu cam khiến trái tim Tạ Nam như được sưởi ấm.

Tạ Nam không biết nên làm thế nào đành ngơ ngác đứng đó, nhìn bà lão gầy đét đang làm việc bên trong.

Bỗng một giọng nói được phát ra, bảo Tạ Nam vào nhà, Tạ Nam nghe xong liền vội bước vào trong.

Chỗ duy nhất có thể ngồi là một cái ghế nhỏ, xung quanh chất đầy đỉnh vàng bằng giấy được tết buộc và các loại vật dụng cho việc mai táng, đợi Tạ Nam ngồi ổn định, bà lão mới ngẩng đầu nhìn nhìn.

Tạ Nam biết đây là chỗ duy nhất ở thị trấn Phở mà mình được tiếp đãi, dù sao được ngồi ở đây là tốt lắm rồi, không phàn nàn gì nữa.

Bà lão bắt đầu nói, bà họ Đường, cùng họ với Đường Sinh Bình nhà bên. Kể từ sau khi Đường Sinh Bình chết, khu này có rất ít người đến, việc làm ăn ở cửa hàng này cũng không tốt lắm.

“Bà biết cháu là ai sao?”

“Cậu chẳng phải là người khách từ nơi khác tới mang theo tà vật mà thị trấn đang nói đến sao?”, bà Đường hỏi lại.

Tạ Nam cười đau khổ, xem ra tai tiếng của mình cũng vang xa thật. Nếu ngày mai cậu vẫn còn to gan đi lại trên phố, thế nào cũng bị người trong thị trấn trời lại rồi ném xuống sông Nguyễn cho cá ăn cũng nên.

“Cậu là gì của ông ấy, tôi không nhớ ông ấy có người bạn hậu sinh như cậu”.

“Có lẽ cháu là đồ đệ của ông ấy”.

Câu nói này có vẻ kỳ quái, nhưng sự việc cậu là đồ đệ này vốn cũng đã kỳ lạ rồi.

“Ôi, đáng tiếc cho Đường Sinh Bình ngu muội cả một đời, đến khi chết lại lạng lã, âm thầm như thế”.

Tạ Nam nghe xong, thầm kêu khổ trong lòng, xem ra chiếc mặt nạ phù thủy mà Đường Sinh Bình ăn trộm về, sau đó lại trình trọng giao cho mình – người được gọi là đồ đệ này, còn gói lại cẩn thận tặng cho cậu cái sự xui xẻo ném đi cũng không ném được này thì bà lão không hề biết.

“Phần mộ của ông ấy ở đâu ạ, cháu muốn đến thăm mộ ông ấy, sau đó sẽ rời khỏi nơi này”.

Bà Đường thờ dài, nói Đường Sinh Bình làm gì có phần mộ, ông ấy chết ở đâu bây giờ cũng không ai biết được.

Câu nói này khiến cậu sinh nghi, hôm đó mẹ Tạ Nam đã từng nói Đường Sinh Bình bị chết đuối. Còn ám chỉ là do bị thủy quỷ lôi đi, bây giờ lại nói không biết chết ở chỗ nào, là chuyện gì nữa đây.

“Bà già này có thể biết ông ấy đã chết, nhưng lại không có cách nào tìm thấy ông ấy cả. Nên ta đành mượn cớ, nhân trời tối giả làm một thi thể sau đó vội mai táng, chứ thực ra đâu có thấy thi thể của ông ấy đâu đâu”.

Bà Đường vừa nói thì nước mắt đã lưng tròng, tờ giấy trên tay trở nên nhàu nát, không còn hình dạng nữa.

Người chết luôn cần có một nơi để trở về, người không thấy đâu, nhưng áo quan làm tang lễ cũng cần phải có. Đường Sinh Bình ngu muội cả một đời, chỉ có thể coi đây là niềm an ủi cuối cùng mà thôi.

Bà Đường lôi ra một chiếc chìa khóa, đưa cho Tạ Nam, bảo tối nay Tạ Nam cứ ở nhà Đường Sinh Bình.

“Tôi không giúp được gì cho cậu, chỗ tôi đây quá nhỏ, thôi cậu ở đó một đêm, sáng mai hãy đi”.

Tạ Nam nhận lấy chìa khóa, rồi chậm chậm bước ra khỏi cửa hàng nhỏ của bà Đường, một lát sau, thì ánh đèn bên trong cũng tắt.

Ngôi nhà đã lâu không có người ở bụi bặm vô cùng, hôi đến mức không tài nào thở được. Trong phòng mạng nhện chằng chịt, ngoài bụi che phủ ra mọi thứ vẫn giữ nguyên dáng vẻ như lúc trước Tạ Nam đến.

Quét qua chiếc giường tre, Tạ Nam mệt mỏi đổ xuống, đèn trên hắt ra thứ ánh sáng ảm áp nên không nỡ tắt đi, cứ như vậy một lát đã ngủ say.

Trong lúc mơ hồ đột nhiên Tạ Nam nghe thấy một giọng nói quen thuộc, như ở một nơi rất xa. Tạ Nam hé hé mở mắt, bỗng nhìn thấy Đường Sinh Bình bay lơ lửng trong không trung, quanh người phát ra một thứ ánh sáng yếu ớt, lúc ẩn lúc hiện.

Đối mặt với cảnh này, Tạ Nam vẫn không hề hoang mang sợ hãi, bình tĩnh phân tích đây giống như là hồn ma của Đường Sinh Bình, sự tội luyện mấy ngày nay cũng đã khiến Tạ Nam can đảm hơn.

Nhìn ánh sáng mờ mờ yếu ớt như vậy, Tạ Nam vội đưa tay kéo dây tắt đèn, trong giây lát Đường Sinh Bình trở nên trong suốt hơn một chút.

Đường Sinh Bình ngồi gập chân, cứ bay lơ lửng trong không trung, đôi mắt nhắm chặt. Ánh sáng được phát ra màu đá xanh khiến cơ thể ông cũng mang

một màu xanh trong suốt, Tạ Nam khẽ gọi: “Đường Sinh Bình”.

Nghe thấy âm thanh này, hồn ma Đường Sinh Bình đột nhiên quay đầu, như đang tìm hướng của âm thanh được phát ra. Cảm giác như ông ấy bị nhốt chặt, chỉ có thể duy trì tư thế lơ lửng trong cái vỏ màu xanh kia.

Tạ Nam chẳng thèm quan tâm nhiều chuyện như thế, chỉ ra sức oán trách hồn ma không thể nghe không thể nói không thể nhìn được này, kể lại những chuyện đã gặp phải kia.

Nhưng bóng ma đó vẫn không có phản ứng gì, mặc cho Tạ Nam gào thét đến khô cả miệng, cũng không có biểu hiện gì.

Càng nói càng hăng, Tạ Nam bắt đầu chửi bới, chửi Đường Sinh Bình vô duyên vô cớ lại đem mọi chuyện xui xẻo đến cho mình. Nếu không có những chuyện này, bây giờ mình có thể đang tìm việc làm, hoặc đã tìm thấy rồi, chuẩn bị bắt đầu cuộc sống gia đình.

Có điều, lúc đó là tự cậu đồng ý nhận vật này, cho nên bây giờ có nói gì cũng vô ích. Nói đến chỗ xúc động, Tạ Nam không cảm lòng được.

“Thieu Đông Tử, ông còn nhớ không? Cậu ấy suýt nữa thì chết trong tay tôi, Tô Khôn nữa, cô ấy đang bị mất tích, những chuyện này tôi hết cách rồi, ông có thể giúp tôi mà!”

Nói rồi cậu đắm xuống giường, mạnh đến mức bụi bặm rơi xuống rào rào, nước mắt cũng không kiềm chế được, bắt đầu tuôn rơi, Tạ Nam lúc này gần như sắp sụp đổ.

Đường Sinh Bình không thể nghe được, cũng không có cách gì phản ứng, ánh sáng xanh trên người ông ta cũng bắt đầu trở nên mờ nhạt, mất dần, cuối cùng chỉ còn lại bầu không khí đen ngòm.

“Khốn kiếp!” Tạ Nam ngã vật lên giường, nhìn chăm chăm vào bóng đêm đen như mực, cắn chặt răng cho đến lúc ngủ vui đi không còn biết gì nữa.

Sáng hôm sau, khi ánh nắng rọi xuống qua lỗ thủng trên nóc nhà Đường Sinh Bình, chiếu lên chiếc giường tre, khiến không khí dần nóng lên như thúc giục người ta tỉnh giấc.

Tạ Nam vò đầu, nhìn khắp xung quanh, cố gắng mãi vẫn không thể nào nhớ nổi tối qua rốt cuộc là cậu đã nằm mơ hay thực sự nhìn thấy Đường Sinh Bình.

Hôm nay phải chạy trốn khỏi thị trấn Phổ, nếu không thì sẽ xảy ra chuyện thật. Tạ Nam tính toán một hồi, sau đó thò đầu nhìn ra bên ngoài, tranh thủ lúc không có người, chuồn thẳng ra khỏi nhà.

Cửa hàng của bà Đường đã mở từ rất sớm, nhìn thấy Tạ Nam chán nản đi ra khỏi nhà, bà Đường gọi Tạ Nam đến.

“Tối qua nằm mơ phải không?” Bà Đường mang một bát cơm đậu phụ đến, cười hỏi tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Tạ Nam kể lại chuyện nhìn thấy Đường Sinh Bình, sau đó bưng lấy bát cơm và lấy và để, ăn xong lại tiếp tục bưng bát ngẩn ngơ nhìn ra con đường bằng đá phiến óng loáng dưới ánh nắng.

Bà Đường nghe chuyện tối qua xong, mím môi nghĩ gì đó, hai người cứ dờ dằng như thế hồi lâu.

Tạ Nam lấy lại tinh thần, cầm chìa khóa đưa trả lại, đứng dậy định đi.

“Đợi chút, tôi muốn biết những lời cậu nói tối qua đều là thật sao, tà vật mà mọi người nói là do Đường Sinh Bình đưa cho cậu?”

Tạ Nam gật đầu khẳng định, thì ra bà ấy đã nghe thấy hết, không cần phải mất công nói lại lần nữa, rồi nhấc chân định đi ra ngoài.

Nhưng bà Đường lại cầm chìa khóa dúi vào tay Tạ Nam, nói: “Chàng trai, cậu đi đi, nhưng tôi cảm thấy cái này cậu vẫn cần dùng đến đấy”.

Nói xong bà lại tiếp tục bện giấy, chỉ là đầu cúi thấp hơn, không để người kia nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của mình.

Tạ Nam nhận lấy chìa khóa, rồi mở ba lô ra, đem tất cả đồ đạc ném vào trong một chiếc túi. Sau khi nói lời cảm ơn một lần nữa với bà Đường mới hướng đi ra bến xe. Lần này Tạ Nam không quay đầu lại nhìn, lần trước cậu quay đầu lại nhìn là vì sợ hãi, và bất an, còn lần này là sự tuyệt vọng.

Đã đến bến xe, Tạ Nam nắm chặt cái túi giấy đựng bộ quần áo do lẫn lộn trên giường nhà Đường Sinh Bình mà đã trở nên dơ bẩn. Cậu cũng không khoác ba lô nữa, bởi như vậy sẽ không có người nào nói chàng trai tà môn gì đó nữa.

Nhưng chuyện nguy hiểm vẫn xảy ra, tên tài xế đang đợi khách kia lại là Hầu Tam. Tạ Nam đang định quay người bỏ chạy, thì Hầu Tam đã kịp đến, đứng chặn trước mặt Tạ Nam.

“Thế nào, chàng trai, trở về thành phố hả?” Hầu Tam cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì cứ cười hi hi chào gọi.

Đúng thật là khó tin, Tạ Nam tròn tròn mắt nhìn tên tài xế này, im lặng không nói gì cứ hăm hăm tiến về phía trước. Hầu Tam vội gơ hai tay ra cản, tiếp tục cười hi hi.

Lời đồn kia từ đâu mà ra Tạ Nam đoán bừa cũng biết, Hầu Tam bây giờ lại như vậy thật khiến người ta sinh nghi.

Nhưng Hầu Tam với giọng điệu chắc chắn nói, hôm nay thị trấn Phở chỉ có hai chuyến xe đi ra phố huyện, chuyến trước đã đi rồi, nên anh ta là lựa chọn duy nhất.

“Những xe khác đều đi tham gia lễ tang rồi!” Câu nói này rõ ràng là đang uy hiếp.

“Được rồi, tôi đi xe của anh”. Tạ Nam không kiên nhẫn được nữa, đồng ý bừa.

Nhưng Hầu Tam lại bảo giá vé hôm nay không giống những hôm trước, giá vé đã tăng rồi. Cuối cùng hắn ta đòi Tạ Nam năm trăm đồng, với điều kiện hắn sẽ không nói ra cậu là ai, để mọi người trên xe không xua đuổi cậu xuống xe.

Cái loại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn này vẫn đúng thật là ghê gớm. Tạ Nam ngần cổ đưa tiền xe cho Hầu Tam, Hầu Tam lật từng tờ xem thật giả, mới đồ xe đi về phía huyện lỵ.

Cảnh sắc trên đường vẫn như cũ, nhưng lòng dạ của Tạ Nam lại để đâu đâu chẳng biết. Ngắm nhìn dòng sông, ánh mắt hòa cùng dòng nước xanh biếc, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Hầu Tam vẫn lái xe phần chẵn như cũ, khóe miệng tươi cười một cách quái dị.

Buổi tối, bà Đường đem một đồng đình vàng đã bện và người giấy đi đến bên bờ sông, oán hận nhìn dòng nước đang lững lờ trôi, khẽ gọi một cái tên.

“Đường Sinh Bình! Đường Sinh Bình...”

Đốt hết số đình vàng kia, cảm hương nến, tiếp tục lầm rầm những lời gì đó mà ai nghe cũng không hiểu. Bờ sông này xung quanh không có người, chỉ còn cái bóng gầy yếu kia lập lờ trong ánh nến chao động.

Một chỗ nào đó trên dòng sông bắt đầu cuộn lên những đợt sóng nhỏ, giống như có gì đó giấu bên dưới đang nảy nở. Bà Đường kẹp lấy người bằng giấy, từng bước từng bước đi ra giữa dòng nước.

Ở đó có rất nhiều thuyền dãi vàng, lòng sông như bị lật đảo trông rất khó coi, từng đồng đất đá chất ở bờ sông trông như những nắm mỏ. Chính là những hố đào vàng sâu đến mức không thể đo được khiến nước sông cứ luẩn quẩn chảy ở chỗ này, bất cứ ai cũng đều bị cuốn vào, nhưng bà Đường vẫn bước thấp bước cao đi về phía trước.

Dưới chân như có mắt, bà ấy đi từ đầu đến, không để cho mình bị chìm xuống.

Lúc sắp ra đến giữa sông, bà Đường đứng bên cạnh một đồng đất đá, cầm người giấy ném xuống. Người giấy nếu theo lý sẽ phải nổi trên mặt nước nhưng lại chìm xuống, trong nháy mắt đã không thấy tung tích đâu.

Tiếng động dưới nước càng lớn như đang sôi sùng sục phun ra vô số bọt khí. Cơ hồ như câu hỏi đã có lời đáp, bà Đường càng gào khóc thảm thiết.

Bà ấy nằm bò trên đồng đất đá, hai tay thả vào dòng nước, rù rì nói ra nỗi bi ai giữa bà với người đàn ông dưới nước này:

“Tại sao tôi lại phải lòng người xui xẻo là ông chứ, chỉ vì mấy câu nói lọt tai của ông mà khiến tôi cô đơn đã ba mươi năm nay. Có khi nào ông lại đến tìm tôi, mà đến lúc chết vẫn không có ai để ý đến ông là sao, rốt cuộc ông đang gặp chuyện xúi quẩy gì?”

Nước mắt bà Đường lại từ từ chảy ra từ trong đôi mắt đục ngầu, nhỏ xuống dòng nước. Cho dù sôi nóng bỏng tay cũng không ngăn được nước sông lạnh giá nhưng câu chuyện tình nhỏ bé của họ được bắt đầu ở một góc của thị trấn Phở, đã tan vỡ và đến hôm nay phải kết thúc rồi.

“Ông đã một phút nhầm lẫn mà phải giữ vật kia cả một đời, còn tôi thì sao? Làm người phụ nữ của ông, thì phải cùng ông giữ gìn một đời, ông thật nhẫn tâm”.

Vừa nói bà Đường vừa từ từ gieo mình vào hố sâu, để lại một câu cuối cùng trên thế gian:

“Đường Sinh Bình, ba mươi năm rồi, tôi không chịu nổi nữa, nhưng bây giờ chúng ta có thể cùng nhau rồi, ông vua hiền lành của tôi, phải đem chuyện tình không đầu không cuối này kết thúc thôi”.

Bà Đường biến mất trong dòng nước, cái hố đào vàng kia, chỉ còn lại những gợn sóng lăn tăn đang chuyển động, gió trên sông thổi tan đám tro tàn cuối cùng của đồng vàng mã.

Tạ Nam trở về đến nhà nằm lì trong phòng nhất định không ra, mặc cho bố mẹ ở bên ngoài đe dọa dụ dỗ cũng vẫn nín thinh không nói gì. Mẹ cậu lo lắng đến mức phải tìm bác sĩ khoa thần kinh để giải quyết.

Hy vọng cuối cùng cũng đang dần dần tan biến, Tạ Nam thực sự không tìm ra manh mối gì, đến hôm nay Tô Khôn đã mất tích đúng mười ngày. Trong mười ngày đó, các tế bào não của Tạ Nam như đang bị đốt cháy từng cái từng cái gần hết.

Kéo rèm cửa vào, Tạ Nam ngồi trên giường ngẩn ngơ đối diện với chiếc mặt nạ phù thủy, nhìn hai hốc mắt trống hoác kia, cảm thấy trong lòng như bị dao đâm.

Giáo sư Khương gọi điện đến, nói Thiệu Đông Tử đang làm âm lên đòi ra viện tìm Tạ Nam. Vì thế nên bác sĩ cho là tâm trạng không ổn định nên đã tìm

cho một mũi an thần, mấy ngày nay nằm lơ mơ trên giường dở sống dở chết.

Còn về Tô Khôn, chẳng có một chút thông tin gì, hy vọng có thể lợi dụng các mối quan hệ cũ tiếp tục tìm kiếm, đang nói chuyện thì điện thoại bị người kia giật mất.

“Cậu đúng là khôn nạn, tôi bị cậu làm cho ra thế này mà cậu thì bỏ chạy mất tăm mất tích ở đâu”.

Thiệu Đông Từ gào lên ở đầu dây bên kia, hoàn toàn không giống một người vừa trở về từ cõi chết, xem ra cậu ta cũng hồi phục nhanh đấy chứ.

Nghe giọng nói này, thực sự khiến người ta cảm khái. Tạ Nam cầm điện thoại mà như đã cách xa nửa thế kỷ, nghe Thiệu Đông Từ mồm năm miệng mười nói trong điện thoại, trên miệng từ từ nở một nụ cười.

“Cậu không sao chứ?”

“Năm đám ấy thì tôi Thiệu Đông Từ sao có thể có chuyện được? Cậu cứ đợi tôi đến nhé, mình cùng hành động”.

Tạ Nam sờ lên mũi, khẽ cười rồi nói:

“Người anh em, có thể tôi không đợi được nữa”.

Mặc cho Thiệu Đông Từ làm ầm ĩ lên trong điện thoại bảo cậu nói rõ câu này là ý gì. Tạ Nam không phân bua mà ấn vào nút ngắt sau đó tiếp tục ngồi ngay ngắn trên giường, nhìn chăm chăm vào mặt nạ phù thủy suy nghĩ miên man.

Nếu không có ai đến giúp mình, vậy thì tự mình thử xem sao, đành liều một phen thôi.

Mẹ Tạ Nam được biết một tin, thi thể của Đường Sinh Bình lần này thực sự đã nổi lên, đồng thời còn có một thi thể nữ bên cạnh. Nghe đâu là một chiếc thuyền đào vàng trong lúc đang đào đất cát thì thấy họ cùng nổi lên trên mặt nước.

Mọi chuyện xảy ra được đồn đại vô cùng thần kỳ, người lái thuyền đang làm việc thì bất ngờ phát hiện mặt sông xuất hiện một âm thanh cực lớn, dưới sông xuất hiện vô số những con cá đen sì, xoay chuyển dữ dội trong một hồ nước.

Xoay tròn thành một vòng xoáy màu đen, mạnh như giông bão, vấy lầy vật gì đó.

Dưới sông rất hiếm khi xuất hiện nhiều cá như thế, đúng lúc người phàn chán xô lên định đánh, thì họ tròn tròn mắt nhìn thấy giữa đàn cá xuất hiện hai bóng người, khiến tất cả mọi người trên thuyền đều sững sờ.

Hai thi thể là một nam một nữ, lúc mọi người vớt họ lên, những con cá màu đen kia không biết lặn đi đằng nào mất, mặt sông lại trở nên yên ả.

Thi thể Đường Sinh Bình đã chìm trong nước hơn một tháng nhưng không bị biến dạng quá nhiều, còn thi thể nữ thì rõ ràng là mới chết mà lại chính là bà lão bán vàng mã bên cạnh nhà Đường Sinh Bình. Có người nói đây là một người vợ nơi khác mà Đường Sinh Bình đã cưới nhiều năm trước.

Hai người họ ôm lấy nhau...

Mọi người trong thị trấn vốn biết Đường Sinh Bình đã được chôn cất rồi, thế mà bây giờ lại xuất hiện xác chết, lại thêm cả bà lão kia nữa, câu chuyện được đồn thổi đi mỗi lần mỗi khác.

Ông chủ thuyền đào vàng sợ hãi quá, ngừng làm việc mấy ngày, còn thị trấn Phở tiếp tục bị che phủ trong sự đè nén.

Mẹ Tạ Nam không nói với cậu chuyện này, vì cậu con trai bảo bối của bà đã giống như bị ma ám, lúc nào cũng ngẩn ngơ trong phòng không chịu ra ngoài đã mấy ngày nay.

Nếu tiếp tục như thế, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, bởi bố cậu đã sắp không chịu được nữa rồi.

Tô Khôn mất tích đã được mười ngày rồi, nhưng bà ấy và chồng đều không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đến bữa cơm mỗi ngày, Tạ Nam đều ra lấy một bát cơm gấp ít thức ăn rồi lại quay trở về phòng. Máy tính luôn mở sẵn sàng, đợi cái người liên lạc trên MSN kia, nhưng anh ta vẫn không xuất hiện, thời gian còn lại thì cứ gầy người ra.

Cuối cùng người kia xuất hiện, nhưng chỉ nói một câu rồi biến mất luôn.

“Cậu vẫn chưa tìm thấy tôi, nhưng thời gian không còn nhiều nữa, tôi sắp không nhẫn nại được nữa rồi”.

Tạ Nam vội vàng ấn bàn phím, tên hội trưởng mới này luôn cố tình ra vẻ thần bí như thế? Dù thế nào thì cũng phải đưa ra chỉ dẫn gì đó chứ.

Có điều thời gian không nhiều là ý gì, nếu coi Tô Khôn là con tin của anh ta, lẽ nào họ lại muốn giết con tin.

Tạ Nam nhón nhấc gối xếp bằng trên giường, nhìn mặt nạ phù thủy rồi với tay cầm lên, xoa xoa hoa văn bên trên, trong lòng bắt đầu hạ quyết tâm.

Nó có thể giết người, nhưng nó lại đem Thiệu Đông Tử từ cõi chết trở về, nếu đeo lên thì sẽ cho cậu sức mạnh gì?

Tạ Nam đem mặt nạ phù thủy nhét vào ba lô, vội vội vàng vàng ra ngoài, định tìm một chỗ để thử uy lực của mặt nạ phù thủy.

Trong phòng khách bố Tạ Nam ngồi ngay ngắn nghiêm trang nhìn chăm chăm vào phòng Tạ Nam tinh thần rã rời. Vừa thấy cậu muốn mở cửa, ông liền gọi to ngăn lại, nhưng Tạ Nam không có vẻ gì là dừng lại, đi thẳng ra cổng.

Phía sau có tiếng gầm lên giận dữ: “Có bản lĩnh thì đừng quay lại đây nữa!”

Tạ Nam vò đầu suy nghĩ rồi hạ quyết tâm cúi đầu đi về phía bờ sông.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ảo giác

Con đường dọc theo dòng sông lúc nào cũng tấp nập người qua lại, nhưng nếu đi về phía bờ sông thì thanh tĩnh vô cùng. Ánh trăng sáng vàng vạc, chiếu xuống mặt sông giống như hàng vạn ngọn đèn thấp sáng, bãi đá cũng trắng lấp lánh làm lạnh tận tâm hồn con người.

Hít một hơi, Tạ Nam cố gắng đè nén trái tim đang đập loạn nhịp của mình, dù là việc xấu hay tốt thì bây giờ cũng sắp bắt đầu rồi, cùng lắm là giống Giáo sư Khương, mỗi ngày sau này đều phải uống thuốc an thần để sống.

Nhưng lúc lời mặt nạ phù thủy ra, Tạ Nam vẫn không chịu nổi mà kêu to lên một tiếng, làm cho âm thanh của chính mình vang vọng lại từ dãy núi bên bờ đối diện khá lâu.

Kê mông ngồi trên bờ sông, hai tay bưng mặt nạ phù thủy. Đột nhiên chẳng hiểu sao tay cứ run rẩy mãi không thôi, quay cái mặt lồm vào phía mình, cẩn thận dè dặt đeo lên mặt.

Mặt nạ phù thủy vừa đến mức kỳ lạ, lạnh giá dính lên da thịt, giống như được cố định lại, dán vừa khít lên xương gò má, sống mũi và cả lông mày, Tạ Nam nhất thời không nhận ra có gì bất thường.

Rùng mình một cái, Tạ Nam cảm thấy mình như chui vào trong một ống kính vạn hoa. Ánh trăng hòa cùng ánh đèn gần đó trở thành những hoa văn sặc sỡ, không ngừng xoay tròn trước mắt.

Mắt khép lại vô thức, nhưng những bông hoa trước mặt vẫn đang biến đổi huyền ảo, lôi kéo cả cái đầu không thể điều khiển của cậu đến một góc nhìn khác.

Tạ Nam như người ngủ say, nằm thẳng đơ trên bờ sông thỉnh thoảng người lại giật giật.

Thông qua hốc mắt, Tạ Nam hoàn toàn không thể nhìn rõ mình đang ở chỗ nào, chỉ là cảnh sắc trước mắt có chút thân quen, một tòa tháp khoác lụa hồng ở trước mắt, mà trên các đài tế đặt trước tháp đã bày đủ dê bò lợn, trang trọng đợi mình.

Mình đã mặc bộ áo tế rất đẹp, tay lắc chuông gỗ, mồm nói những từ xa lạ: “Thần tiên tháp cổ, hiển linh ra đây, con sâu cái kiến, cúng tế thần linh...”

Sau đó bát hương bùng cháy, vàng mã cũng bay tứ tung mù trời. Tiếp đó các loại tế phẩm được dâng lên, tiếng pháo và tiếng cầu khấn xôn xao của mọi người dưới đài tế hòa lẫn với nhau thành những tiếng vo ve.

Giống như xem một bộ phim bằng mặt nạ phù thủy, Tạ Nam vẫn suy nghĩ về mọi thứ nhìn thấy, nhưng đôi mắt hình như không phải là do bản thân điều khiển, nó đang chuyển động theo phương thức trình chiếu của bộ phim này.

Mấy thanh niên lực lưỡng cổ đeo mồ hôi đội tế phẩm đi vào cửa tháp, xác pháo tan tác nhuộm đỏ mặt đất và khói xanh trong không trung, tưởng như ta có thể ngửi được mùi vị của nó.

Nhưng bây giờ vẫn chưa nhìn ra rốt cuộc là ý gì, giống như một đoạn ký ức của ai đó?

Mở cửa tòa tháp, chiếc khóa đầy gỉ sắt phát ra những tiếng than vãn. Phía sau cửa lớn là một tấm đá trống rỗng, một ông già khác dắt theo một con trâu thiến ung dung bước tới.

Nhìn ông lão trên mặt hằn sâu những nếp nhăn và con trâu thiến với ánh mắt rời rạc, nhưng Tạ Nam thấy rất quen, chỉ có điều là không biết chiếc mặt nạ phù thủy này rốt cuộc là của vị chủ nhân nào để lại.

Sau đó mấy thanh niên lực lượng lau lau mồ hôi, khởi động cơ bắp dùng dây trói chân con trau lại, giật mạnh một cái, kéo con trau to khỏe, con trau to rên rĩ đầy giận dữ, mắt ngấn lệ.

Sau đó họ dùng một con dao nhọn sáng quắc, vung tay lên đầu, dưới ánh nắng mặt trời lưỡi dao sáng lên ánh sắc đặc biệt của kim loại, lưỡi dao sáng quắc đặc biệt nổi bật dưới cái sổng dao đen xỉn ghồ ghề vô cùng chói mắt, mắt trau nhìn xa xăm, đột nhiên lộ ra sự nuối tiếc, yên lặng.

Tay giờ lên dao hạ xuống, máu trau trào ra, bọt chảy tứ phía, tình cảm đè nén trong lòng mọi người nháy mắt bùng bùng lên. Dưới cái vỏ não đen ngòm gào lên mấy tiếng, vô số tiếng pháo bắt đầu nổ ran, tiếng nổ vang tưởng như trong đầu cũng phát nổ.

Nhìn con trau kêu lên bị ai quẫn quại, mọi người dưới đài tế cúi đầu lạy tạ lia lia như những kẻ điên, cho đến khi trán rớm máu, sự tử vong và kỳ vọng vào thời khắc này được cường điệu hóa tốt bậc.

Người Miêu mặc áo khoác ngắn màu xanh đen hay người Hán mặc áo vải dệt trắng tinh cùng nhau phát ra những âm thanh cùng loại về mặt từ ngữ nhưng âm ở không rõ ràng. Tiếng ồn ào dần dần trở thành một mớ âm thanh hỗn độn, trở thành khối hương vây lấy tòa tháp cũ cổ kính này, trở thành sự chấn động dòng thủy lưu trên sông.

Máu chảy thành một dòng đen ngòm đặc quánh, nhưng chảy thẳng đến chân tháp cổ. Sau đó mất dần vào các khe nứt, tốc độ rất nhanh, giống như dưới đất có lực lượng nào đó đang hút vào.

Chứng kiến cảnh này, Tạ Nam không kiềm nổi nỗi sợ hãi, kiểu cứng tế này ẩn chứa quá nhiều thứ không thể hiểu được.

Lúc này qua hốc mắt cậu lại nhìn thấy một thầy cứng tế nữa bước đến, khuôn mặt kia có chút thân quen nhưng chỉ hiện ra thoáng qua mà thôi. Sau đó ông kính vạn hoa lại bắt đầu xoay chuyển, khiến Tạ Nam lại bị chuyển vào trong một quá trình biến hóa huyền ảo không thể điều khiển.

Lúc dừng lại, Tạ Nam tròn to mắt, nhìn thấy bên ngoài là bầu trời đêm đầy sao.

Sau lưng có người đang gọi lớn tên mình, nghe giọng hình như là bố.

Tạ Nam liền đem mặt nạ phù thủy vừa tháo xuống để bên cạnh cất vào trong ba lô, đi về phía có giọng nói kia.

Dưới ánh đèn đường đáng người hơi gù của bố trông thật đáng thương, nhưng có thể cảm nhận được tâm trạng của ông từ đằng xa. Đó là sự giận dữ, và cả ánh mắt quắc thước nhìn xuyên qua bóng đêm.

Trông thấy vậy, Tạ Nam cứ chậm rì rì bước đến, một quãng đường có năm mươi mét mà đi mất một lúc lâu.

Bố cậu không nói lời nào, chỉ chấp tay sau lưng đi quay lại, Tạ Nam thấy vậy chỉ có thể lu xu bu bước theo ông đến một quán trà, tìm một chỗ khuất ngồi xuống.

“Nếu con đang làm trò tà đạo không chính đáng gì đó thì hãy dừng lại cho bố trước khi quá muộn”.

Bố Tạ Nam không quan tâm đến sự trang trọng nhất quán của mình, chỉ cảm ẩm trà trắng qua một lượt, gằn giọng nói.

Nhìn cách ông pha trà, Tạ Nam biết ông thật sự đã nổi trận lôi đình.

“Con không có”.

Đúng lúc định pha lại cho bố một bình trà mới theo cách pha học được của Thiết Quan Âm thì mũi Tạ Nam đột nhiên chảy rất nhiều máu, nhỏ vào nước trà.

Ông bố tròn trĩnh mắt nhìn cậu con trai máu mũi chảy ra giống như đã cắt đứt quan hệ, chút nữa thì ném vỡ bình trà trong tay.

“Con cứ nói không làm cái trò tà đạo không chính đáng gì đó đi, rồi đến lúc ngay cả mình chết thế nào con cũng không biết đâu!”

Nói xong ông cầm gói giấy ăn ném xuống, đứng đứng đi ra, bỏ mặc Tạ Nam ngồi trên ghế, ngơ ngàng nhìn ông bố mà mình đã biết bao năm nay, bỗng nhiên lại trở nên thế như vậy.

Đi đến nhà vệ sinh, cẩn thận lau sạch máu mũi, lại phát hiện mắt mình cũng giống Giáo sư Khương, đỏ au.

Có điều lần này hình như không có điều gì.

Thời gian không còn nhiều nữa, lời nói của hội trưởng mới vẫn còn vang vọng trong đầu.

Trong phòng của mình, Tạ Nam quyết định đeo mặt nạ phù thủy lên lần thứ hai, chỉ ít thì lần đầu tiên cũng cho thấy vật này không làm mình chết, mà đoạn ký ức đó còn khiến người ta cảm thấy có sức hấp dẫn.

Thì cứ theo sự hấp dẫn này, lại đeo mặt nạ phù thủy một lần nữa.

Nhưng lần này hoàn toàn khác, cảm giác chóng mặt kia không có nữa, mà giờ nó đã biến thành cảm giác đau đớn vô cùng, bắt đầu từ trận đau ghê gớm

này cảnh tượng mới lại xuất hiện trước mặt.

Cậu nằm vắt ngang trên đất, xung quanh tối đen. Tất cả những nỗi sợ hãi mà mình từng trải qua từng thử được dồn về, hai bạn nữ chết chìm, Mạc Bắc, còn cả Khang Kiến... lần lượt xuất hiện trước mặt với trạng thái lúc họ chết đứng ở một chỗ không xa.

Từng người từng người lộ ra nụ cười độc ác, áp sát khuôn mặt tái nhợt về phía trước, nhe ra hàm răng xám xịt của mình ra.

Tạ Nam nhận thấy máu mũi lại tiếp tục bắt đầu chảy ra, con người như bị hút mất, cảm giác này cực kỳ không tốt, nhưng vì đang khốn đốn trong lớp vỏ kim loại này nên không thể giấy giụa thoát ra.

Máu mũi bị dồn ứ bên trong, chảy vào trong miệng vị mằn mặn là giác quan cuối cùng cậu cảm nhận được.

Vào thời khắc sắp tắt thở cuối cùng, mặt nạ phù thủy bị bóc mạnh ra, cảm giác giống như lại nổi lên mặt nước lần nữa, đã có cơ hội sống.

Ánh sáng vô cùng chói mắt, Tạ Nam cố gắng trợn mắt lên nhìn xem là ai đang giúp mình, thì kinh hoàng phát hiện Giáo sư Khương và Thiệu Đông Từ đứng trước mặt cậu.

Còn bố cậu cũng lặng lẽ đứng ở phía sau, mặt đánh lại, im lặng không nói lời nào.

Giáo sư Khương giúp Tạ Nam lau sạch vết máu, sau đó nghiêm túc trách mắng cậu không nên làm liều như vậy. Trước khi chưa biết rõ ngọn nguồn sự việc mà làm như thế vô tình là tự tìm đến cái chết.

Thiệu Đông Từ trên tay vẫn còn đeo băng, sững sờ nhìn Tạ Nam trên mặt dính đầy máu mũi, miệng khê cười.

“Là huynh đệ việc gì cũng phải cùng nhau chứ!”

Tạ Nam đưa một tay ra, vỗ vỗ vào bên cánh tay khỏe mạnh của Thiệu Đông Từ.

Bố Tạ Nam nhìn thấy vật kia, vốn vẫn còn hơi tức giận nhưng đã trở nên ủ rũ, cứ ngồi cạnh sofa buồn bực hút thuốc, khiến những người kia không dám mở lời.

Thiệu Đông Từ đưa mắt một cái, Tạ Nam gạt đầu, chạy ra khỏi căn phòng ngột ngạt.

“Sắc mặt bố cậu rất xấu!”

“Không biết vì sao, mấy ngày nay luôn như thế”.

Giáo sư Khương ngẫm nghĩ về ánh mắt của bố Tạ Nam vừa nãy, tỏ vẻ vô cùng khinh thường tưởng ông già đàn độn cùng cậu con trai của mình đang làm sằng làm bậy.

Tạ Nam kể về chuyện gặp phải ở thị trấn Phở, Giáo sư Khương suy tính khá lâu mới nói một câu:

“Đường Sinh Bình kia hình như là bị vây hãm ở chỗ nào đó rồi, đến nỗi hòn phách cũng không thể cựa quậy”.

Nghe những lời này, Thiệu Đông Từ cứ âm ỉ đòi đi thị trấn Phở tìm kiếm xem sao. Còn Tạ Nam mặt vẫn đầy đau khổ, mấy ngày trước đi đã bị toàn thị trấn coi là sao Chổi rồi, lần này lại đi chắc chắn sẽ bị đánh đuổi.

Thiệu Đông Từ nhìn Tạ Nam chăm chú rồi rút ra một kết luận: không ai nhận ra cậu ta nữa.

Mấy ngày nay Tạ Nam lời thôi như một thằng ăn xin, cộng thêm sự gầy mòn, giống hệt như chàng trai lớn tuổi chưa kết hôn bị thất tình lâu ngày.

“Không sao, chinh đồn lại một chút chắc chắn sẽ trông ngon lành ngay”.

Dưới sự ồn ào của Thiệu Đông Từ, ba người ngay lập tức đi ra bến xe, kịp bắt chuyến xe cuối cùng.

Trùng hợp là lần này vẫn chỉ có xe của Hầu Tam, anh ta nhìn thấy Tạ Nam đột nhiên thay đổi hình dáng đến không nhận ra, không quan tâm ngồi một bên hút thuốc.

Trên xe đã có ba người ngồi sẵn, một ông già và hai thằng cha đang ngủ, ngồi tán ra trên xe.

Trời sắp tối, xem ra sẽ không còn ai đến nữa, Hầu Tam trèo lên ca bin, nỗ máy lên đường trước khi mặt trời thu lại tia sáng cuối cùng, đi về phía thị trấn Phở.

Tạ Nam gọi điện về nhà, nói đại là người đến hôm nay là bạn cùng thực tập và giáo sư hướng dẫn, dù biết rõ những lời này quá giả dối, nhưng ông bố không hề nói gì, trước khi cúp điện thoại còn nghe rõ một tiếng thở dài.

Thiệu Đông Từ nhai kẹo cao su, dùng bút nguệch ngoạc viết lên dải băng đeo trên tay, giống như đột nhiên nghĩ ra điều gì, kêu to:

“Tớ biết rồi!”

“Biết cái gì rồi?”

“Bố cậu giận là vì cậu chạy khắp nơi tìm thầy phù thủy đạo sĩ gì đó, có thể ông ấy là giận cậu không có con mắt nhìn!”

“Cái gì mà không có con mắt nhìn?”

“Không biết chừng ông ấy chính là thầy phù thủy?”

Tạ Nam dọa đánh gãy cánh tay còn lại của Thiệu Đông Từ để cậu ta ngậm miệng lại. Sự khác thường của ông già có khả năng chỉ là lo lắng mình thua kém, chỉ có thể nghĩ như vậy thôi.

Giáo sư Khương sau khi lên xe thì cũng ngủ giống như ba người khách còn lại kia, trên con đường hơi lắc lư còn phát ra tiếng ngáy khe khẽ, hoàn toàn không để ý hai người.

Ánh tịch dương màu máu rớt xuống, sườn núi lộ ra cái bóng hùng vĩ cuối cùng, Hầu Tam vẫn ngậm thuốc, hát một bài hát không biết tên, chuyến đi này có vẻ nặng nề.

Bùm một tiếng, chiếc xe loạng choạng, dừng lại bên đường, hình như là lốp xe bị thủng rồi, Hầu Tam chửi một câu rồi nhảy xuống xe xem tình hình.

Quá trình thay lốp hơi lâu, Tạ Nam và Thiệu Đông Từ ngồi xôm bên đường nhìn mấy chiếc xe thừa thớt chạy qua, hỏi Hầu Tam còn bao lâu nữa, nhưng Hầu Tam hôn hên châm một điếu thuốc không trả lời.

Lúc này trời đã tối đen, chiếc xe lại bắt đầu lên đường, Giáo sư Khương và ba người kia vẫn ngủ rất ngon, giống như hoàn toàn không biết xe hỏng, đúng là một đêm đen.

Đền trước xe lắc lư, chiếu xuống con đường phía trước càng thêm lờ mờ. Hầu Tam giống như một cái ống khói liên tục hút thuốc, ngón tay gõ nhịp lên vô lăng, vô cùng phấn chấn, thật sự không biết có gì đáng vui như vậy.

Bên đường có một người đang đi phía trước, dưới ánh đèn xe hiện ra cao chót vót khác thường, mặc áo màu đỏ tươi, bước đi giống như yêu ma.

Thiệu Đông Từ đang hiếu kỳ nhìn người trắng điểm như bà đồng cô xấu xí này, lúc xe sắp áp sát vào cô ta, thì cô ta giật mình quay người đưa tay chặn xe lại, khiến Thiệu Đông Từ sợ hãi nhảy dựng lên, cứng đờ dựa vào phía sau.

Hầu Tam phanh một cái, dừng xe ngay trước mặt người con gái, miệng lẩm bẩm khó mà lại có khách nữa, đợi cô ta lên xe.

Người con gái chậm chạp bước lên xe, nhan sắc bình bình, hòa vào đám người cũng không ai tìm ra, lại còn sắc mặt như chết, khiến Thiệu Đông Từ thờ dài.

Tạ Nam mất hứng nói: “Hết trò rồi nhé! Cậu vẫn còn hy vọng sẽ gặp được cơ hội ở đây?”

“Nhìn quần áo có thể đoán ra mùi vị mà, trông chờ trên đường giữa chốn núi rừng này còn có thể xuất hiện người đẹp bikini chặn xe à?”

Thiệu Đông Từ nói rất khế oán trách, đường về đêm tối om cộng thêm trời rét đậm thực sự khiến người ta không còn tâm trạng nữa.

Xe tiếp tục đi về phía trước, Hầu Tam cũng gấp gấp về nhà, nhân ga mạnh hơn.

Xe đi vòng tránh quá, cuối cùng Giáo sư Khương cũng đã tỉnh, nhìn ra bên ngoài, hỏi sao vẫn chưa đến à, mình đã ngủ khá lâu rồi mà.

“Xe bị hỏng, không biết làm thế nào, tí nữa là đến rồi”.

Tạ Nam cũng không thể phán đoán bây giờ là đến chỗ nào rồi, tính theo thời gian có lẽ cũng sắp đến rồi.

“Ông ngủ say, mấy người phía sau còn ngủ say hơn, bây giờ vẫn không có động tĩnh gì”. Thiệu Đông Từ giảo mồm. Mấy người khách phía sau đúng là ngủ không biết trời đất gì nữa.

Giáo sư Khương lau lau mắt kính, nhìn về trước nói một câu: “Phía trước còn có người con gái áo đỏ đi nữa à, chỗ này trước thì không gần thôn sau cũng không gần cửa hàng”.

Hai người nghe nói vậy vội nhìn về phía trước xe, quả nhiên trên đường còn có một cô gái áo đỏ đang chậm chậm đi ở đằng xa.

Người con gái cúi gằm, giống như đang nghĩ việc gì đó, bước đi chậm chậm.

Thiệu Đông Từ hỏi Tạ Nam có phải chỗ này đang lưu hành kiểu trang điểm như vậy. Hầu Tam hét to, cô gái kia bay ra giữa đường nằm vắt ngang, trong lúc đang mơ hồ suy nghĩ thì anh ta đâm phải.

Đèn xe chiếu rõ người con gái áo đỏ kia, nhưng lúc bị đâm vào thì không hề có chấn động gì cứ như xuyên qua khói bụi, tự nhiên đi qua vậy.

Phía trước là một chỗ cưa gấp, tinh thần của Hầu Tam không yên liền giật mạnh vô lăng, thân xe nghiêng ngã va xuống đường, đầu xe cắm xuống bùn. Hầu Tam va đầu vào vô lăng, ngất xỉu.

Xe bị lật, Giáo sư Khương đập vỡ cửa thoát hiểm, bò ra ngoài. Thiệu Đông Tử quay đầu nhìn vào trong xe, cô gái áo đỏ lên xe lúc trước kia cũng đã biến mất từ lúc nào, còn ba người khách kia thì ngủ ngất ngheo trong xe, không có động tĩnh gì.

Bò ra khỏi xe, Tạ Nam muốn đi cứu Hầu Tam, bị Giáo sư Khương kéo lại.

“Xe đã bị rò xăng! Chạy trước đi!”

Thiệu Đông Tử đỡ cánh tay bị thương, chạy như bay gray sát phía sau.

Trong bầu không khí nồng nặc mùi xăng này, xe có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Tạ Nam đang định gọi điện báo cảnh sát, nhưng bị người từ phía sau dùng bao chụp lên, trói chặt lại.

Thiệu Đông Tử và Giáo sư Khương cũng bị tấn công từ phía sau, đồng thời cũng bị chụp bao lên đầu trói lại, sau đó vác lên mang đi.

Ba người bị ném lên một chiếc xe, cùng lúc đó xe bắt đầu khởi động rồi đi, sau lưng văng đến tiếng nổ. Ba người khách kia còn cả xe của hấn nữa đều biến thành tro bụi, may mà họ đã bò ra được.

Nhưng xem tình hình hiện nay cũng không lạc quan là mấy, không biết là ai đã trói mình, và đem đi đâu có điều nghe thấy tiếng rên rỉ của Thiệu Đông Tử và Giáo sư Khương ở hai bên chỉ ít cũng cho thấy họ đều ở bên cạnh mình, cũng coi là tạm được.

Chiếc xe dừng lại, mấy người đàn ông đem ba người vứt vào một chỗ, rồi lặng lẽ biến mất, dây buộc cũng lỏng ra. Tạ Nam lấy hết sức bật tung cái vai chụp lên đầu, dò dẫm tháo cho hai người kia, trong bóng tối có thể nghe thấy âm thanh của chính mình.

Thiệu Đông Tử lấy lại tinh thần, vội hỏi chỗ này là chỗ nào, Tạ Nam thở dài nói nếu biết thì đã nói cho cậu biết từ sớm rồi.

Cho dù thế nào, lần này thì họ đã bị vây bắt rồi, Thiệu Đông Tử lôi bật lửa ra soi xung quanh, nhận được một đáp án lớn, chỗ này rất có khả năng là một cái tháp, kết cấu hình sáu cạnh!

Tạ Nam nghĩ đến cái tháp mà mình nhìn thấy sau khi đeo mặt nạ phù thủy, nhưng điều này thì có mối liên hệ gì.

Mà vấn đề quan trọng hàng đầu hiện nay là ba người đều bị vây hãm ở trong này không ra được, rốt cuộc là ai đã bắt họ, càng khó mà biết được.

Thiệu Đông Tử kê mông ngồi xuống đất, gào thét: “Khốn kiếp, chúng mày muốn giết muốn chém thì đến đây, Thiệu Đông Tử tao mà nhieu mày một cái thì chúng mày chết hết!”

Skarpo không nhìn được, ngăn tiếng kêu như lợn bị chọc tiết của Thiệu Đông Tử lại, yên lặng một chút để ông ấy suy nghĩ xem sự việc là như thế nào.

Thiệu Đông Tử hoàn toàn quên mất vết thương của mình, sôi nổi bàn luận về chuyện người con gái áo đỏ kia.

“Chính là điểm này, dựa vào thứ đó để đưa chúng ta rẽ vào một góc, sau đó thì trói chúng ta lại và mang đến đây”.

Tạ Nam hào hứng trả lời:

“Vậy thì tại sao lại muốn giờ trò với chúng ta?”

“Mọi người đứng là ngốc, ba gã ở trên xe kia rõ ràng chính là xác chết giả làm chúng ta, không chừng bgio cảnh sát đã tuyên bố là chúng ta chết rồi!”

Câu này khiến Giáo sư Khương và Tạ Nam giống như là vì sợ hãi mà tỉnh giấc vậy, cả vụ tai nạn chính là một quá trình đã được tính toán sẵn, ba người kia khả năng trước khi lên xe đã hôn mê hoặc là đã chết.

Thực sự có khả năng bây giờ trong mắt cảnh sát ba người Tạ Nam đã trở thành đồng tro tàn, không thể nhận dạng nữa, nói một cách khác coi như họ đã bị xóa tên.

“Nhưng như có lợi gì với mấy người kia?”

Khó mà lý giải, Tạ Nam dựa vào Thiệu Đông Tử ngồi xuống, miễn cưỡng giờ ngón cái ra ý bảo giòi giòi, người hò đồ trong lúc quan trọng vẫn không hò đồ.

Ba người bắt đầu nghĩ cách ra ngoài, Tạ Nam dán tai vào cửa nghe xem có còn ai ở đó, mục đích của nhóm người kia hình như chỉ là đem họ đến chỗ này, sau đó quay đầu bỏ đi.

Đá một cái vào cánh cửa gỗ, không thấy có phản ứng gì, giống như trước cửa chất một đồng đá hoặc là đã xây gạch bịt lại vậy.

Mượn ánh sáng của bật lửa, Thiệu Đông Tử kinh ngạc phát hiện ba lô của ba người vẫn còn nguyên, liền gào to: “Cứ tưởng là mười tám loại binh khí

công phu chuẩn bị đều không còn nữa”.

Đầu tiên lôi đèn pin từ bên trong ra, Thiệu Đông Từ tiếp tục lôi ra từng thứ một, mã tuất, la bàn, kính đen, còn cả một cái cung lò xo cứng nữa.

Cuối cùng lấy ra một miếng đệm chống, đây đúng là một vật tốt, Giáo sư Khương nhìn thấy cái này liền vội mở ra trải xuống, tuyên bố người già không thể ngồi chiếu đất, sẽ bị phong thấp, sau đó còn xếp bằng ngồi xuống món đồ uống đặc chế của mình.

Tạ Nam tấm tắc khen ông già này hoàn toàn không có cảm giác căng thẳng, đúng thật là rặn nhiều cũng không cần.

Thiệu Đông Từ bày la bàn ra, xoay xoay trên tay miếng lăm bằm bài vẽ, đã mấy phút trôi qua, rút ra kết luận phía trước chính là chính bắc.

Xem ra cậu ta vẫn rất hồ đồ, chỗ này mà biết đâu là động tây nam bắc thì có tác dụng gì, còn không bằng cầm dao đi mà đục gạch để ra ngoài.

Thiệu Đông Từ hoàn toàn không biết mình đang phạm sai lầm hay đang ở đó làm bữa, Tạ Nam không thôi nổi cáu, sắp tức giận. Nhưng nhìn thấy ở giữa thấp là một phiến đá lớn bằng phẳng, trên mặt đá có một cái rãnh lõm xuống, đáng đáp có vẻ quen quen.

Còn Giáo sư Khương ngồi bên cạnh cái rãnh lõm này, hình như cảnh tượng ấy cậu đã nhìn thấy rất lâu rồi.

Tạ Nam lấy mặt nạ phù thủy ra úm úm, vừa khóp có thể đặt vào, lúc đang định ấn vào thì Giáo sư Khương một tay kéo cậu ta lại.

“Tiểu tử ngốc, cậu định đặt lên như thế sao?”

“VẬY CÒN NHƯ THẾ NÀO, NHÌN THẤY CÓ THỂ ĐẶT, EM MUỐN ĐẶT VÀO XEM SAO?”

“AI BIẾT SAU KHI ĐẶT VÀO RỒI SẼ XẢY RA CHUYỆN GÌ, TỐT HON LÀ CỨ CẨN THẬN”.

Thiệu Đông Từ bỏ mấy thứ linh tinh trong tay xuống, xúm lại thấy Giáo sư Khương vẫn ở đó suy trước tính sau, nóng vội, một tay lấy mặt nạ phù thủy, không cần phân bua ấn vào trong.

Bị Thiệu Đông Từ làm rồi, Giáo sư Khương và Tạ Nam đành nấp xe một chút, nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ phù thủy, đợi xem có chuyện gì xảy ra.

Ba người đều không nói, im lặng một lúc lâu, nhưng hình như không có gì thay đổi, Thiệu Đông Từ thở phào một cái, muốn lấy mặt nạ phù thủy ra, vừa chạm vào mặt nạ phù thủy thì trên đầu phát ra một âm thanh giống như hơi thở, Thiệu Đông Từ sợ hãi sồn hết da gà, giật mình rút tay lại.

Quay đầu phản đối Tạ Nam và Giáo sư Khương, bảo đừng ồn ào nữa! Tạ Nam làm một động tác ra ý mình đã im lặng, Giáo sư Khương cũng biểu thị mình không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Thiệu Đông Từ vò vò đầu, đi lấy mặt nạ phù thủy một lần nữa, tay vừa đưa lên, phát hiện phiến đá hơi lỏng ra, thì lấy sức ấn lại xuống, một tiếng nổ vang khiến cả phiến đá lật ra, Thiệu Đông Từ giống như một cái túi vải lớn rơi xuống cái hố to vừa lộ ra.

Tạ Nam liền vội bước tới xem Thiệu Đông Từ có chuyện gì không, nhưng trong hố vắng lên tiếng kêu đầy vẻ phẫn chí của cậu ta.

“Ồ ĐÂY CÓ MỘT ĐƯỜNG HẦM, CÁC ĐỒNG CHÍ, CHÚNG TA CÓ THỂ RA NGOÀI RỒI”.

Cú ngã này vốn làm cho cánh tay bị thương của Thiệu Đông Từ đau điếng, nhưng thực tế lại giúp cậu ta phát hiện ra một đường hầm được che phủ bằng phiến đá, sâu hun hút không biết thông ra đâu.

Có điều việc này vẫn khiến Thiệu Đông Từ phẫn chí đến mức gào to lên, nơi này sợ gì không có lối ra ngoài mà cũng có thể là một doanh trại ngầm, chưa biết chừng bên trong còn có gì đó hay hay.

Giáo sư Khương lật lật phiến đá lên, tấm tắc khen ngợi sự thiết kế của cơ quan này, bảo Thiệu Đông Từ cầm đèn pin soi xung quanh.

Thiệu Đông Từ kiểm tra xung quanh một lượt, một lối đi bằng đá, nhưng nghe âm thanh vọng lại, hình như dài đến mức không thể tưởng tượng.

Tạ Nam cũng bò vào trong động ngầm, dùng bật lửa từ từ soi, các vết khắc trên phiến đá cho thấy người ta đã dùng cả phiến đá lớn trên núi đối diện dòng sông mài phẳng thành tấm đá, sau đó kết thành con đường này, đúng là một công trình vĩ đại.

Thiệu Đông Từ cầm đèn pin, đi xuống tiếp, gần như sắp không nhìn thấy bóng người nữa.

“Mọi người đến đây đi, chỗ này có thể ra ngoài được!”

Giáo sư Khương nhắc ba lô lên, cũng nhảy xuống con đường ngầm, từng bước từng bước tiến lên phía trước.

Ở cuối con đường, không gian giống như bên trên.

Thiệu Đông Từ dùng đèn pin quét một lượt nhìn chân tường phát hiện chỗ này cũng bị phong tỏa hoàn toàn, chỗ ánh đèn chiếu vào, một đồng xương trắng làm cậu ta hét to lên, lại chui trở vào trong đường hầm.

“Lùi lại đi! Phía trước có vấn đề”.

Đồng xương trắng lạng lẽ chất đồng ở đó, im lặng không lên tiếng, Thiệu Đông Từ ló đầu ra xem, phát hiện không hề có động tĩnh gì, lại chậm rãi bò vào, cẩn thận kiểm tra một lượt.

Phần lớn là xương trâu và xương lợn, để lẫn lộn vào nhau, giống như một cái mộ tập thể, đó là một căn phòng nhỏ bốn phía xung quanh đều đặt mấy bức tượng.

Mỗi bức tượng đều mang dáng dấp một gương mặt người, với đủ các loại biểu cảm hi vọng ai lạc ái ố, cứ chăm chăm nhìn mọi thứ trong căn phòng nhỏ.

Tạ Nam bò ra khỏi đường hầm, cùng với Thiệu Đông Từ cầm đèn pin xem khắp nơi, hình như thế này thì giống như không ra được, là một con đường chết.

Giáo sư Khương bò ra cuối cùng, mặt đỏ bừng bừng, ông cảm thấy vừa mệt vừa đói.

Thiệu Đông Từ như phát hiện ra điều gì, chỉ vào giữa đồng xương nói: “Ở đây còn có một bộ xương người nữa!”

Trong đồng xương trắng dày đặc có một bộ xương người khô quắt nằm ở đó, quần áo trên người đã rách nát thành từng sợi từ bao giờ, cái đầu lệch sang một bên bất động ngù yên.

Tạ Nam kéo Thiệu Đông Từ vào cạnh tường, đứng từ xa nhìn bộ xương khô. Thiệu Đông Từ lẩm bẩm: “Xem ra không ra được, lần này chúng ta đều theo ông ấy rồi”.

“Đừng nói lung tung nữa, cũng chưa chắc”. Giáo sư Khương dần lấy lại sức, nhìn những bức tượng kia. Nhận ra những bức tượng này được dùng bùn gạch tạo nên, được xếp đặt sẵn, giống như một thế trận.

Thiệu Đông Từ tránh xa bộ xương người, đợi Giáo sư Khương gọi, trong hang ẩm ướt và thiếu hơi người khiến người ta không chịu nổi.

Giáo sư Khương chần chừ một lát, cảm thấy những thứ bằng gạch này trên thực tế chính là đại diện cho mười hai thiên cung, nếu may mắn, họ có thể tìm được đường ra.

“Thiệu Đông Từ, la bàn của cậu đâu?”

Lúc trước bị Tạ Nam nói là dùng la bàn ở đây là ngớ ngẩn, Thiệu Đông Từ không ngờ Giáo sư Khương cũng đang ngốc nghếch giống mình, thì tùy ý chỉ một hướng, nói kia chính là chính bắc.

“Đừng ngớ ngẩn nữa, mau tìm la bàn ra, Tạ Nam, sông Nguyên ở bên nào?”

Thiệu Đông Từ vội mở túi ra, cái la bàn quân dụng kiểu cũ kia không biết vừa rồi lo lắng quá đã rơi ở chỗ nào rồi.

Tạ Nam thì vò đầu nghĩ xem sông Nguyên rốt cuộc ở bên nào của thị trấn, lẩm bẩm đến nửa ngày hình như là phía bắc.

Không tìm thấy la bàn, Thiệu Đông Từ lo lắng vô cùng. Tạ Nam lại không thể khẳng định sông rốt cuộc ở bên nào, Giáo sư Khương bị hai chàng trai trước mắt này làm cho dở khóc dở cười.

“Để tôi nói cho các cậu biết, chẳng nhớ là đã xem từ quyển sách nào đó nhưng nói chung là kiểu cung ngầm này sẽ có lối ra, đại đa số là nằm ở hướng mặt trời, cũng chính là chỗ sơn nam thủy bắc, nếu như đoán mò mà chuẩn thì đó chính là con đường sống”.

Thiệu Đông Từ hỏi nếu chọn sai sẽ như thế nào, Giáo sư Khương trả lời không vui: “Chọn sai không biết chừng trên trời lại rơi xuống một con rồng thép to gì đó, cho cậu sống nốt quãng đời còn lại cùng đồng xương này”.

Tạ Nam nghe nói càng thúc Thiệu Đông Từ tìm la bàn ngay lập tức, đừng để mất đầu mối vào lúc quan trọng này.

Nhìn thấy đèn pin tối dần đi, Tạ Nam biết chắc Thiệu Đông Từ lại quên không nạp đầy điện cho đèn pin. Lần này thì càng rắc rối rồi, chắc chắn họ phải ngồi đây sờ đồng xương chờ rồi chết.

Giáo sư Khương cắn răng, nếu vừa rồi mọi người không đi đường vòng, hướng mà con đường hầm chỉ có lẽ chính là chính bắc. Cũng chính là chỗ dòng sông, ngược lại cũng chính là chỗ những bức tượng gạch bên trên đường hầm có thể chỉ ra chỗ thoát thân.

Vì thế Giáo sư Khương xông vào bức tượng gạch có vẻ mặt bi ai kia rồi bước qua, đưa tay ấn ấn, phát hiện hơi lỏng.

Thiệu Đông Từ với vế mặt như bức tượng bi ai kia, hỏi: “Ngài chắc chắn đây chính là? Liệu có thể bay ra đào kiếm gì đó không?”

“Chặn một tay nhé”. Nói rồi ông lấy hết sức ấn xuống, tượng gạch lùi lại đằng sau, phát ra âm thanh ầm ầm.

Thiệu Đông Từ kéo Tạ Nam lại, hai tay ôm đầu chạy đến bên cạnh Giáo sư Khương, đợi chuyện tiếp theo xảy đến.

Âm thanh nặng nề vang lại, Thiệu Đông Từ buông hai tay, phát hiện mình chẳng bị làm sao. Có điều trên tường cũng không còn, xuất hiện con đường

mới, trong chốc lát không biết nên vui hay là buồn nữa.

Nhưng Giáo sư Khương đã dẫn đầu đi vào con đường, Tạ Nam nhìn rồi cũng cầm đồ đi theo.

“Thế nào? Chúng ta quay lại à?” Thiệu Đông Từ ngơ ngác khoác ba lô lên, chuẩn bị chui vào hang.

“Có lẽ không phải là quay lại, cậu không phát hiện con đường đá này đã lệch xuống dưới rồi sao?” Tạ Nam khom người đi về phía trước, Thiệu Đông Từ ở đằng sau giờ cao đèn pin, miễn cưỡng soi phía trước, khom người chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Mật Nạ Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Quá khứ

Lúc Thiệu Đông Từ định đi vào con đường, nhưng cảm thấy gót chân bị cái gì đó nắm chặt, khiến tim cậu run bắn lên, giống như dây đàn bị đứt, lạnh toát từ đầu đến chân.

Rút mạnh chân một cái, vật kia vẫn ngoan cố nắm chặt gót chân cậu, không sao vùng ra được.

Cổ họng vừa mở, Thiệu Đông Từ không thể kêu to, mà chỉ khẽ gọi Tạ Nam, Tạ Nam đang ở bên trong chờ đợi mang đèn pin đến bực mình đáp lại: “Cậu nhìn giúp tôi được không?”

Thiệu Đông Từ không dám quay lại nhìn, chẳng biết là cái đã giữ chặt cậu ta lại, một con rắn độc to, một sợi dây hay đầu lâu xương sọ.

Khó mà tưởng tượng, bây giờ không có động tĩnh gì, nên nhiệm vụ nhìn xem rốt cuộc nó là cái gì này thì giao cho Tạ Nam.

Tạ Nam nổi giận đùng đùng đi quay trở lại, đến miệng hang, nhìn thấy Thiệu Đông Từ đứng yên trong tư thế định tiến lên, buồn cười đến mức đứng nguyên bất động.

“Rốt cuộc cậu sao vậy?”

“Có gì đó nắm chặt chân tớ, tớ không dám động đây!”.

Câu nói này sao dịu dàng đến thế, Thiệu Đông Từ sợ nói to sẽ làm kinh động vật phía sau. Bởi cậu cảm thấy có vật gì đó sắc nhọn như thể cửa vào da thịt mình bất cứ lúc nào vậy.

Nghe câu nói này Tạ Nam không dám sơ suất, liền nhanh chóng đi đến bên Thiệu Đông Từ, đứng cách một đoạn, đưa mắt nhìn xuống hình như là bộ xương người, sao lại quần vào quần Thiệu Đông Từ?

Có điều hình như vẫn còn thứ gì đó, Tạ Nam từ từ bò đến, nhận lấy đèn pin từ tay Thiệu Đông Từ, hình như là một quyển sách.

Sau khi cầm quyển sách lên, sức mạnh của bộ xương người trên chân Thiệu Đông Từ hình như đã bị trút bỏ, không còn cảm giác sắc nhọn kia nữa.

Thiệu Đông Từ cẩn thận dè dặt rút chân ra.

Quyển sách trên tay hình như khá cũ, Tạ Nam soi soi, trên mặt bìa không có chữ, tiện tay ném vào ba lô, rồi đứng lên, thế là mọi thứ cơ bản đã ổn định.

Vì sao bộ xương đó muốn tìm Thiệu Đông Từ để đưa quyển sách này. Thiệu Đông Từ không muốn biết và cũng do bị dạy cho một trận nên như được tiếp thêm sức mạnh, nhanh chóng chạy về phía trước, hy vọng có thể đuổi kịp Giáo sư Khương.

Giáo sư Khương đã đợi khá lâu ở một chỗ gần đó, thấy Thiệu Đông Từ đến, cười cười nói:

“Anh bạn nhỏ, chúng ta hình như đã ấn đúng rồi?”.

Chỗ gần đó hình như có gió thổi nhẹ, tưởng như đã mấy trăm năm không được hít thở bầu không khí trong lành mát mẻ thế này, Thiệu Đông Từ tham lam hít lấy hít để.

Tạ Nam sau khi cầm sách bỏ vào cũng vội vàng đi theo. Thực sự không biết vì sao, cậu ấy không có cảm giác sợ sệt đối với bộ xương người kia, mà còn quyển sách không rõ lai lịch này cũng bỏ vào trong ba lô mình một cách hợp lệ.

Ai biết sẽ như thế nào?

Đúng lúc được biết lối ra ở chỗ gần đây, ba người đều vui mừng, cố gắng hết sức đi nhanh ra hướng có gió. Việc chạy sai chân khá tốn sức, nhưng cuối cùng vào phút chót khi đèn pin chỉ còn một chút điện thì cả ba cũng bỏ được ra con đường lát gạch.

Trước mặt là ánh đèn lơ mờ trong đêm của thị trấn Phố, không xa là một tòa tháp cổ đã bị bỏ hoang, lặng lẽ nấu mình trong đồng gạch ngói vụn.

Thiệu Đông Từ cất tiếng chào những người đã dẫn họ đến kia, không nghĩ mình đột nhiên thoát chết, đúng thật là người tốt báo tin tốt.

Vốn chỉ là một đoạn đường không xa nhưng phải đi khá lâu này, Tạ Nam nhìn đồng hồ đeo tay thông báo sắp nửa đêm rồi.

Thiệu Đông Từ vung tay gọi to, tìm một quán ăn đêm đi ăn một bữa thật ngon mới được.

Ba người nhanh chân đi về phía thị trấn, còn những người giam họ ở đây có lẽ vẫn không biết họ đã thoát thân, mà con đường thoát thân kia trong chốc lát đã từ từ biến mất, lặng lẽ chìm vào trong lòng đất không thấy đâu nữa.

Quán ăn đêm buổi tối ở thị trấn Phố rất ít, nhưng luôn mở cửa rất muộn, lúc ba người kịp đến thì vẫn còn rất nhiều thanh niên đang uống rượu vui vẻ.

Gọi ra khá nhiều đồ ăn, Thiệu Đông Từ dương dương tự đắc mở một chai bia, vui sướng uống một hơi, đúng là không còn gì sáng khoái hơn khi thoát chết.

Nhìn ánh mắt khác thường của những người xung quanh, Tạ Nam mới nhận thấy ba người như vừa chui lên từ dưới lòng đất vậy, toàn thân đầy bùn đất, cực kỳ nhếch nhác, ở chỗ này càng khiến người ta đặc biệt chú ý.

Nếu như có một kẻ nứt, Giáo sư Khương chắc chắn sẽ chui xuống ngay, ông ấy là một ông già cổ điển mà.

Thiệu Đông Từ mặc kệ tất cả tập trung ăn uống, còn chưa kịp nhai thì bị Giáo sư Khương và Tạ Nam lôi mạnh, đi vào chỗ tối.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Thiệu Đông Từ vừa chép miệng vừa nghĩ thị trấn Phố bắt đầu trở nên thay đổi.

“Nhà khách? Không được, lần trước tôi may mắn chạy được, lần này đến sẽ bị nhân viên phục vụ dùng nước sôi tạt chết mất”.

Giáo sư Khương tỏ ý đồng tình, mà khả năng họ đã chết rồi rất lớn, dùng cái chứng minh thư đi đăng ký sẽ tự chuốc lấy phiền phức.

“Đến nhà Đường Sinh Bình nhé, tôi có chìa khóa”. Đây là lựa chọn cuối cùng rồi, Tạ Nam đã tìm được chiếc chìa khóa cũ kia.

Cửa hàng nhỏ, cạnh nhà Đường Sinh Bình kia không còn nữa, có điều Tạ Nam vẫn chưa biết chuyện này là thế nào, mở cửa nhà, bên trong vẫn đầy mùi bụi bặm như cũ.

“Đại ca Tạ Nam nói, chỗ này cũng có thể ở ư?” Thiệu Đông Từ trách móc, nhưng bất đắc dĩ vẫn phải đi vào gần cái giường sạch nhất kia.

“Chịu khó đi, điều kiện chỉ có thế này thôi”. Tạ Nam đỡ Giáo sư Khương ngồi xuống, lẫn lộn một đêm có vẻ ông già không chống đỡ được nữa.

Thay quần áo, quét dọn một chỗ có thể ngủ, ba người chuẩn bị đi ngủ. Tạ Nam cẩn thận kiểm tra cửa nẻo, chỉ sợ có người bám theo.

Thiệu Đông Từ thấy vậy cũng đề cao cảnh giác lấy dao để cạnh người, đề phòng xảy ra chuyện.

Tất cả đợi trời sáng hãy nói.

Tạ Nam dậy sớm nhất, trước khi mặt trời chưa chiếu qua lỗ thùng trên mái ngói thì cậu đã dậy, tận dụng ánh sáng buổi sớm xem quyển sách cũ rách nát mang về từ địa đạo của tòa tháp cổ.

Nói là một quyển sách cũ cũng không đúng, cơ bản không thể gọi là sách, chỉ là một vài ghi chép, ghi lại một chuyện xem ra chẳng có ích gì đối với Tạ Nam.

Nội dung không nhiều, nhưng giấy thì rách nát cộng với chữ liền chữ khiến Tạ Nam phải mất công đem từng tờ giấy trải ra trên mặt đất, tìm hiểu ý tứ cách biểu đạt trong các hàng chữ này.

Nếu năm mươi năm trước, thì nó vẫn có thể giúp đỡ Tạ Nam một số, bởi vì tác giả là một thầy phù thủy.

Mà toàn bộ câu chuyện là nói về thời kỳ phồn hoa nhất của thị trấn Phố.

Thị trấn Phố khi đó là chỗ xung yếu nổi tiếng trên dòng sông này, thương nhân tụ họp, các nhân vật thuộc nhiều lĩnh vực xây dựng khá nhiều kiến trúc trên khúc sông này, mà đỉnh điểm xuất hiện là vào giữa thời nhà Thanh.

Người các tỉnh miền Bắc đều có hội quán ở thị trấn không lớn này, sự hào hoa của các hội quán càng không cần phải nói, họ đều là bộ phận tổ chức có quyền cao chức trọng ở thị trấn Phố này, chính họ đã tạo nên sự huy hoàng.

Nhân vật chính cùng họ với Tạ Nam, là một gia tộc thịnh vượng trong thị trấn, nhân vật chính Tạ Mạc Văn là một trưởng chi và là nhân vật được kỳ vọng nhất.

Nhưng anh ta lại bị mê hoặc vào những chuyện ma quỷ thần thánh, lúc thiếu niên đã theo một lão tư họ Miêu học chiêm thần.

Thầy phù thủy vốn là một nghề phong quang, nhưng tổ tiên Tạ Mạc Văn là người làm quan, không bao giờ chấp nhận chuyện trái nghịch này.

Mà lúc này một người trong họ gia nhập càng khiến cả gia tộc nhà Hán ở thị trấn mất mặt. Trương Phùng Chi người này là một tay công tử đàn anh, nhưng cũng điên điên khùng khùng cùng Tạ Mạc Văn theo học thầy phù thủy họ Miêu, cả ngày giờ trò thần thánh, trở thành đề tài buồn chuyện của toàn thị trấn một thời.

Vì vậy quan hệ giữa hai người rất tốt, cả ngày theo sư phụ chân trần đi lên núi, hiểu biết không ít chuyện.

Cho đến khi sư phụ biết thời gian của mình không còn nhiều, mối quan hệ này mới trở nên có chút kỳ lạ.

Nguyên nhân là vì một chiếc mặt nạ phù thủy, quan hệ giữa hai người vì thế mà trở nên kỳ quặc, nghe nói vật này vô cùng thần kỳ, có thể xoay chuyển âm dương, sự thần kỳ của nó khiến hai người thêm nhỏ dãi.

Có điều sư phụ không hề nhắc đến chuyện chiếc mặt nạ phù thủy, cho đến một ngày kia khi thấy mình không qua khỏi, mới nói ra một số chuyện.

Trương truyền cái mặt nạ phù thủy này là dùng chính cây bầu đầu chó thân người tạo ra, công hiệu thần kỳ, nhưng vì trên mặt từng thấm đẫm máu tươi của người Tây Dịch nên nó không hề nghe theo mệnh lệnh của con người, người sử dụng dù có sức mạnh xoay chuyển trời đất nhưng cũng tự giết mình.

Lời của sư phụ không hề lọt vào tai hai người, họ chỉ một lòng nhớ nhưng vật thần kỳ này.

Nhưng trước khi nói ra bí mật, sư phụ đã lấy tư cách thầy phù thủy của mình, hô hào nhân dân trong thị trấn xây dựng một tòa tháp, trước khi ông ấy chết, đem mặt nạ phù thủy giao cho Trương Phùng Chi, muốn anh ta bảo quản tốt nó.

Tạ Mạc Văn tự thấy thật mất mặt, mấy ngày sau khi mai táng sư phụ xong liền thu dọn đồ đạc đi lên núi, không thấy tung tích nữa.

Bề ngoài Trương Phùng Chi tỏ ra tôn sư trọng đạo, nhưng anh ta không hề làm theo yêu cầu của sư phụ, là không nỡ đem vật thần kỳ chôn vùi như thế, vì vậy đã giữ lại cho riêng mình.

Một cặp huynh đệ mỗi người mỗi ngã đã chia như thế, lúc Tạ Mạc Văn trở về sau khi đi một vòng quanh núi, phát hiện Trương Phùng Chi đã trở thành lão tư trong thị trấn, tất cả là vì hình như trong một đêm mà pháp lực Trương Phùng Chi tăng lên rất nhiều, phạm là những bệnh nan y, Trương Phùng Chi đều có thể chữa trị, người trong thị trấn vô cùng tôn kính.

Nỗi sợ hãi càng khiến người dân trong thị trấn nhanh chóng tôn anh ta lên làm lão tư. Trong thị trấn xuất hiện thêm một số chuyện kỳ quặc, có một số người nói sau lưng Trương Phùng Chi, càng thấy nhiều chuyện không sạch, khiến người cảm thấy bay hết hồn vía.

Sự vừa kính vừa sợ này, làm cho Trương Phùng Chi vô cùng đắc ý, có điều chuyện tốt không được lâu dài, không biết vì sao, nhân dân trong thị trấn đột nhiên xông đến chỗ Trương Phùng Chi vây bắt, nói rằng các tộc phải cùng xử lý anh ta.

Tội danh là anh ta giờ trò đồng cốt mê hoặc, làm hại quê hương, bị đuổi ra khỏi thị trấn, chi tộc họ Trương cũng đồng thời phải chịu liên đới.

Lúc Trương Phùng Chi đi, anh ta không được mang theo bất cứ thứ gì, dưới sự uy hiếp của mấy nghìn người, anh ta đơn độc đi trên con đường lên núi, biến mất trước mắt mọi người.

Nhưng mặt nạ phù thủy lẫn lộn qua tay mấy người, đột nhiên lại đến tay Tạ Mạc Văn, Tạ Mạc Văn tự biết đây là vật không tốt, không dám giữ lâu, tuân theo mệnh lệnh của sư phụ đem mặt nạ phù thủy để vào trong tháp.

Đoạn cuối cùng nói anh ta cởi bỏ áo phép, vừa làm ruộng vừa học, nhưng trong lòng vẫn không yên, cuối cùng vào trong tháp, kết liễu quãng đời còn lại.

Chiếc mặt nạ phù thủy nói ở đây, chắc chắn chính là cái ở trong tay Tạ Nam, cũng chính là thứ Đường Sinh Bình đã lấy trộm ra từ trong tòa tháp. Cuối cùng không có cách nào giải quyết, nhẫn nại che giấu mấy chục năm, nhưng bây giờ lại giao cho Tạ Nam, không biết ông ấy đang nghĩ gì.

Tờ giấy đang dần ngả sang màu vàng dưới ánh nắng mặt trời, cuối cùng giống như bị thiêu cháy, vết chữ đã không thể nhìn rõ, Tạ Nam đem giấy chữ gom lại, để vào lò sưởi, châm lửa đốt, coi như là cúng lễ an ủi vị tiền bối cùng họ này.

Thiệu Đông Tử người thấy mùi hồ, tưởng là bị cháy, giấy giữa bỏ dậy nhưng nhìn thấy Tạ Nam đang đốt giấy trợn mắt hỏi:

“Cậu bị thần kinh à, sáng sớm ra đã đốt vàng mã?”

Giáo sư Khương cũng mơ màng ngồi dậy, Tạ Nam đem điều vừa đọc được nói lại với mọi người, hai người sững sờ, nhưng không có phản ứng gì cả.

“Dậy thôi, chúng ta vẫn còn việc phải làm!”

Giáo sư Khương hất mớ tóc rối bù, coi như khôi phục lại hình dáng, sau đó nói phải đi gọi điện thoại, tìm người tìm hiểu giúp vụ tai nạn xe tối qua.

Tất cả điện thoại di động đều không thấy nữa, chỉ có thể đến bắt điện thoại công cộng. Trong lúc Giáo sư Khương gọi điện thoại, Tạ Nam và Thiệu Đông Từ tâm trạng chán ngán đứng chờ bên cạnh.

“Mình có chút mơ hồ mình còn phải tìm Tô Khôn, nhưng lại hồ đồ trở về chỗ này, còn sự việc càng ngày càng trở nên phức tạp, sắp làm mình phát điên lên rồi”.

Tạ Nam cảm đầu mẩu thuốc lá dụi vào bậc thềm, oán trách chuyến đi này có quá nhiều thất bại.

Thiệu Đông Từ hít một hơi thuốc thật sâu, liếc nhìn Tạ Nam, lại nói một câu khiến người ta khâm phục: “Cậu không cảm thấy có khả năng Tô Khôn cũng ở đây sao, từ lúc xảy ra chuyện, chỉ ít tối qua chắc chắn là có người làm hỏng, mà mà Thiệu Đông Từ tôi thông minh cộng thêm vận khí công, không tôi mới có thể chạy ra được”.

Tạ Nam suy nghĩ, câu nói này rất có lý, chưa biết chừng Hiệp hội những chuyện thần bí lại ở đây, đợi mình đem mặt nạ phù thủy đến, sau đó mới diễn kịch hay đây.

Nghĩ ở một góc độ khác, trong lòng Tạ Nam đã nhẹ nhõm khá nhiều, vỗ vỗ vào sau lưng Thiệu Đông Từ tán thành:

“Người anh em, được lắm!”

Giáo sư Khương đi đến, Thiệu Đông Từ yếu ớt nói không có gì, chỉ là thấp một ngọn đèn trong tâm linh yếu đuối nhỏ bé của người nào đó thôi mà.

Không đề ý tìm hiểu xem rốt cuộc họ nói gì, Giáo sư Khương thông báo có một tin tốt và một tin xấu, hỏi hai người muốn nghe tin nào trước.

“Tin xấu đi”.

“Tin xấu chính là chúng ta đã chết rồi, tôi qua cảnh sát thực sự coi ba người kia là chúng ta”.

“Về mặt tình và lý, như thế cũng đúng, tin tốt kia là gì?”

Giáo sư Khương tìm bình rượu của mình, định nhấp một ngụm rồi nói tiếp thì buồn bực phát hiện nó đã không thấy đâu rồi, vẻ mặt không vui khi nói về tin tốt:

“Một người bạn ở đây đã giúp tôi đi xử lý chuyện này, chúng ta không thể trở thành người xấu. Mà còn đồng ý lấy kết quả điều tra vụ tai nạn xe lần này cho tôi bất cứ lúc nào”.

Tin tốt này không hề gây sự chú ý, điều này chỉ chứng minh là mối quan hệ của Giáo sư Khương rất rộng.

Thiệu Đông Từ bảo Tạ Nam tiện thể gọi điện về nhà thông báo vẫn bình an, bà mẹ nhấc điện thoại, nghe thấy giọng Tạ Nam, gần như bật khóc.

Được biết trên đường đi thị trấn Phổ đã xảy ra chuyện, tuy Sở cảnh sát vẫn chưa thể xác định danh tính nạn nhân, nhưng đã làm cho người nhà Tạ Nam gào khóc kêu trời kêu đất một đêm.

Sau một hồi an ủi giải thích, Tạ Nam bảo bố nghe điện thoại, cậu ta muốn chính thức hỏi một câu, từ sáng đến giờ chỉ muốn biết đáp án.

“Bố, bố có biết Tạ Mạc Văn là ai không?”

Câu hỏi này hình như không có gì khó, nhưng đầu đảng kia vẫn im lặng, mấy phút sau mới nổi giận như sét đánh:

“Nếu hôm nay con không trở về, mà vẫn còn ở bên ngoài làm mấy trò vớ vẩn, thì bố đánh gãy chân con!”

Tạ Nam nghe thấy bố đã nổi giận dùng dùng, hơi do dự không biết có nên nói tiếp, lẽ nào nói mình đã đến mộ cổ của Tạ Mạc Văn?

Nếu không gấp rút làm nhanh, ông bố mà nổi giận thực sự, chắc chắn sẽ dẫn mấy người đến thị trấn Phổ bắt cậu về.

Tạ Nam liện vội bịa lung tung, còn lôi cả Thiệu Đông Từ và Giáo sư Khương vào để chứng minh, tính làm dịu cơn giận dữ của ông bố xuống, cúp điện thoại, ba người chặn bị đi tìm bà Đường mà Tạ Nam nói.

Nếu như Tạ Nam có thể nói lời tạm biệt Đường Sinh Bình một lần nữa, chưa biết chừng sự việc còn có thể có chút đột phá, nhưng đây chỉ là một đầu mối mỏng manh yếu đuối giống như mạng nhện, gió khẽ thổi thì đã đứt không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thiệu Đông Từ cũng phát hiện tòa nhà mới được xây dựng trong thị trấn Phổ, há hốc mồm ca ngợi đúng là một vùng quê trù phú, ở đây đã giàu lên rồi.

“Tôi đã hỏi không ít người, nhưng rốt cuộc không ai nói cái này dùng làm gì, và do ai xây. Xem ra sắc mặt rất không bình thường”.

“Nó là sự lười biếng giống như cậu nhai cưỡng lưỡi ấy, tôi thấy tòa nhà này trông rất cổ kính, hình như là do một người thích khoe mẽ xây dựng”.

Đi men theo con đường đá cô quanh, ba người để ý thấy mọi người xung quanh vẫn hiếu kỳ nhìn họ, sau đó lại giả vờ không để ý quay đầu, tránh xa.

Thiệu Đông Từ tìm một cửa sổ có kính rồi soi, kính ngạc hỏi:

“Bùn đất trên mặt tôi vẫn chưa rửa hết à? Hay là tôi quá đẹp trai?”

Tạ Nam đành nhắc lại chuyện xảy ra trước đây lúc cậu ta một mình đến đây, trốn tránh cậu là còn tốt đấy, gặp phải người hung dữ một chút còn đem cậu ném thẳng xuống sông ấy chứ.

Nhưng Giáo sư Khương từ đầu chí cuối chỉ ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao tầng sắp hoàn thành kia, đi trên con đường này, gần như ở mỗi góc đường đều có thể nhìn thấy mái cao vút lộ ra, nhìn lên các căn phòng của tòa nhà hoa lệ này đều có một cửa sổ hướng ra mặt phố, nhưng cửa sổ đều được làm khá kín đáo.

Xem ra đây không giống một tòa nhà khoe giàu mà giống một lô cốt kín đáo hơn, mắt long sông sọc ngắm nhìn mọi thứ của thị trấn.

Giáo sư Khương vừa nói xong, hai người Tạ Nam đã chạy đi xem, giả sử nếu bên trên có người, quả nhiên về cơ bản có thể bị người trên lầu nhìn thấy hành tung của mình.

Ba người nhanh chân bước, muốn tìm được bà Đường kia để hỏi cho rõ ràng, liền men theo chân tường, nhanh chóng quay trở lại hướng nhà Đường Sinh Bình.

Đến nhà nhìn lên thì thấy chỗ này vừa may có một bức tường cao che mắt tầm nhìn của tòa nhà cao tầng kia, sau đó thấy cái cửa hàng nhỏ kia vẫn chưa mở cửa, đúng là một nơi an toàn, Tạ Nam mở cửa, ba người vào nhà tiếp tục tính toán.

Giáo sư Khương nói rõ suy nghĩ của mình, tuy không tìm thấy bà Đường, nhưng chủ nhân của tòa nhà kia chính xác rất kỳ quặc, nếu không có chút bản lĩnh, sẽ không chọn vị trí đó để thi công.

Về mặt phong thủy mà nói vị trí đó được coi là vùng đất trù phú trong thị trấn, các kiểu kiến trúc liền kề vây lại trở thành một nơi thoáng gió hướng về phía mặt trời và lại có được yên tĩnh giữa chốn ồn ào, ở vào một vị trí phía bắc là núi phía nam là sông trong thị trấn, đón nhận ánh nắng từ trên cao, còn có một số chỗ kỳ lạ đặc sắc nữa.

Cũng có thể nói là chủ nhân của tòa nhà này không hề đơn giản.

Buổi tối phải điều tra, lúc này Giáo sư Khương nằm lên chiếc giường tre, nước uống của ông không còn nữa, nếu gặp tình huống gì, thì ông sẽ phiền phức hơn Tạ Nam và Thiệu Đông Từ, thậm chí trái tim ông còn có thể không chịu nổi nữa.

Nếu có khả năng, đi tìm một hiệu thuốc gia đình xem có cái gì có thể thay thế được thì tốt rồi.

Còn Tạ Nam chỉ nghĩ đến câu chuyện của Tạ Mạc Văn kia, cả phản ứng kịch liệt của ông bố. Phản ứng này có thể nói là không bình thường, ở đâu ra con tức giận như thế, thật sự không bình thường, vì sau khi nghe thấy cái tên Tạ Mạc Văn ông bỗng nổi giận đùng đùng.

Ở đây hình như còn có chút liên quan gì đó, chỉ là nhất thời chưa có cách nào lý giải.

Hai người đều bàng hoàng, Thiệu Đông Từ phát hiện ra một vật, hô to báo bối, kéo suy nghĩ của hai người trở lại.

Đúng lúc Tạ Nam chăm chú lắng nghe Giáo sư Khương nói, Thiệu Đông Từ không chịu được sự lải nhải, lật tìm khắp nơi, xem ông già Đường Sinh Bình này còn để lại món gì hay hay, cũng coi như không phải là một chuyến đi vô ích.

Lật mở một số quần áo cũ rách, vẫn còn một đồng pháo lớn chưa làm xong, thuốc nổ đã bị ướt đóng bánh từ bao giờ, xem ra Đường Sinh Bình đúng là chủ nhân của vụ trộm đồ, ngoài ngôi nhà bốn bề lọt gió này, hình như không còn đồ vật gì nữa.

Sau khi di chuyển đồng thuốc nổ đã thành bánh ra, một cây súng bọc kín trong vải dầu xuất hiện trước mắt cậu, mờ lờp vải dầu ra, ống súng vẫn sáng bóng, là một cây súng hỏa xa ngắn.

Thiệu Đông Từ gọi to, cầm khẩu súng trên tay, liếc nhìn bốn phía xung quanh rồi nói: “Khẩu súng này vẫn đẹp, tiếc là không có đầu mối”.

“Nào chỉ không có đầu mối mà ngay cả đạn cũng không có”.

Tạ Nam nhìn Thiệu Đông Từ tìm được một cây súng cũ, cười buồn. Loại súng này trước giải phóng đã bị đào thải rồi, lúc đó nạn trộm cắp tuy nhiều, nhưng cũng không đến lượt loại đồ cổ này ra tay cứu giúp.

Đây là một loại súng ngắn hỏa xa, dùng thuốc nổ và hạt sắt để bắn, hỏa tiêu chỉ dẫn, ống súng thô sơ có thể phóng ra không ít hạt sắt, có điều mỗi lần nhồi vào phải mất rất nhiều công sức, đọi nhồi được thì chuyện gì cũng đều đã xong.

Thiệu Đông Từ không nghe Tạ Nam giới thiệu về nguồn gốc loại súng mà ngay cả người đi săn trên núi đều hiếm khi sử dụng, chỉ chú tâm vào vụ đồng thuốc nổ đã kết thành bánh, tìm mấy tờ giấy gói lại, giống như đứa trẻ gặp được đồ chơi, cần thận chơi.

Giáo sư Khương chỉ cười, bảo Tạ Nam cứ mặc cho cậu ấy mang theo, coi như có một vũ khí dạo người kia cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thăm dò doanh trại

Nói Thiệu Đông Từ tứ chi phát triển quả không ngoa. Sau khi có được khẩu súng cũ này, Thiệu Đông Từ lại định tháo bỏ băng vải trên tay mình, cảm sung điều võ giương oai.

Tạ Nam nghi ngờ hỏi cậu ta có phải đang thừa cơm hay không. Thấy vậy Thiệu Đông Từ lập tức phản pháo, muốn cho Tạ Nam thành gấu trúc một mốt làm kỷ niệm.

Hai người đang tranh cãi ồn ào thì Giáo sư Khương bước đến ấn mạnh vào vai hai người, ý bảo đừng làm ồn nữa.

Ngón tay chỉ chỉ về phía sau khe cửa, có bóng người thấp thoáng, hình như đang bám vào cửa nhìn vào bên trong.

Lập tức ngừng nói, ba người khom lưng nấp vào sau giường, quan sát xem người ngoài cổng có động tĩnh gì.

Ánh sáng trong phòng mờ mờ nên người bên ngoài nhất thời không nhìn rõ tình hình bên trong ra sao. Người đó lại cố gắng trèo lên trên cổng, tìm một lỗ hổng to hơn, cố gắng quan sát động tĩnh bên trong.

Tiếng thở phì phò từ ngoài cổng vọng vào, khiến người nghe có cảm giác như có tiếng mèo cào lên tấm sắt trơn bóng. Cổ họng người đó tựa chiếc còi hoạt động quá độ.

Không biết người đó đến làm gì. Thiệu Đông Từ nấp sau giường bắt đầu vụng về nhồi thuốc súng, tuy nói là không có đạn, nhưng chí ít như Giáo sư Khương nói dạo người cũng tốt.

Tạ Nam thấy con mắt của người ngoài cổng như sắp rơi mất, ánh mắt thù hận nhìn chăm chăm vào bên trong. Do không nhìn thấy người, nên sự di chuyển của tên đó cũng có vẻ mệt mỏi.

Mấy phút trôi qua, cuối cùng Thiệu Đông Từ cũng đã nhồi xong thuốc súng, lại tiện thể tìm một hòn đá rồi đặt súng lên tiện cho việc ngắm bắn, sau đó chui qua gầm giường, hướng mũi súng ra cổng, đề phòng người kia xông vào trong đe dọa.

Có điều người ngoài cổng đã ngồi bệt xuống, sau đó từ từ bỏ đi.

Đợi thêm một lát nữa, đến khi tiếng thở khiến người ta thấy rùng rợn hoàn toàn im bật, Tạ Nam mới chậm rãi lộ đầu ra, bước chầm chậm ra cổng chặn thêm một thanh gỗ.

“Liệu có phải là người đêm qua đã giam chúng ta trong tòa tháp cổ bỏ hoang không?” Tạ Nam thì thầm.

“Tôi nghĩ không phải đâu, bởi đêm qua tôi không nghe thấy hơi thở như thế này”.

Nói rồi Giáo sư Khương bảo Thiệu Đông Từ bỏ thuốc ra, tránh gây ông đập lưng ông.

Thiệu Đông Từ bò từ gầm giường, trên người dính đầy mạng nhện, rồi đổ thuốc súng ra ngoài, sau đó gấp lại cho vào trong túi. Miệng vẫn hiếu thắng nói nếu người kia đi vào thì sẽ dùng súng bắn cho một phát.

Tạ Nam bước đến, đặt tay lên vai Thiệu Đông Từ, ít nhiều để đồng cảm và khẳng định sự dũng mãnh của cậu ta rồi nói một câu khiến Thiệu Đông Từ nổi da gà.

“Người anh em, là tôi không tốt, làm liên lụy đến cậu”.

Thiệu Đông Từ ngạc nhiên nhìn Tạ Nam, sau đó cầm tay cậu ta bỏ xuống, tí tê nói:

“Tớ đâu phải nhìn như bề ngoài! Còn nữa, nếu có chuyện gì, tốt nhất hãy bàn bạc với Giáo sư Khương, còn tớ thế nào cũng được”.

Thiệu Đông Từ cho rằng chắc chắn tên Tạ Nam định xin xỏ nhờ vả hay xin lỗi đã làm sai chuyện gì đây chứ từ trước đến nay tên này chưa từng có làm ngược thói đời như thế bao giờ.

“Có chuyện gì thì nói nhé, đừng làm mấy hành động kinh tởm này”.

Thiệu Đông Từ đập đập lên vai mình, như sợ trúng phải độc dược của Tạ Nam vậy.

Tạ Nam thấy ý đồ của mình bị bại lộ liền thật thà nói ra suy nghĩ của bản thân. Chẳng là tối nay cậu ta muốn đi thám thính ngôi nhà cao tầng kia.

“Không hiểu sao, tôi cảm thấy tòa nhà kia hình như có liên quan gì đó. Có điều theo lời giáo sư nói thì đó cũng chẳng là việc tốt lành gì, nhưng trực giác khiến tôi cảm thấy phải đi vào chỗ đó xem sao”.

Giáo sư Khương cúi đầu suy nghĩ, rồi cũng đồng ý, nhưng trong lòng vẫn mơ hồ có cảm giác lo lắng. Chỗ đó quá nguy hiểm, nhưng cấu trúc của tòa nhà này lại làm ông rất hiếu kỳ, muốn xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Thấy Giáo sư Khương cho phép, Thiệu Đông Từ không hề kiêng dè cũng đồng ý theo. Dù sao đã mang theo súng, cũng khiến tinh thần cậu ta sung mãn kỳ lạ, gào lên một tiếng: “Mưa gió bão bùng mạnh nữa lên, hô hô, hô hô”.

Đầu tên Thiệu Đông Từ này chứa cái gì thế không biết, cậu ta điên thật rồi, Tạ Nam thầm nghĩ.

Chuẩn bị một lúc, Thiệu Đông Từ nhấc thanh gỗ chắn trước cổng ra, kéo then cửa, thò đầu ra nhìn xung quanh không có người mới vội gọi Tạ Nam và Giáo sư Khương đi ra.

Ánh nắng mặt trời lúc bốn năm giờ chiều, nhuộm lên toàn bộ ngôi đen gạch xanh trong thị trấn Phở một màu vàng khác thường, giống như cả thị trấn đang khoác lên một chiếc áo vàng vậy. Không gian đó khiến ba người vừa chui từ trong ngôi nhà tối om ra nhất thời hoa mắt, gần như không phân biệt được phương hướng.

Ánh mặt trời chói lóa, Thiệu Đông Từ giờ cao ba lô lên che nắng rồi hỏi Tạ Nam đi đâu trước.

“Cậu không đói sao? Đi ăn cơm trước đã!”

Thiệu Đông Từ một lòng nhiệt tình nhưng không ngờ kết quả lại là bị kích động đến mức chỉ biết nhe răng nhếch mép mà cười khổ sở. Bây giờ mà Tạ Nam nói thêm một câu nữa có lẽ đến tuyến thượng thận cũng không chống chọi được nữa là.

Thấy Thiệu Đông Từ chột sững người, Tạ Nam bước đến nhắc nhở: “Không ăn cơm thì làm sao hỏi được ông chủ, không hỏi ông chủ thì sao biết nguồn gốc của tòa nhà này?”

“À?” Thiệu Đông Từ còn chưa định thần, Giáo sư Khương ghé lại, bình thản nói một câu: “Chàng trai này, chỉ có lòng nhiệt tình cách mạng thôi thì chưa đủ”.

Thiệu Đông Từ như sắp nổ đóa lên, thế này là thế nào?

Tuy nghĩ như thế, nhưng ăn một bữa cơm vẫn là một chủ ý không tồi, Thiệu Đông Từ nghĩ đến cái bụng đói meo của mình rồi vội đuổi theo hai người.

Ở thị trấn Phở có rất nhiều quán ăn nhỏ, đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn nữa, không có thực đơn cũng không có tên món ăn cụ thể. Ngoài hai món có tên ra, còn lại đều gọi theo ý của khách hàng.

Dù gọi món bí ngô xào dăm bông thì chủ cửa hàng cũng sẽ làm theo cách của người Tạng Tây mà khiến khách hàng hài lòng.

Có điều Tạ Nam và Giáo sư Khương đã tìm mấy quán nhưng đều không vào ăn, mà chỉ đến để hỏi món.

Thiệu Đông Từ không chịu được nữa, liền chất vấn Tạ Nam muốn đi thám thính tòa nhà mà lại rề rề không ăn cơm là thế nào.

“Cậu thì biết cái cóc khô gì, tớ muốn tìm quán ăn của một người dân gốc của thị trấn Phở, không nghe khẩu âm thì làm sao mà biết được?” Tạ Nam vẫn dựa vào ký ức của mình để nhận biết khẩu âm. Bố cậu vốn là người ở đây nên về mặt khẩu âm đương nhiên không có vấn đề gì.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tạ Nam cơ hồ lại nảy ra được một chút hình ảnh gì đó, có vẻ Tạ Mạc Văn đang ngày càng tới gần rồi.

Tìm một quán ăn, Tạ Nam ra hiệu bằng ánh mắt, bảo hai người kia đừng nói gì, chỉ có Tạ Nam đi gọi món, dù sao thì vào lúc này, người nơi khác đến luôn bị cảnh giác.

“Ông chủ, cho mấy món chính của nhà hàng, ngoài ra thêm mấy món phụ, ông xem rồi cho loại rượu ngon nhé!”

Chỉ có mấy món chính mà ba người cũng không thể ăn hết.

Ông chủ hiếm khi gặp người nào hào phóng như vậy, vội vàng chuẩn bị các món ăn rất chu đáo, từng món từng món được đưa đến.

Tạ Nam rót rượu ra một chiếc cốc, rồi mời ông chủ một ly sau đó hỏi thẳng chuyện tòa nhà cao tầng kia.

Mặt ông chủ lập tức biến sắc, lại quay mắt nhìn đại khách quý gọi một bàn đầy đồ ăn, đành cạn ly rượu mời, bắt đầu nói:

“Lão đệ nhìn cậu cũng thấy là người ở đây, đoán là vừa trở về, không biết chuyện đang xảy ra, thực ra là...”

Thấy ông chủ quán ăn có vẻ khó nói, Giáo sư Khương càng làm ra vẻ hiền từ, Thiệu Đông Từ cũng ngậm miệng, đợi ông chủ cửa hàng mở lời.

Ông chủ đưa mắt nhìn xung quanh không có người, vội đóng cửa phòng lại, ra vẻ thần bí bắt đầu nói với ba người.

Tòa nhà cao tầng này vốn là từ đường của nhà họ Trương, qua nhiều năm không tu sửa đã mất hết hình dáng ban đầu. Vậy mà chẳng hiểu từ đâu ra, gần đây lại xuất hiện hậu duệ đã đi xa nhiều năm của gia tộc Trương, hình như có rất nhiều tiền, còn trở về từ Nhật Bản nữa, nên mới lấy lại mảnh đất này từ tay nhà nước, xây dựng tòa nhà kia.

Nghe nói các con thuyền đào vàng trên sông Nguyên đều là của người này. Đúng là người biết nhìn xa trông rộng, biết theo đuổi con đường đào vàng, thế nào cũng đào ra đồ tốt, còn có cả kim cương nữa.

Đang lúc nổi hứng, ông chủ lại tự rót cho mình một cốc rượu, uống một hơi nói: “Mọi người hỏi cái này à, thì tốt nhất là đừng nên hỏi, bởi sau khi tòa nhà kia mọc lên thì cuộc sống ở đây không còn yên bình nữa, rất nhiều người không dám đến gần đâu!”

“Vi sao không dám đến gần ạ?” Ba người cùng bê cốc rượu lên. Ông chủ thấy thế cùng ngồi xuống, sáng khoái nâng cốc, uống hai ba cốc liền rồi lại nói.

Chỉ là ông nhà kia biết một vài tin đồn, có điều theo ông ta nói nỗi lo sợ là do mấy ngày trước có một thiếu niên mang theo tà vật đến đây, trong thị trấn không biết vì sao chết liền mấy người, việc tang ma đều làm qua quýt cho xong.

Biết là nói mình, Tạ Nam đưa tay sờ sờ khuôn mặt đầy râu, biết rõ chuyện là không may xảy ra.

Ông chủ giống như bị kìm nén quá lâu, ôm bình rượu trên bàn vào tay, uống hết cốc này đến cốc khác, thêm muối thêm mắm kể lại câu chuyện Tạ Nam đến thị trấn Phổ mấy ngày trước.

Thiệu Đông Từ cẩn thận ngồi nghe, thật không ngờ một mình Tạ Nam lại gây ra sóng to gió lớn đến vậy, sự việc chấn động như thế mà lại không có mình, thật là đáng tiếc.

Lúc nói đến Đường Sinh Bình, ông chủ cửa hàng cũng đã uống khá nhiều rồi, mặt đỏ như Quan Công, bám vào vai Tạ Nam, đem chuyện về thi thể ly kỳ, thi thể của Đường Sinh Bình và vợ ông ta, kể lại.

Tạ Nam nghe xong mới biết thì ra bà Đường kia là vợ Đường Sinh Bình, nhưng bây giờ bà ấy đã chết rồi, còn có thể tìm ai để hỏi đây?

Một bàn đầy thức ăn nhưng không ai động đến mấy. Đúng lúc trời đã tối ba người bước ra khỏi quán ăn, ông chủ khi ấy cũng đã say rượu, gọi to tạm biệt Tạ huynh đệ, nhưng ông ta đâu biết rằng Tạ huynh đệ đang đi đến chỗ tà môn mà mình đã nói.

Trong đêm tối cái ngõ hien ra sâu thăm thẳm, vì không có đèn đường, nên nó càng trở nên tĩnh mịch, cảm giác như có thể nuốt chửng con người.

Tạ Nam và Thiệu Đông Từ đã uống mấy chén với ông chủ kia, lác la lác lư đi về phía trước. Giáo sư Khương lo lắng lúc này đến tòa nhà cao tầng thì không phù hợp, nhưng Tạ Nam và Thiệu Đông Từ cứ bá vai nhau chẳng hề để ý, đi thẳng đến tòa nhà đó.

Dưới những cánh cửa sổ, vẫn chẳng có ánh đèn, hình như không có ai ở bên trong.

Ở chỗ rẽ, bất chợt có một bóng người xông ra, nắm lấy Tạ Nam. Móng tay sắc nhọn cứa vào da thịt, đau đớn khiến cậu ta tỉnh cả rượu, người vừa lao tới dùng giọng nói thê lương kêu lên một tiếng, rồi thoáng hiện ra dưới ánh đèn yếu ớt.

Tạ Nam nhận ra người này, chính là người bà điếc trong nhà Hậu Tam.

Thiệu Đông Từ đang định ra tay thì Tạ Nam ngăn lại, rồi giải thích cho cậu ta lai lịch của bà lão này. Nếu cậu đoán không nhầm, người lúc chiều rình mò chính là bà ta, mà còn bám theo họ đến tận bây giờ.

Con người của bà lão như lòi ra ngoài, cơ hồ đã hoàn toàn mất hết lý trí. Cái chết bất ngờ của Hậu Tam nhất định khiến bà ấy đau buồn tuyệt vọng ghê gớm và đương nhiên chuyện này lại đổ lên đầu Tạ Nam, và lần này chính là đến để báo thù rồi.

Cánh tay khô héo kia hoàn toàn không giống với cánh tay của người già, nó giống như chiếc kim thép đang kẹp chặt lấy Tạ Nam vậy. Móng tay sắc nhọn như đâm vào tay, khiến tay của Tạ Nam tóe máu, mọi thứ vẫn tiếp tục, cơ hồ như bà lão đã đến con đường cùng rồi.

“Mày hại chết cháu tao!”, giọng nói sắc lạnh toát ra nơi yết hầu. Bà lão trừng trừng mắt nhìn Tạ Nam, hàm răng đen bóng bị rụng mấy cái lộ ra như là muốn nuốt chửng cậu.

Giáo sư Khương thấy tình hình như vậy vội kêu dừng tay, sau đó bước đến đối diện với bà lão bắt đầu thuyết giáo. Nhưng Giáo sư Khương đâu biết bà lão này đã bị điếc, không nghe được Giáo sư Khương nói gì, bà còn giờ mạnh cánh tay còn lại ra, kẹp chặt cổ Giáo sư Khương.

Sau đó dùng hết sức đẩy Giáo sư Khương ngã xuống đất.

Bà già thất thập cổ lai hy mà lại có sức mạnh như vậy khiến ba người không kịp trở tay. Cánh tay Tạ Nam từ từ trở nên tím tái, móng tay cũng đã cắm vào da thịt Tạ Nam.

Thiệu Đông Từ đi ra sau lưng bà lão gào to: “Chuyện này không liên quan đến chúng tôi, chúng tôi cũng là người bị hại”.

Câu nói đó gần như gào thẳng vào lỗ tai bà lão, cũng khiến bà lão ngừng tay, nhưng vẫn nhìn ba người với ánh mắt cảnh giác.

“Họ Tạ kia! Cậu là kẻ hại người!”

Bà lão xông vào Tạ Nam gào lên.

Tạ Nam vừa xoa xoa cánh tay đã bị bóp đến tím tái của mình vừa đáp lại một tiếng, bắt đầu đi lùi lại phía sau. Bà lão này lấy đầu ra sức mạnh khủng khiếp như thế chứ khiến cánh tay mình như bị tê dại.

Bà lão quay đầu nhìn Thiệu Đông Tử. Thiệu Đông Tử vội ra hiệu giải thích Hầu Tam bị người kia hại chết, chân tay khua loạn lên, còn bà lão dường như cũng không vì thế mà dừng tay.

“Tạ Nam! Có phải bà ta không hiểu tiếng phổ thông phải không?”

Thiệu Đông Tử lo lắng, chỉ tòa nhà cao tầng kia, kêu lên như người câm, sau đó làm một động tác đỡ cổ, cuối cùng nghiêng nghiêng đầu, làm bộ giống khuôn mặt ma.

Ý của Thiệu Đông Tử là, chúng tôi phải đến tòa nhà kia, không thể bị bà bóp chết ở đây được, nhưng lại làm bà lão hiểu nhầm sang ý khác thì phải.

Bà lão nhìn tòa nhà cao tầng kia, hỏi: “Là những người kia hại cháu trai của tôi?”

Tạ Nam đang định giải thích thì Thiệu Đông Tử vội lấy người chắn trước mặt, gật đầu xác nhận.

Thật kỳ lạ, bà lão lại nhe răng cười, giống như đã hiểu ra điều gì. Ánh mắt tối sầm lại, rồi trở nên đục ngầu.

Đưa mắt nhìn mấy người một lần nữa, sau đó quay lưng bỏ đi. Dáng người lụ khụ, sức lực và khí thế khiến người ta sợ hãi trước đó đều đã nhanh chóng biến mất.

Nhưng miệng vẫn lầm bầm: “Hầu Tam à, cái mạng của cháu, đã chết theo người kia rồi!”

Bóng người vẫn khom khom kia biến mất ở đằng xa, thì ba người vẫn ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ đến nửa ngày. Tại sao nói đến tòa nhà cao tầng kia lại khiến bà lão có bộ dạng như thế.

Thiệu Đông Tử hừ một tiếng, nói to không quan tâm nữa, đúng thật là xúi quẩy, chúng ta lên đường!

Trời cũng đã về khuya, ba người tiếp tục đi về phía trước. Tòa nhà kia càng ngày càng gần khiến dây thần kinh của ba người cũng căng lên và siết chặt hơn. Trong các khe tường tiếng dế đang gọi nhau, dần dần kết thành một tràng dài giống như hiệu lệnh mở đường vậy, đồng thanh kêu lên ở hai bên.

Con đường dẫn đến tòa nhà kia không còn xa nữa, nhưng trong thị trấn không quy củ mà đường ngõ phức tạp này, hình như khó khăn hơn rất nhiều. Ngoài ánh đèn còn sót lại trong một vài căn nhà và âm thanh lê tẻ vọng lại thì mọi thứ đều như sắp chìm vào giấc ngủ.

Càng tiến gần đến tòa nhà, bóng người càng thưa thớt, còn khoảng nửa đường nữa thì mọi thứ đều đã yên ắng đến rợn người. Cái bóng của tòa nhà cao tầng hiện lên ở một chỗ gần đó, đường nét cũng khắc sâu trên nền trời.

Cả tòa nhà tối om, như không có người ở.

Tình hình này khiến Tạ Nam vô cùng thất vọng, nếu chỉ là tòa nhà trống, khả năng sẽ chẳng có manh mối gì.

Thiệu Đông Tử đi đầu tiên, muốn tiến đến gần xem xem, nhưng thấy chính giữa phố đặt một cái ghế kiểu tay vịn thời nhà Nguyên, yếu ớt nổi lên dưới ánh trăng.

Đặt một cái ghế cổ như thế ở chỗ này, đúng là một chuyện ly kỳ. Giáo sư Khương quan sát cái ghế từ đằng xa, tạo hình rắn chắc, phần tựa chạm khắc đá cũng khá tinh xảo.

Vì là giáo sư của khoa Lịch sử nên đối với những thứ cổ vật như thế này luôn mang lại hứng thú cho ông. Giáo sư Khương chăm chú quan sát rồi tiến gần đến chỗ đó lúc nào chẳng hay. Không để ý đến sự ngạc nhiên của Tạ Nam và Thiệu Đông Tử, giáo sư đi vòng quanh ghế, miệng không ngớt khen ngợi:

“Một vật quá đẹp, phần tựa được làm bằng đá cẩm thạch đã chọn lựa tinh xảo, giống một bức tranh sơn thủy, phần tay vịn cũng được làm bằng gỗ hảo hạng. Nhưng đặt ở đây đúng thật là phí”.

Tạ Nam nhớ lại bài ca dao từng nghe lúc nhỏ:

Chiếc ghế Hoàng đế đặt trên phố, quân tử qua đường chớ lại gần. Mất đi lý trí mà ngồi lên, ba hồn bảy vía sẽ rơi mất.

Nếu nói đây chính là chiếc ghế Hoàng đế trong bài ca dao đó, nếu Giáo sư Khương không nhìn được mà ngồi lên đó thì phiền phức to rồi.

Dùng thủ đoạn độc ác như một chiêu lừa bịp này để trả thù kẻ tham lam ngông cuồng, tuy không thường gặp nhưng hôm nay chiếc ghế đó để ở đây thì rõ ràng là một cái bẫy.

Còn chưa kịp nói, thì Giáo sư Khương đã khom người định ngồi lên, Tạ Nam nhanh chóng đưa tay ra đẩy Giáo sư Khương từ đằng sau, rồi tay cậu ấn xuống ghế.

Tay vừa chạm vào ghế, Tạ Nam liền nằm bò trên cái tựa lưng, sợ hãi nhìn xem tay mình sẽ xảy ra chuyện gì.

Trên ghế dính một ít hơi sương, ươn ướt, man mát, cảm giác này thậm chí còn hơi khoan khoái. Tạ Nam đang định rút tay lại, nhưng cảm giác man mát kia trong nháy mắt đã trở nên lạnh giá. Các mạch máu từ lòng bàn tay truyền đi khắp cơ thể đã bị đông cứng lại, truyền đến tận tim gan.

Cảm giác giống như bị thương này bất thành linh xảy ra, tuôn trào mạnh mẽ, sau đó từ trái tim bơm đi khắp cơ thể. Tạ Nam mím chặt môi, răng đánh vào nhau cầm cập.

Giáo sư Khương và Thiệu Đông Tử đưa mắt nhìn Tạ Nam nhưng lại sợ hãi lùi về phía sau giống như đang mặc kệ Tạ Nam mà quay lưng bỏ chạy vậy.

Có điều Tạ Nam cảm giác như mình đang lái cái ghế này tiến về phía trước.

Cậu có thể nhận thấy sắc mặt mình trở nên xanh xao, bởi trên tay đang dần dần xuất hiện một lớp sương mỏng, rồi tan ra thành những sợi màu trắng.

Ở trong tình trạng này chắc hẳn mọi người nghĩ mình sẽ cứ nằm bò ở đây, sau đó biến thành một miếng thịt đông chờ ánh nắng mặt trời để tan ra.

Tạ Nam cảm thấy mọi thứ ngày càng trở nên mờ mờ ảo ảo, cảm giác như chiếc ghế đang lao vun vút trên đường cao tốc vậy.

Phải chăng giống như lời của bài ca dao, Tạ Nam đã bị bắt mất hồn. Cảm giác lo lắng sợ hãi đang dâng lên trong lòng cậu.

Bây giờ, tựa như cậu có thể nhìn thấy ba hồn bảy vía của mình từng cái từng cái đang cố gắng giãy giụa thoát ra khỏi xác, bị hút ra từ đỉnh đầu.

Cơ hồ phía sau xuất hiện một lực kéo Tạ Nam lại, lôi cậu ra khỏi chiếc ghế.

Tạ Nam bỗng thấy cánh tay đông cứng trên ghế đã bị kéo đứt, bàn tay vẫn còn bám trên ghế, cơ thể đã nằm trên đất.

Không có cảm giác đau đớn, chỉ có thể thấy cánh tay vỡ toác của mình hươu hươu vô ích trong không trung.

Hồn vía cuối cùng lơ lửng như khói sương thoát khỏi cơ thể, bay về phía các vì sao.

Trước mắt tối đen, không thấy gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hí khúc

Tô Khôn mất tích đã gần nửa tháng, nhưng vẫn chưa có tin tức gì cả.

Chuyện xảy ra hôm đó có vẻ khá mơ hồ, sau khi bị phun ệte thì không còn nhận biết chuyện xảy ra bên cạnh mình nữa, mê man như người ngủ say.

Cho đến tận khi được đưa đến chỗ này, bị giam trong một căn phòng, không có cửa sổ, chỉ có một chiếc quạt thông gió kêu ro ro suốt ngày, một cái ti vi, một cái Angel để đi vệ sinh và một cái giường nhỏ. Mọi thứ đầy đủ, nhưng chỉ có thể ở trong này thì cũng chẳng khác bị giam trong tù là mấy.

Hàng ngày cứ đứng giờ sẽ có người mang cơm đến, tất cả những thứ không bình thường đều trở nên bình thường. Thoe ngày tháng trên ti vi, tính ra Tô Khôn đã bị giam cầm thể này gần mười ngày rồi, nhưng cho dù có kêu gào thế nào cũng chẳng có ai đáp lời cô.

Không biết rốt cuộc vì mục đích gì, mỗi ngày đều trôi qua như thế.

Nếu cứ tiếp tục thế này, Tô Khôn thực sự không biết mình sẽ trở nên như thế nào nữa.

Cứ cho là mấy người Tạ Nam vẫn đang tìm cô đi, nhưng làm sao có thể tìm ra manh mối của cô trong sự sắp đặt hoàn hảo của gã được biết đến là hội trưởng mới này.

Tô Khôn rất muốn khóc, nhưng trong tuần đầu gần như đã khóc cạn nước mắt rồi, bây giờ chỉ có thể gượng cười mà thôi.

Lỗ nhỏ dưới cửa được mở, người đến đưa vào một suất cơm. Thức ăn hôm nay vẫn như cũ có điều thêm một phần canh.

Lúc ăn được một nửa, Tô Khôn đột nhiên nhớ ra hội trường mới này kiếm sống bằng nghề trồng nấm độc, mà bát canh này chính là tác phẩm đặc ý của anh ta.

Hiểu ra điều đó, Tô Khôn còn chưa kịp ra chỗ vệ sinh mọc họng nôn ra, thì đã bị rơi vào trạng thái bị thôi miên mất rồi.

Cánh cửa sắt được mở, một người bước vào, đang nhìn Tô Khôn ngơ ngác.

Bây giờ có đèn pin chiếu vào mắt cô thì con người cũng không động đậy. Giờ này cô chỉ có thể nghe theo sự điều khiển của người kia, nhưng người vừa đến vẫn nói chuyện với Tô Khôn, nói rất nhiều, giống như đang độc bầu tâm sự vậy.

Cứ thế hồi lâu, sau đó đóng cửa bỏ đi, mấy ngày liền đều như vậy, bởi nắm ma của anh ta sẽ xuất hiện ở nhiều vị trí khác nhau, như trong nước, hay trong chiếc gối mới.

Đúng là nói chuyện, nhưng chỉ có một phía.

Cho đến một hôm, Tô Khôn có thể trả lời trôi chảy câu hỏi của anh, mới khiến anh tươi cười.

Tạ Nam nghĩ rằng mình đã chết, ít nhất trong một quãng thời gian khá dài. Cảm giác mình đang lơ lửng trong bóng tối không giới hạn, không có xúc giác, thính giác.

Chẳng biết như thế đã bao lâu rồi, bóng tối không có giới hạn kia bỗng mở ra một cánh cửa, chiếu lên mặt Tạ Nam, khiến các cơ thịt trên khuôn mặt cậu co rúm lại, mọi thứ lúc đó mới coi như kết thúc.

Lúc phát hiện mình nằm trên giường, hôn vĩa Tạ Nam mới thực sự trở lại, vội gơ hai tay lên, xem xem có phải đã biến thành hai cái cọc hay không.

May mà hai cánh tay vẫn còn, thử động đậy thì vẫn còn linh hoạt, rồi lại nhìn xung quanh, không biết cậu đã quay lại những Đường Sinh Bình từ lúc nào.

Thiệu Đông Tử và Giáo sư Khương nằm sấp cạnh giường, ngủ rất say.

Nghe thấy có tiếng động, Thiệu Đông Tử dụi mắt tỉnh dậy. Vừa thấy Tạ Nam đã tỉnh lại cậu ta liền gọi Giáo sư Khương dậy.

“Cuối cùng cậu đã tỉnh rồi! Tôi qua đây vỗ chúng tôi gần chết”.

Thì ra tối qua sau khi chạm vào cái ghế kia, Tạ Nam như bị đóng đinh, giống như bị trúng ta.

Hai người cố gắng lôi cậu ấy quay về, nhưng chắc cậu ta cảm thấy hai người như muốn giết mình, nên lăn lộn trên đất, mồm kêu gào cái gì không biết.

Sau đó họ phải tốn khá nhiều công sức mới khiêng được cậu về đây, rồi nhìn cứ như người chết vậy, nằm im không động đậy, chỉ là trái tim vẫn đập và vẫn thở.

Thấy Tạ Nam đã hoàn toàn tỉnh lại. Giáo sư Khương mới thở phào một cái, tối qua nếu không phải là cậu ấy, thì người nằm đây có lẽ là mình rồi.

Tạ Nam nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Giáo sư Khương, khỏi cần nói, ông ấy lại một lần nữa dùng mặt nạ phù thủy để gọi hồn cho mình.

“Giáo sư, cảm ơn thầy”.

“Có khả năng đây là lần cuối cùng tôi dùng cái trò này, thực sự khiến người ta vô cùng khó chịu, mắt tôi không chịu được nữa, sắp mù rồi”.

Im lặng một lúc, ba người đồng thanh thở dài, hành động lần này đã thất bại hoàn toàn.

Nhưng tòa nhà kia không hề có người ở, cho dù ông chủ quán cơm nói thế nào đi chăng nữa thì vẫn không có người.

Giống như lại mất manh mối, Tạ Nam muốn bò dậy, nhưng xương cốt toàn thân như mềm nhũn ra, không còn chút sức lực nào. Giáo sư Khương ngăn cậu lại, nói là tà thuật tối qua có thể làm người ta mất hết sức lực.

“Nghỉ ngơi một chút đi, tôi đi gọi điện hỏi mấy người bạn của tôi xem tình hình điều tra thế nào, tiện thể mua chút đồ ăn”.

Giáo sư Khương xoa mặt, cố gắng dụi dụi cặp mắt đỏ ngầu rồi đặc biệt dặn dò Thiệu Đông Tử phải chăm sóc Tạ Nam, sau đó một mình đi ra ngoài.

Bước đi trên con phố mới của thị trấn Phổ, chỗ này khá náo nhiệt, người qua lại đông đúc cũng khiến tâm trạng lo lắng gần như có thể giãn ra đôi chút. Giáo sư Khương thông dong đi về phía trước, tìm một chỗ, gọi liền mấy cuộc điện thoại rồi mua một ít quẩy vội trở về.

Bất chợt một người đàn ông trung niên lao tới đứng trước Giáo sư Khương, chăm chú quan sát, dáng vẻ như là dân trình thám vậy, khiến Giáo sư Khương rụt đầu rụt cổ nhanh chóng bỏ chạy.

Người kia cũng theo sát phía sau, tiếp tục quan sát. Lúc đến chỗ ồn ào, người trung niên kia nhanh chóng tiến lên trước mấy bước, chặn trước mặt ông, nhìn nhỏ cười cười về phía họ.

“Ông chính là Giáo sư Khương của trường đại học gì đó à?”

“Ông là ai?”

Nhận đúng người, người kia tươi cười rạng rỡ, tự giới thiệu mình là nhân viên của phòng Giáo dục trong huyện, phụ trách việc thi vào trường cao đẳng, từng đến trường đại học của Giáo sư Khương một lần rồi gặp được giáo sư ở đây thật là may mắn.

Giáo sư Khương miễn cưỡng nở nụ cười, nói rất vui rất vui, nhưng thế nào cũng không nhớ ra đã gặp một người như thế này. Các nhân vật trong trường hợp này có thể gặp đến hàng nghìn hàng vạn, còn người này quả thực quá bình thường nên cũng chẳng có ấn tượng gì cả.

Người đó không hề có ý kết thúc, bắt đầu huyền thuyên đủ chuyện, lúc thì Giáo sư Khương ông gầy quá, lúc thì quý trường thế nào rồi?

Giáo sư Khương có vẻ không nhận được nữa, nghĩ tới bực quấy to cầm trên tay đã nguội, lại còn có hai tên tiểu tử đang chờ mình nữa.

Người kia nói lớn: “Giáo sư Khương, mắt ông sao lại đỏ ngầu lên như thế?”

“Ồ, không sao, thức khuya ấy mà, nếu không có việc gì, tôi đang bận, xin phép đi trước”.

Giáo sư Khương tránh người bước đi, nhưng người kia vẫn không cho đi, mà còn nói một câu kỳ quái: “Ồ Trương Tây này có một vài thứ tà khí, Giáo sư Khương không biết có phải giáo sư đã dính vào việc gì không sạch mới như vậy đấy?”

Câu nói này khiến Giáo sư Khương vô cùng hứng thú, rồi nghiêm túc hỏi người này có thuyết pháp gì chẳng.

Người kia vẫn không khách sáo, vẽ độc ác lưu loát nói đến sơn quý tiểu thần, rồi ma vương quỷ sứ đến nửa ngày, nhưng chẳng nói ra điểm quan trọng gì, chỉ là khoe khoang.

Thấy chẳng có gì, Giáo sư Khương cười rồi nói: “Lời bàn cao kiến của anh, hôm khác tôi sẽ đến tận nhà thỉnh giáo, anh xem tôi như thế...”

Nhìn thấy túi quấy trên tay Giáo sư Khương, người đó càng phấn chấn hơn, vội hỏi Giáo sư Khương bây giờ ở đâu, khi nào thì đi.

Giáo sư Khương chịu không nổi, đang lúc định tìm đường bỏ chạy thì người kia rút ra một tấm danh thiếp, bảo Giáo sư Khương giữ lấy, còn thông báo một tin tối nay thị trấn Phố có diễn kịch hí khúc Sông Thần.

“Hí khúc chính là một thứ trấn yêu trừ ma, cúng tế cầu phúc, người đến hôm nay cũng đều là các nhân vật có vai vế trong huyện cả”.

“Ồ, buổi tối rảnh nhất định tôi sẽ đi”.

Nghe thấy vậy người kia vui hẳn lên, nhắc lại địa điểm buổi biểu diễn một lần nữa. Còn Giáo sư Khương cũng đang cảm thấy vô cùng thích thú.

“Lần này sân khấu kịch cũ trong thị trấn vừa tu bổ xong, là một Hoa kiều từ hải ngoại trở về bỏ tiền ra làm. Hôm nay là buổi khai trương sân khấu kịch này, không ít các nhân vật đứng đầu trong huyện cũng sẽ đến”.

“Từ hải ngoại trở về”.

“Đúng vậy, chính là chủ nhân của tòa nhà cao tầng trong thị trấn kia, anh ta rất nhiệt tình, một lòng quan tâm đến văn hóa truyền thống đấy!”

Nghe đến đây, cảm giác giống như bị tiêm một liều thuốc kích thích vào tim khiến Giáo sư Khương trở nên phấn chấn, vội hỏi rõ thời gian và địa điểm.

“Tối nay tôi cùng hai học sinh đến, phiền anh để cho mấy chỗ, lão Khương tôi làm phiền nhé”.

“Đâu có, ông là thượng khách! Thượng khách!”

Người đó liền cười lấy lòng, sau đó lại nói một lần rồi cũng nhờ Giáo sư Khương giúp đỡ xúc tiến việc xây dựng du lịch văn hóa.

Trước lúc sắp đi Giáo sư Khương hỏi một câu:

“Còn chưa biết quý tính đại danh của ông”.

“Ông cứ khách sáo, văn bối họ Trương”.

Sau đó cấp cập đi, Giáo sư Khương nhìn danh thiếp của anh ta, trưởng phòng Trương.

Trong nhà, Tạ Nam vẫn một mình nằm đó, Thiệu Đông Tử đem khẩu hỏa xa kia ra lau chùi bóng loáng, để bên cạnh rồi ngủ từ lúc nào chẳng biết.

Nghe thấy tiếng đập cửa, Thiệu Đông Tử nhảy dựng lên, cầm khẩu hỏa xa quý như vật báu, nhìn qua khe cửa rồi nhấc chốt cửa cho Giáo sư Khương

vào.

Giáo sư Khương đưa quẫy cho Thiệu Đông Tử, đã nguội lạnh từ bao giờ, do về mặt không hài lòng. Thầy Khương đi lâu thế, mà chỉ mua thứ này, nguội lạnh như kem thể này sao nuốt nổi.

Giáo sư Khương không để ý mà đi thẳng đến trước mặt Tạ Nam, gọi khẽ.

Tạ Nam mở mắt, trả lời một tiếng, nhưng chỉ lơ mơ nhìn thấy cặp mắt đỏ ngầu của Giáo sư Khương, nói:

“Thầy vẫn dậy nổi sao?”

Thiệu Đông Tử miễn cưỡng cắn miếng quẫy nguội lạnh, thậm chí ông già không biết lại nổi nhâm sợi gân nào rồi.

“Tôi nay chúng ta đi thưởng thức vở kịch đặc sắc ở đây, hí khúc Sông Thần, có cả chỗ ngồi VIP!”

Giáo sư Khương phấn chấn đến mức mắt càng đỏ hơn. Còn Tạ Nam thâm than khổ, hí khúc gì thì đều không có ý nghĩa, cũng không có hứng thú.

Nhìn hai người đều chán nản tựa như đã chết, muốn pha trò cũng không được, Giáo sư Khương đành nói ra sân khấu kịch này là do ai tổ chức, Tạ Nam không thể không động lòng được.

Vừa dứt lời, Tạ Nam đã chuẩn bị trang phục, còn Thiệu Đông Tử cũng vội thu dọn, nói to là muốn tìm lại linh hồn và sĩ diện cho Tạ Nam.

“Hôm nay có rất nhiều lãnh đạo đến, ăn mặc đứng đắn một chút”.

Giáo sư Khương ném đến hai cái áo sơ mi vừa mua. Trên đường về ông đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, tối nay sẽ có chuyện xảy ra, chắc chắn đấy!

Mới chiều tối mà phía trước sân khấu đã đông kín người. Cái chỗ đã bị bỏ quên đến hơn nửa thế kỷ này hôm nay trở về thời huy hoàng trước đây, chỉ ít cũng là về số lượng người và ánh đèn.

Trưởng phòng Trương tươi cười rạng rỡ đứng chờ ở cổng, thấy Giáo sư Khương, liền vội dẫn ba người đi vào bên trong. Xuyên qua cổng lớn và ngưỡng cửa cao, bên trong là một cái sân rộng, phía trên sân khấu các diễn viên đang đi đi lại lại, chỗ ngồi bốn phía xung quanh đặt dưới mái hiên mưa đã đầy đủ các nhân vật.

Hàng đầu tiên là chỗ dành cho lãnh đạo và khách quý, chỗ ngồi của mấy người Giáo sư Khương ở ngay hàng sau, ba người không hề khách khí ngồi xuống.

Tiếng trống chiêng vang lên, buổi biểu diễn sắp bắt đầu, trưởng phòng Trương ngồi bên cạnh. Giáo sư Khương hỏi người trở về từ hải ngoại kia ở chỗ nào, nhưng anh ta nói chưa đến, hình như ở trong chỗ khán giả quần chúng. Thiệu Đông Tử xông pha đi đầu, đến các chỗ tìm kiếm, xem xem có người nào khả nghi hay không.

Thị trấn Phở đã nhiều năm không có buổi biểu diễn như thế này, trước đây có thể nói “thị trấn Phở là nơi sinh ra hí khúc, ngay trẻ lên ba cũng biết hát ca khúc này”. Còn bây giờ rất nhiều thanh niên chỉ là hiếu kỳ đến xem vở kịch đã được lưu truyền gần nghìn năm nay mà thôi.

Khúc nhạc vừa vang lên, toàn bộ diễn viên xuất hiện trên sân khấu, trình bày xong một khúc tì bà tình hoa, đám thanh niên bên dưới khá kinh ngạc với tiếng địa phương được sử dụng trong lúc nói chuyện bình thường đã biến thành hí khúc, còn những người già thì rào rào vỗ tay khen ngợi.

Tiếng vỗ tay khiến Giáo sư Khương cơ hồ như quên mất mục đích của chuyến đi này, cũng lớn tiếng reo hò khen hay.

Thị trấn Phở đêm nay, đột nhiên khiến người ta thấy đầy thiện cảm.

Sau khi đi một vòng, Thiệu Đông Tử trở lại chỗ ngồi, tìm mãi mà không thấy nhân vật khả nghi nào. Vị trí ở giữa vẫn có mấy chỗ trống, hình như thương nhân trở về từ hải ngoại kia không đến.

Lúc này phần chính của vở kịch bắt đầu, diễn viên vừa xuất hiện đã tu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người. Tiếng trống chiêng trên sân khấu vừa dứt, trên sân khấu xuất hiện: Sâm La Bảo Điện(8), Chung Quý(9), Diêm Vương(10)... diễn tả cảnh hải hùng trên thiên đường địa ngục khiến người xem há mồm kinh ngạc.

Giọng diễn viên nam cao vút mạnh mẽ, âm vực rộng lớn, vô cùng phóng khoáng, vang thấu trời cao, diễn viên nữ thì vô cùng mềm mại, chất chứa sự bi thương. Thiệu Đông Tử im lặng quan sát kỹ càng mọi thứ trên sân khấu.

Thấy Giáo sư Khương chăm chú xem, trưởng phòng Trương phấn khởi vô cùng, giới thiệu nguồn gốc của vở kịch này: Phạm là hoạt động cứng tế tại đây, đều biên diễn kịch Sông Thần. Cái gọi là tôn giáo quý thần, tiếng hát truyền lại rồi được nhập vào trong các chùa chiền, hòa vào dòng âm nhạc cứng tế như Phật, Đạo, phù thủy, kịch Sông Thần nơi đây đặc biệt ở làn điệu bài hát. Hí khúc Sông Thần được hát truyền rộng rãi cả một đời, các trường phái cho rằng “Lân Phở điệu Phở” đặc sắc chỉ có ở thị trấn Phở là chính tông.

Cứng tế? Tạ Nam giật mình thoát khỏi vở kịch, nhớ đến cái lần mình đeo mặt nạ phù thủy, hình như cũng nghe thấy những thứ này.

Cao trào trên sân khấu nhiều lần xuất hiện, vào lúc cây xiên tuyệt kỹ cuối cùng đâm vào yết hầu, mọi người đều lạnh hết sống lưng, tưởng như cây xiên

sắc nhọn kia đâm vào yết hầu của chính mình.

Thanh la vừa dứt, sân khấu sáng rực bỗng chốc trở nên lờ mờ, khán giả bắt đầu ra về, nhưng Tạ Nam cứ ẩn Giáo sư Khương và Thiệu Đông Tử xuống, chăm chăm nhìn lên sân khấu đã không còn một bóng người, cảm giác như đang kỳ vọng điều gì đó xuất hiện.

Trong lúc nói chuyện trưởng phòng Trương có nhắc:

“Giáo sư Khương à, tấm lòng son trở về từ hải ngoại kia muốn hẹn gặp ông, thỉnh giáo một số việc về bảo tồn lịch sử, không biết có thể hân hạnh được giáo sư nhận lời chăng?”

Giáo sư Khương bèn nhận lời, trưởng phòng Trương phải tiễn các vị lãnh đạo, nên nói lời xin lỗi rồi đi ra ngoài sân kịch.

Tiếng ồn ào huyền ảo vừa rồi trong nháy mắt đã trở nên yên tĩnh. Bây giờ chỉ còn lại mấy người Tạ Nam và cái sân khấu trống trơ kia. Trong đầu Tạ Nam vẫn cố nhớ lại những thứ nhìn thấy và nghe thấy trong ảo cảnh, đã được biểu diễn rõ ràng trong buổi tối hôm nay, đối với Tạ Nam mà nói hình như nó có một ý nghĩa khác.

Mấy chiếc đèn trên sân khấu bỗng chốc lại được bật sáng, tiếng trống chiêng thê lương không biết vì sao lại nổi lên, vừa rồi rõ ràng nhìn thấy diễn viên đoàn kịch đã đi ra ngoài cổng chính rồi mà, thật là kỳ lạ.

Một nhân vật tiểu sinh bước lên sân khấu, đứng ở giữa, dùng làn điệu chính tông bắt đầu hát một đoạn về tình nghĩa huynh đệ, trong lời hát thể hiện ý không hài lòng với việc đối nhân xử thế.

8.Sâm La Bảo Điện: Người sau khi chết sẽ qua Quỷ Môn Quan, sau đó đến Âm tào Địa phủ. Sâm La Bảo Điện là nơi xử tội mà người chết mắc phải khi còn sống.

9.Chung Quỷ: Là một vị thần đuổi quỷ trừ tà trong truyền thuyết dân gian Ấn Độ.

10.Diêm Vương: Tức là Thập điện Diêm Vương, là hệ thống Diêm Vương riêng có tại Trung Quốc, trong kinh Phật sớm nhất không thấy xuất hiện cách nói Thập điện Diêm Vương này

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.